

Giới thiệu Tiểu Nương Tử Đào Hôn

Tiểu Nương Tử Đào Hôn của tác giả Mạn Lục là câu chuyện về tình duyên đầy trắc trở của nàng và những thử thách giành cho nàng...

Cứ tưởng cuối cùng nàng sẽ được ở bên hắn, đại thủ lĩnh sơn trại với bờ vai rộng lớn và là chỗ dựa vững chắc cho nàng. Nhưng mọi chuyện không hề dễ dàng khi chính nàng lại bị sập bẫy của tiểu nhân và đến hai lần phải lên xe hoa trong sự hối tiếc.

Những gì còn lại của nàng chính là chờ được hắn giải cứu và bỗng nhiên xe ngựa dừng lại!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Đào Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Ban đêm âm thầm không có một chút ánh sáng. Yên tĩnh không một tiếng động, chỉ thấy một bóng hình thon thả lén lút nhỏ người ra bên ngoài thăm dò....

Xác định bốn bề vắng lặng, Đông Ngưng Song về mặt khăn trương, phân phó mẫu thân Khúc Bái Liên đi theo sau: “Nương, bên ngoài không có người, chúng ta chạy nhanh thôi!”

Khúc Bái Liên gật đầu một cái, ôm chặt bọc quần áo trong ngực, theo sát bước chân nữ nhi nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Đông Ngưng Song lặng lẽ đi phía trước dẫn mẫu thân theo sau, dọc theo đường đi họ đi rất cẩn thận, chỉ sợ phát ra một chút xú tiếng vang, sẽ làm cho người ta phát hiện họ hơn nửa đêm muốn chạy trốn. Đây là kế hoạch họ đã chuẩn bị thật lâu, ngàn vạn lần không thể thất bại!

"Mẹ, chúng ta sắp đến cửa sau rồi." Chỉ còn mấy bước nữa là có thể thành công rồi đi, Đông Ngưng Song không nhịn được cao hứng, nhỏ giọng nói với mẫu thân.

Khúc Bái Liên cũng khó giấu vẻ hưng phấn trên mặt, vui vẻ gật đầu. Chỉ cần ra khỏi chỗ này, từ nay mẹ con các nàng sẽ đi khắp chân trời góc bể, không cần uất ức cầu toàn sống qua ngày.

"Phu nhân, sao nàng và Song Song nửa đêm không ngủ, muốn đi nơi nào thế?"

Trong đêm tối, một tiếng nói chứa đầy ác ý của nam nhân khê vang lên, làm cho lông lông tơ của hai mẹ con nàng nhất thời dựng thẳng lên, giống như đang ở trong "trời đông giá tuyết".

Mẹ con Song Song quay đầu, về mặt suy sụp nhìn theo người đàn ông trung niên đi ra từ trong bóng đêm, nhếch miệng cười lạnh với các nàng. Gửi thanks

Meo Miu Ciu↓ Re: [Cổ đại] Tiểu nương tử đào hôn - Mạn Lục 27.06.2014, 11:35

Chương 1

Thời gian giữa hè, trời quang xanh thắm, ngẫu nhiên có mấy đám mây trắng nõn tung bay

Lệ Hường Phong đứng ở trên một đồi núi nhỏ cao ngất từ trên cao nhìn xuống có thể trông thấy ở phía xa ngoại thành đã bị dãy núi xanh biếc vây quanh

"Đại ca ——" một gã lộ ra hai cánh tay cường tráng, khỏe mạnh, thờ hồng học chạy đến bên Lệ Hường Phong.

"Thế nào? Có tin tức sao? Hồ Tử." Lệ Hường Phong nhảy xuống tảng đá, hỏi thủ hạ mới từ dưới chân núi đi tới.

Hồ Tử từ một dặm ở ngoài chạy trở về, thở không ra hơi mở miệng, "Đúng vậy. Ta nghe tiếng chiêng trống của đội ngũ rước dâu đang đến, có lẽ không tới nửa canh giờ kiệu hoa sẽ đi tới nơi này."

Ánh mắt Lệ Hường Phong nhất thời sáng lên, hưng phấn hỏi: "Xác định là tiếng chiêng trống rước dâu?" Thật tốt quá! Không ngờ đội ngũ rước dâu nhanh vậy đã xuất hiện.

"Đúng vậy, đại ca, ta xác định đó là tiếng chiêng trống gõ ra từ đám rước dâu, dọc theo đường đi lớn tiếng diễn tấu sáo và trống, hù dọa tất cả chim muông trong rừng này đều chạy mất." Hồ Tử nặc dù xuất thân bản cùng khôn khéo, đời này chưa thấy mấy lần đón dâu, chỉ là còn không ngốc đến mức phân biệt không ra rước dâu hay nghênh thân.

"Rất tốt!" Lệ Hường Phong gật đầu cười nói, hắn chưa bao giờ cảm giác tiến đến gần thẳng lợi như vậy!

Kể từ hai năm trước biết được Tri Huyện Đông Tiến Thần chính là kẻ thù giết cha, hấn liền trăm phương ngàn kế muốn báo thù giết cha, đáng tiếc hấn chỉ có một thân một mình, không cách nào thuận lợi diệt trừ Đông Tiến Thần.

Mà nay, vì bức bách Đông Tiến Thần tuân theo sự chi phối, điều khiển của mình, hấn quyết định bắt lại con gái của Đông Tiến Thần.

"Các vị huynh đệ!" Lệ Hường Phong bỗng nhiên vung cánh tay hô lên

"Đại ca!" hơn mười người cao lớn vạm vỡ ngồi trước mặt hấn lập tức đứng dậy từ dưới đất cùng kêu lên .

Lệ Hường Phong nhắm vào phía đường nhỏ dưới chân núi, dùng ngôn ngữ kích thích mọi người cùng chung mối thù, "Còn nhớ rõ Đông Tiến Thần đã áp bức chúng ta như thế nào không ? Hiện tại con gái của ông ta đang ở phía dưới, các vị huynh đệ, chúng ta phải bắt lại con gái của ông ta, khiến Đông Tiến Thần hiểu rõ thế nào gọi là sợ!"

Nhất thời toàn bộ tiếng hoan hô như sấm động, trên mặt những con người cao lớn đều xuất hiện sự mừng rỡ, hấn không thể bắt con gái của Đông Nhất Thần vào tay!

"Đi theo ta!" Lệ Hường Phong xông ra trước làm gương, dẫn dắt bọn thủ hạ đến dưới chân núi mai phục.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Đông Ngưng Song ảo não hung hăng kéo chiếc khăn voan màu đỏ che ở trên mũ phượng xuống

"Tiểu thư, như vậy không được ! Sẽ bị người phát hiện." Hai nàng cùng nhau chen chúc bên trong chiếc kiệu hoa nhỏ hẹp, tỳ nữ Nghênh Xảo vội vàng ngăn cản nàng .

"Câm miệng! Không ai biết ta kéo xuống." Đông Ngưng Song bị thành thân cảm tức trợn mắt một cái.

Mặc dù trong kiệu mờ mờ không thấy, nhưng Nghênh Xảo cảm nhận được con người đang bốc cháy của Đông Ngưng Song ngập tràn phẫn uất, rút cái tay đang vờn ra vẻ, không dám tiếp tục nhiều chuyện.

Nhìn thấy nha đầu đang ngồi bên mình không lên tiếng, Song Song cũng hiểu được mình giận cá chém thớt là sai, chỉ là bị bắt lên kiệu hoa, nghĩ cũng biết tâm tình nhất định không tốt, đương nhiên không rảnh quan tâm đến cảm nhận của tỳ nữ kia.

Vừa nghĩ tới bị phụ thân ép bức lập gia đình, nàng liền tức giận. Kỳ thật Đông Tiến Thần là cha đẻ của nàng, nhiều năm trước dùng thủ đoạn bất chính bức hôn mẫu thân nàng, còn chiếm lấy nàng khiến cha nàng ốm chết, còn giữ lại rất nhiều tài sản, cho nên hai người ở chung luôn như nước với lửa, nàng chỉ hận không thể đưa mẫu thân rời khỏi ông ta.

Nhất là khi ông ta tự tiện gả nàng cho Dương Vạn Tiến – con trai Tri Châu đại nhân. Nàng và mẫu thân đều quyết định rời đi, dự liệu đêm hôm kia chuẩn bị cao chạy xa bay thì bất hạnh bị tóm gậy ngay tại chỗ.

Đương nhiên nàng không muốn lập gia đình, thằng cha Dương Vạn Tiến này, ý cha mình Dương Thái Hoà là Tri Châu đại nhân mà tác oai tác quái.

Nhưng.... .. nàng ai oán thở dài, Đông Tiến Thần lại lấy tính mạng mẫu thân ra uy hiếp nàng, bắt đắc dĩ, nàng đành phải lên kiệu hoa.

"Tiểu thư, dường như có cái gì đó không đúng !" Kiệu hoa chợt dừng lại, Nghênh Xảo cẩn trọng nói

"Nào có cái gì không đúng? Không phải là đổi kiệu chứ." đường đi từ Tri Huyện đến Tri châu phủ khá xa, vì vậy dọc đường đi không dừng lại, cho nên thay kiệu hoa cũng là chuyện cần làm.

"A!" Phải không? Nhìn vẫn cảm thấy là lạ, "Ah? Nhưng sao nhạc trống âm ỹ cũng dừng lại?"

Tâm tư Đông Ngưng Song cũng cảm thấy chuyện này không phải tầm thường, nàng kéo màn ra để có thể nhìn thấy được bên ngoài, lên tiếng hỏi "Bà mai, bên ngoài xảy ra chuyện gì?"

Còn chưa nghe được bà mai trả lời bên, nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, cửa kiệu chợt bị ai đó một cước đá văng.

"A ——" chuyện đột nhiên xảy ra, Đông Ngưng Song cùng tỳ nữ không hẹn mà thét chói tai.

"A —— là ai? Buông !" Chợt bị ai đó dùng túi vải bao lấy, Đông Ngưng Song sợ hãi thét chói tai.

Ngựa thét chói tai còn có cả tiếng chạy hỗn loạn, Đông Ngưng Song không ngừng giãy giụa ở bên trong túi vải, âm thanh sợ hãi kêu: “Nghênh Xảo ——”

Lúc này ở đây tương đối hỗn loạn, người người cảm thấy lo lắng, căn bản không để ý đến nàng, nàng cũng chỉ có thể trông cậy vào tỳ nữ kia

Nhưng tỳ nữ và Đông Ngưng Song đều giống nhau, kéo ra khỏi kiệu liền bị người bắt, nhưng nàng tương đối may mắn, đã có một bao vải to phục vụ mình.

"Tiểu thư —— tiểu thư ——" Nhìn thấy Đông Ngưng Song bị bọn cướp bắt đi, Nghênh Xảo không ngừng hét ra thứ đang chế ngự tay của mình, cố gắng cứu vớt tiểu thư.

"Nghênh Xảo—— mau tới cứu ta ——" Nghe được giọng nói của tỳ nữ, thấy được tình cảnh của mình Đông Ngưng Song chỉ có thể mở miệng cầu cứu.

Lúc này, chợt có tiếng nói trầm thấp của một nam nhân từ trên đầu nàng truyền đến, "Tốt lắm, chúng ta bắt được tân nương tử rồi, các huynh đệ, có thể thu quân lại rồi!"

Lệ Hường Phong vừa thấy nhiệm vụ đã hoàn thành, lập tức tuyên bố rút lui.

Hơn mười người bọn họ nhẹ nhõm, chế ngự trên trăm tên của đội ngũ rước dâu, đội người này vừa thấy bọn họ, giống như bầy dê gặp phải ác hổ, luống cuống, chỉ có thể ngoan ngoãn bó tay đầu hàng.

"Cái gì?!" Đông Ngưng Song còn không kịp phản ứng, sau một khắc liền cảm giác mình bay lên trời, bị vút trên lưng ngựa, cả đời nàng chưa gặp qua một cánh tay kiên cố nào ôm lấy người mình, nó đang đặt tại eo nàng."Không cần ——"

"Ha ha." Nghe được tiếng gào thét của Đông Ngưng Song từ bên trong túi vải, Lệ Hường Phong ngửa đầu cười to, có thể thuận lợi bắt được con gái kẻ thù, tâm tình của hắn thật thoải mái.

Không bao lâu, cát vàng cuộn cuộn, bụi đất tung bay, hơn mười người đàn ông to lớn rời đi nhanh như chớp, để lại một đội ngũ tro mắt đứng nhìn tân nương bị cướp đi.

Mặc áo tân nương nặng nề, Đông Ngưng Song cảm thấy oi bức, không nhịn được rên rỉ vài tiếng, tỉnh lại từ trong giấc mộng.

Nhìn thấy một căn phòng xa lạ, khiến nàng chớp mắt vài cái, mới xác định không phải mình đang ở trong phủ, thoáng chốc khôi phục toàn bộ ý thức

Nàng nhớ ra rồi, nàng bị bọn cướp bắt đến đây, sau đó bởi vì không chịu nổi đường núi gấp ghe nghiêng ngã nên mới ngã đi

Trời ạ! Hiện tại nàng đang ở chỗ của bọn cướp sao?

"Nghênh Xảo! Nghênh Xảo ngươi ở đâu?" Nàng liền nhớ đến nha hoàn của mình

Dọc theo đường đi đến đây, nàng có nghe tiếng kêu là thăm thiết của Nghênh Xảo, nếu nàng đoán không sai, nha hoàn này chắc cũng đi theo nàng tới đây

Không biết nha đầu kia đang ở chỗ nào, làm sao để cứu Nghênh Xảo ra khỏi đây?

Ôi! Nàng còn khó bảo toàn cho mình, lại vọng tưởng cứu được Nghênh Xảo, thật không biết lượng sức mình.

Khi nàng đang lo lắng cho mình và nha hoàn đều bị bọn cướp bắt đến đây, thì xuất hiện bóng dáng cao lớn, giống như hồn ma đi đến bên cạnh nàng.

Đang chuyên tâm suy nghĩ, Ngưng Song vẫn chưa phát hiện ra đôi mắt âm lãnh của Lệ Hường Phong đang tỉ mỉ đánh giá dung nhan của nàng.

Đây là con gái của Đông Tiến Thần sao?

Hắn vô cùng ngạc nhiên, Đông Tiến Thần làm nhiều chuyện tàn nhẫn, mất nhân tính, lại có thể sinh ra một người con gái có dung nhan xinh đẹp như thế này?

Sáng nay rối loạn, vì muốn nhanh chóng bắt được nàng, phòng ngừa chuyện phức tạp xảy ra nên hắn không hề chú ý đến diện mạo của nàng

Nhưng mà, về tới sơn trại, hắn mới thấy nàng xinh đẹp khác thường

Tuy rằng trên mặt không giấu được vẻ mệt mỏi, nhưng nàng có khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết, giống như một bông hoa xinh đẹp, hai hàng mi cong vút như trăng non, đôi môi đỏ thắm như hoa anh đào, hơn nữa theo như hắn thấy, nàng vừa mới tỉnh lại, một đôi mắt đẹp đang trông mong điều gì đó, nhấp nháy như ngôi sao giữa bầu trời đêm, rực rỡ vô cùng.

Ai có thể kết hôn với nàng thì thật có phúc, nhưng đáng tiếc, nàng bất ngờ bị hắn bắt đến đây, tối nay không thể có một đêm động phòng hoa chúc như mong đợi rồi

Nghĩ đến đây, Lệ Hường Phong có chút đắc ý, thoải mái cười, tâm tình vô cùng tốt.

"A! Người là ai? Làm sao người có thể xuất hiện ở nơi này?" Dù sao Lệ Hường Phong cũng không phải một cây cột, đứng ở đây đã lâu, Đông Ngưng Song lại chậm chậm không để ý nhưng cuối cùng cũng nhận ra sự xuất hiện của hắn.

"Người không biết ta là ai sao?" Lệ Hường Phong không nhanh không chậm ôm ngực hỏi lại

Đông Ngưng Song sợ hãi ngồi ở trên giường, ôm chân lui vào trong góc tường, "Đúng! Ta nào biết người là ai?"

Quái, tại sao nam nhân này lại xuất hiện ở đây? Hay hắn chính là bọn cướp ban ngày đã bắt nàng đến đây

Nam nhân này có thân hình cao to, khí phách oai hùng, lại có một khuôn mặt khôi ngô tuấn, sống mũi thẳng, ánh mắt lấp lánh, lông mày nâng lên nhìn qua cũng thấy được vẻ cương nghị mãnh liệt, những sợi tóc phủ trên vai, làm cho cả người hắn toả ra khí chất anh hùng khiến người khác không kiềm chế nổi, không giống một tên cướp cho lắm...

Vừa tiếp xúc với ánh mắt của hắn, Đông Ngưng Song cảm thấy tim mình chỉ đập nửa nhịp.

Lệ Hường Phong không phát hiện ra khuôn mặt của nàng đang đỏ bừng khi nhìn thấy vẻ anh tuấn của hắn, nhủ thầm nói, "Người không biết ta là ai? Ta còn tưởng rằng Đông Tiến Thần đã dặn dò người nên cẩn thận với ta."

Hắn uy hiếp Đông Tiến Thần không phải chỉ có một, hai ngày, tại sao con gái Đông Tiến Thần lại không biết nên đề phòng hắn sao?

"Người có dát vàng ở trên mặt sao, đúng là cái đồ bày bợ, không cần tự nâng cao giá trị của bản thân như vậy, người cho là người người đều phải sợ người à." Đông Ngưng Song nhanh nhẩu đáp, quên mất người trước mặt mình có thể là một tên cướp chuyên giết người

"Người không biết nơi này là núi Yên Mã sao?" Lệ Hường Phong có chút kinh ngạc trước phản ứng của Đông Ngưng Song.

"Núi Yên Mã"? Người, người nói nơi này là núi Yên Mã?" Cả người Ngưng Song cứng đờ, trợn mắt nhìn Lệ Hường Phong, cuối cùng cũng hiểu sự việc nghiêm trọng ra sao

Làm sao có thể chứ? Chính tai nàng nghe Đông Tiến Thần nói với đội ngũ rước dâu nếu có đi qua núi Yên Mã thì phải đề phòng bọn chúng công kích, không ngờ mọi thứ đều vô ích

Một, hai năm qua, cuộc sống ở đình núi ngoài huyện không được yên tĩnh, nguyên nhân là do có một bang giặc cỏ chiếm đóng ở núi Yên Mã, tạo nên sự uy hiếp lớn cho các thương nhân

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Đông Tiến Thần nhiều lần phái quan binh đi tiêu diệt bọn chúng, nhưng lần nào cũng không thành công, bởi vì núi Yên Mã có địa hình hiểm trở, là lá chắn bảo vệ sơn trại, đương nhiên, Lệ Hường Phong là thủ lĩnh sơn trại, dưới sự lãnh đạo của hắn, Đông Tiến Thần cũng không phải là đối thủ

Chẳng lẽ, nam nhân có khí chất hào phóng không kiềm chế nổi, lại là thủ lĩnh sơn trại khiến người ta sợ mất hồn mất vía ---- Lệ Hường Phong?

Nhìn thấy khuôn mặt ngu ngơ của Đông Ngưng Song, Lệ Hường Phong hiểu được cô gái không biết trời cao đất dày này đã biết mình gặp phải điều bất lợi gì, "Đầu lưỡi bị mèo cắn rớt sao? Tại sao không nói chuyện? Người biết sợ rồi hả?"

Đông Ngưng Song không chịu nổi sự khiêu khích của người khác, cho dù đây là ác ma Lệ Hường Phong, nàng cũng không yếu thế. "Ai bảo ta không nói được lời nào? Ta đang suy nghĩ tại sao người lại cường ép ta!"

Trời ạ! Chẳng lẽ muốn nàng làm thủ lĩnh phụ nhân sao?

"Bảo thù." Lệ Hường Phong nhìn con gái của kẻ thù, lãnh khốc nói.

"Bảo thù? Người đừng nói giỡn nữa đi!" Đông Ngưng Song hung hăng nói, lộ ra vẻ mặt không dám tin

Được rồi tuy không được làm thủ lĩnh phụ nhân, nhưng nghe hắn nói nàng cảm thấy hắn thật kém cỏi, đúng là không biết phân biệt tốt xấu.

"Từ xưa đến nay quan binh bắt bọn trộm cướp là đạo lý hiển nhiên, người có làm hay không? Sao lại đi tìm ta để báo thù?" Không phải nàng biện hộ thay cho Đông Tiến Thần, nhưng ông ta nhận bổng lộc của triều đình, để dân chúng có được cuộc sống an cư lạc nghiệp mỗi ngày, đó là nhiệm vụ của ông ta.

Đương nhiên, Đông Tiến Thân cũng không phải là người hy sinh quá nhiều cho dân chúng, nếu không Lê Hường Phong đã sớm bị đem đi chém đầu rồi

Lê Hường Phong lạnh lùng nhìn nàng, ánh mắt khế cười trước lời nói ngu ngốc của nàng "Đem cha ngươi so sánh với bọn ta, thì chuyện bọn ta làm ra không là gì so với cha ngươi, chẳng lẽ ngươi ngốc đến nỗi không biết cha ngươi đã gây ra những chuyện gì sao"

"Ta làm sao biết ông ta đã gây nên chuyện gì?" Quan hệ của nàng và Đông Tiến Thân trước giờ chưa bao giờ tốt, nàng làm sao biết được ông ta đã làm chuyện gì.

Nhưng nàng cũng không phải là người không hiểu chuyện, sắc mặt bọn hạ nhâ trong phủ đều khó hiểu, không khó đoán ra Đông Tiến Thân đã làm cho dân chúng oán hận khắp nơi, tức giận ngút trời.

"Hừ! Như vậy thì để cho ta tới nói cho ngươi biết!" Lê Hường Phong bỗng nhiên bắt lấy cổ tay Đông Ngưng Song "Ta cho ngươi biết cha ngươi ác độc đến mức nào"

"Buông tay ta ra" Đông Ngưng Song thiếu chút nữa bị kéo đi, nàng giãy dụa phản kháng

Tay của nam nhân này đực bằng sắt sao? Đánh như thế nào cũng không đau? Đông Ngưng Song vô cùng sợ hãi

Trong mắt Lê Hường Phong nàng thật là nhỏ bé, "Người cha kính mến của ngươi, cậy quyền cậy thế, làm xằng làm bậy, sau lưng không chỉ đánh thuế nặng nề, kinh doanh sòng bạc, thậm chí còn cấu kết với đạo tặc giết người cướp của!"

"Cái gì? Ngay cả giết người cướp của hắn cũng làm sao!" Trong lòng Đông Ngưng Song chấn động, không thể tin nổi ở nhà Đông Tiến Thân đã xấu xa như vậy, bên ngoài lại còn làm ra những chuyện vô pháp vô thiên này!

"Đúng vậy, ngạc nhiên lắm sao? Hiện tại rốt cuộc đã biết cha ngươi có công lao to lớn như thế nào chưa !" Lê Hường Phong buông cổ tay Đông Ngưng Song ra, mỉa mai nói

Đông Ngưng Song dùng sức xoa cổ tay, "Ta hiểu rồi, ngươi oán hận ông ta cướp mất chén canh của mình, cho nên muốn trả thù." Nàng cũng sẽ không ngu nổi cho là hắn sẽ tiết lộ những chuyện này ra, bởi vì hắn cũng là người có tinh thần chính nghĩa.

"Ha ha! Ngươi đang nói giỡn sao?" Lê Hường Phong nghe vậy ngừng đầu cười to, giống như nàng nói chuyện buồn cười nhất trên đời

"Có cái gì buồn cười ? Ta nói không đúng sao?" Trong mắt Đông Ngưng Song, người này và Đông Tiến Thân kẻ tám lạng người nửa cân

"Đương nhiên không đúng!" Trong lòng Lê Hường Phong đầy căm phẫn bác bỏ suy nghĩ của Đông Ngưng Song, con ngươi bốc cháy, " Cha ngươi chính là kẻ thù giết cha ta"

"Ông ta giết cha ngươi?" hai mắt Đông Ngưng Song tròn tròn

"Ba năm trước đây, Đông Tiến Thân phái người nguy trang kẻ cướp chặn đường, cướp đi hàng xuất ngoại và tiền, hơn nữa còn giết chết cha ta." Nhắc tới cái chết vô tội của cha, thanh âm của hắn lạnh đến run người.

"Ngươi nói hắn phái người nguy trang. Ta làm sao biết có phải ngươi đang bịa chuyện hay không?" Đông Ngưng Song chất vấn Lê Hường Phong .

"Muốn có chứng cứ cũng đơn giản thôi, ngươi cho là ta không có sao? Chết ở trên tay của ta còn có chứng cứ." Lê Hường Phong từ trong vạt áo lấy ra một cây trầm tình xảo. Mỗi ngày hắn đều mang theo bên mình, luôn nhắc nhở bản thân không được quên kẻ thù giết cha

"Đây là chỉ là một cây trầm nhỏ?"

Quái! Cây trầm này nhìn rất quen mắt, hình như nàng đã từng....

"A" Đông Ngưng Song sợ hãi hét lên, chợt nhớ ra chuyện gì đó, sắc mặt trắng bệch.

Nàng vì muốn dẫn mẫu thân cao chạy xa bay, cho nên nhân lúc Đông Tiến Thân đang bận rộn, lén lấy trộm thứ gì đó quý giá đem đi bán lấy tiền rồi tính kế chạy trốn

Mà cây trầm này, là một trong những thứ nàng lấy trộm rồi đem đi bán

"Thế nào, ngươi nhận ra nó sao?" Lê Hường Phong phát hiện điểm khác thường của Đông Ngưng Song, liền xét hỏi nàng

"Không, không có gì". Đông Ngưng Song vội vàng mở to mắt, ngập ngừng hỏi: "Cây trầm này có thể chứng minh được điều gì?"

"Cây trầm này là bằng chứng chứng minh cha ngươi chính là kẻ thù của ta". Lê Hường Phong nhìn vào đôi mắt đang chứa đựng đầy sự nghi ngờ của Đông Ngưng Song

Trước kia, hắn nghĩ cha hắn chết là do trên đường gặp cướp, nhưng hai năm trước, hắn vô tình tìm được cây trầm này, hơn nữa chính miệng chủ tiệm cầm đồ nói với hắn, cây trầm này là do người ở trong phủ Tri Huyện đem đến

Sau đó, hắn bắt đầu điều tra Đông Tiến Thần, mới biết được ông ta chính là kẻ chủ mưu, giả cướp giết chết cha mình.

"Cây trâm này nhìn qua rất đáng giá nhưng chỉ cần bỏ ra chút tiền thì sẽ mua được thôi!" Đông Ngưng Song sợ bị liên lụy, dù thế nào cũng không chịu thừa nhận

"Hừ, đúng là con gái của Đông Tiến Thần, ta sẽ chứng minh cho ngươi thấy!" Hắn đưa cây trâm đến trước mặt nàng, bỗng nhiên xoay chuyển, đằng sau cây trâm dù mờ nhạt nhưng cũng không khó nhận ra trên cây trâm có khắc chữ "Lệ".

"Ta tên là Lệ Hường Phong, ngươi có nhìn thấy chữ khắc sau lưng cây trâm này không? "Lệ" chính là họ của ta" Lệ Hường Phong đưa cây trâm đến gần Đông Ngưng Song để cho nàng thấy rõ hơn

"Này, này....." Đông Ngưng Song chảy mồ hôi lạnh, không nói nên lời

Cây trâm này là nàng cùng Nghênh Xảo bán đi, tại sao lại không biết sau lưng có khắc chữ "Lệ"?

"Muốn biết chuyện gì xảy ra sao? Cây trâm này là năm đó mẹ ta đưa cho cha ta nhờ người đem nó đi sửa lại, bọn cướp giết chết cha ta xong, cũng cướp hết tất cả của cải trên người cha ta" Lệ Hường Phong không biết tâm tư của Đông Ngưng Song đang có phần hỗn loạn, nghĩ là nàng không còn lời nào để biện hộ Đông Tiến Thần được nữa.

"Được rồi! Nhưng chuyện này liên quan gì đến ta? Tại sao lại bắt ta đến đây?" Nàng thông cảm vì cha hắn bị Đông Tiến Thần giết chết, nhưng muốn trả thù thì phải tìm đúng người, nàng và Đông Tiến Thần đâu có quan hệ huyết thống gì với nhau?

"Bởi vì cha nợ thì con trả!" Lệ Hường Phong lạnh nhạt nói

Nhưng hắn cũng chỉ đe dọa nàng thôi, bởi hắn sẽ không bao giờ ra tay với phụ nữ

"Nhưng ta không phải con gái của Đông Tiến Thần!" Đông Ngưng Song tức giận hét to

"Ngươi không phải con gái của Đông Tiến Thần? Vậy ngươi là ai?" Lệ Hường Phong kinh ngạc, không tưởng tượng nổi mình lại bắt nhầm người

Đáng chết! Chẳng lẽ tin tức có gì sai sót sao? Sao có thể? Đông Tiến Thần chỉ có duy nhất một đứa con gái được gả tới phủ Tri Châu mà thôi

"Đúng! Ta là Bạch Ngưng Song" Nàng kiêu ngạo nói với hắn tên thật của mình. Nàng vốn mang họ Bạch, nhưng Đông Tiến Thần ép nàng phải đổi thành họ "Đông"

"Bạch Ngưng Song? Là ai vậy? Ngươi chính là người ở phủ Tri Châu, nhưng không phải là con gái của Đông Tiến Thần sao?" Lệ Hường Phong không tin lời nàng nói, lớn tiếng hỏi

"Hừ! Đông Tiến Thần không phải là cha ta, tạm gọi là nghĩa phụ (cha dượng)" Chẳng ai có thể hiểu được nàng đã đau khổ như thế nào khi phải gọi Đông Tiến Thần là cha

"Ngươi nói Đông Tiến Thần là nghĩa phụ của ngươi? ha ha ha....." Lệ Hường Phong kinh ngạc một lúc lâu, sau đó liền cười to. Đúng là diễn tuồng

"Đúng! Có cái gì buồn cười lắm sao?" Đông Ngưng Song thấy hắn phản ứng như vậy, giận dữ nói

Hắn thật đáng hận, nàng còn hy vọng hắn nói chúc mừng nàng vì tên cầm thú kia không phải là cha nàng

Tiếng cười dần dần dừng lại, Lệ Hường Phong khinh thường, ánh mắt như đang chỉ trích nàng nói dối không chớp mắt, "Ta cười vì ngươi và cha ngươi đều cùng một loại, gian xảo dối trá, vừa nghe phải trả nợ thay cha, vội vàng nói Đông Tiến Thần không phải chỉ là cha mình, quả nhiên cha nào con nấy!"

Không thể tưởng tượng nổi, nữ nhân xinh đẹp như vậy lại có thói hư tật xấu giống cha nàng vậy

"Cái gì mà cha nào con nấy? Ta đã nói Đông Tiến Thần không phải cha ta!" Đông Ngưng Song không thể chịu đựng được có người nói nàng và Đông Tiến Thần là một loại

Lệ Hường Phong không còn kiên nhẫn, hét lên "Ngươi làm loạn đủ chưa? Hiện tại ta không có tâm trạng cùng ngươi diễn trò"

Bị hắn lớn tiếng quát, mặc dù Đông Ngưng Song muốn nói cho hắn tin tưởng mình mới thôi lại không dám nói nữa

"Nhưng thật sự ta không phải con gái của Đông Tiến Thần! Hơn nữa ta cũng rất hận hắn" Đông Ngưng Song oan ức nói, rõ ràng hắn chính là người mà nàng hận thấu xương, hắn và nàng có quan hệ không có quan hệ gì với nhau, bị bắt làm con gái hắn, nàng cảm thấy tủi thân...

"Là thật sao?" Giọng nói của Lệ Hường Phong lộ ra vẻ không tin tưởng nàng

"Đúng vậy! Vì sao ngươi không tin ta? Ta lừa gạt ngươi để được gì?" Đông Ngưng Song nhìn hắn đầy oán hận, muốn nói rõ ràng cho hắn biết

"Bởi vì ngươi và cha ngươi giống nhau, đều là loại người vô liêm sỉ!" Lệ Hường Phong ác độc nói

Đông Ngung Song cảm thấy uất ức khi nghe hắn nói, lời nói của hắn thật sự đã làm nàng tổn thương rồi!

"Ta nói không phải!" Nàng vung tay đâm vào người hắn hai cái, không để cho hắn hạ nhục mình như vậy. "So với thủ lĩnh của bọn cướp như ngươi, giết người không chớp mắt thì ta còn kém xa" Nếu nàng là nam nhân sẽ cho hắn phải trả giá đắt vì hai chữ "Vô si" mà hắn nói

"Ha ha ha! Ta là người xấu xa như vậy sao? Ngươi nói xem ta xấu xa ở chỗ nào?" Lời nàng nói ra làm Lê Hường Phong cảm thấy buồn cười, hắn ở bên ngoài chỉ đối đầu với quan phủ, son trại căn bản không uy hiếp bất kì kẻ nào

Bởi vì mọi người trong son trại, tất cả đều cảm hận Đông Tiến Thần, bất mãn vì hắn làm chuyện xằng bậy, áp bức dân chúng, thuế má nặng nề

"Há? Nếu nói ngươi xấu xa, thì không có người nào không biết, không có người nào không hiểu" Đông Ngung Song liếc hắn một cái, đối với những việc xấu hắn đã làm có thể thuộc như lòng bàn tay. "Ta nghe nói ở núi Yên Mã này, từ năm trăm dặm trở lại đây xung quanh đều là bọn trộm cướp, các thương nhân trên đường đi qua nơi này, chỉ cần nghe danh, đã sợ hãi đến mức mềm nhũn cả hai chân, không dám đi tiếp "

Đông Ngung Song hít một hơi, đem toàn bộ những gì nghe được từ bọn đầy tớ trong phủ nói cho Lê Hường Phong nghe

"Chỉ như vậy thôi sao?" Lê Hường Phong cười to

Quả nhiên là người xấu, không sợ có báo ứng, còn cười như không có chuyện gì xảy ra

"Không chỉ như vậy! Ngoài cướp của các ngươi còn ăn hiếp con gái nhà lành, chỉ cần là gái chưa chồng có chút sắc đẹp, các ngươi liền bắt về chà đạp....." Nói được một nửa, Đông Ngung Song liền ngậm miệng

"Sao không nói tiếp? Chà đạp cái gì?" Lê Hường Phong thấy nàng đứng ngồi không yên, trêu đùa hỏi

"Này....ta làm sao biết được là...." Không thể tiếp tục nói, nếu nói nữa chẳng khác nào nhắc nhở hắn phải làm gì với nàng sao?

"Ha ha có phải ngươi đang nghĩ đến chuyện trình tiết của mình sẽ không giữ được phải không?" Lê Hường Phong liền cười to

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

"Mới, mới không phải như vậy, ta, ta." Cái miệng nhỏ nhắn vội vã phủ nhận, nhưng là vẻ mặt Đông Ngung Song lại không lừa được người

Ách...Người này bề ngoài mang dáng dấp con người, nhưng thật ra lại là một tên cầm thú có thủ đoạn độc ác sao? Nàng bây giờ mới nghĩ đến chuyện đề phòng hắn, có phải đã muộn rồi không?

"Phải không? Có rất ít người đến núi Yên Mã mà không sợ." Lê Hường Phong không có ý tốt, tầm mắt ở trên người nàng đảo qua đảo lại mấy vòng, cố ý hù dọa nàng

"Ta sẽ không sợ." Lời vừa mới nói ra, Đông Ngung Song cảm thấy vô cùng hối hận. Đáng chết! Nàng không thể biết thân biết phận một lần được sao?

"Phải không?" Lê Hường Phong liếc nàng một cái, không tỏ rõ ý kiến của mình.

"Này! Ta đã nói ta không phải con gái của Đông Tiến Thần, ngươi không để cho ta đi sao?" Trở lại vấn đề chính, nàng nhất định phải thuyết phục hắn để cho nàng rời khỏi hang ổ của bọn cướp.

"Để ngươi đi?" Gương mặt tuấn tú của Lê Hường Phong vốn đang ung dung bắt đầu có phần biến đổi.

Mặc dù đối với lời nàng nói hắn có nửa tin nửa ngờ, nhưng ít ra hắn cũng phải đợi khi mặt trời mọc, mới có thể quyết định được vận mệnh của nàng. Hơn nữa, hôm nay hắn đã phải điều động binh lực lớn để bắt nàng, nếu như dễ dàng để nàng đi, thì hắn biết ăn nói như thế nào trước các vị huynh đệ.

"Dĩ nhiên, nếu không ta giải thích nhiều như vậy để làm gì? Ngươi bắt làm người rồi, thả ta đi!" Nàng không phát hiện ánh mắt của hắn đã trở nên lạnh lùng hơn, thẳng thừng nói

"Không thể nào" Lê Hường Phong quả quyết cự tuyệt, không chịu nổi vẻ mặt vội vã rời đi của nàng, trong lòng hắn có chút khó chịu

"Không thể nào?" Đông Ngung Song hét lên, bao nhiêu bất mãn ngày hôm nay phải chịu đựng đều tuôn ra hết, con ngươi toé lửa, "Ngươi đáng chết!

Đem ta trở thành bao cát rồi bắt tới đây, tại sao? Ta cũng không phải con gái của Đông Tiến Thần.....Ta muốn người thả ta đi!" Nàng bị bắt đi tin tức nhất định sẽ truyền về Đông phủ, nàng chỉ sợ mẫu thân đã đau lòng không dứt vì nàng bị buộc xuất giá, nay còn nghe tin nàng bị bắt đến đây chỉ sợ mẫu thân lòng nóng như lửa đốt.

Mặc dù lửa giận của Đông Ngưng Song không ngừng phun ra, Lệ Hường Phong vẫn bình tĩnh nói, "Ta chỉ nói một câu, không thê nào!" Dứt lời, mặc kệ nàng nói, xoay người rời đi.

"Không cho phép người đi! Người nhất định phải đưa ta về" Đông Ngưng Song không cho phép hấn cứ như vậy mà rời đi, kéo tay áo của hấn.

Lệ Hường Phong nhìn bàn tay nhỏ bé kia kéo lấy cánh tay mình, nhũn mảy. Nữ nhân này chẳng lẽ không biết lời nàng nói rất mâu thuẫn sao? Lập tức nói nàng hận Đông Tiến Thần, lập tức thể hiện muốn ở bên cạnh hấn.....Chốc lát, hấn bừng tỉnh hiểu ra, hất cánh tay mềm mại của nàng ra.

"Thì ra là....Người muốn chạy trốn về làm phu nhân Tri châu đại nhân?" Hấn khinh thường bĩu môi, thanh âm tràn đầy vị chua. "Thật đáng tiếc, tối nay không thể cho người và chủ rể vào động phòng, hưởng thụ đêm xuân rồi"

Nghĩ mãi cũng thông suốt, thì ra tính khí của nàng hiện giờ, chính là vì bất mãn hấn phà hồng hôn sự của nàng?

Đông Ngưng Song nghe vậy tức giận hai mắt tròn to "Người không nên nói bậy bạ, ta không nghĩ như vậy, ai mà thêm lấy tên Dương Vạn Tiến kia, ta là muốn trở về gặp mẹ ta...." Nói đến một nửa, nàng đột nhiên nhớ tới một chuyện——

Sao nàng lại không nghĩ tới sau khi trở về, tình cảnh của nàng sẽ trở nên như thế nào?

Đối với Đông Tiến Thần nàng hiểu rất rõ, tuyệt đối hấn sẽ không buông tha cho nàng, thấy nàng không việc gì trở về, nhất định sẽ ép nàng gả cho tên quý đáng ghét Dương Vạn Tiến kia!

Thật vất vả mới tránh được số mạng lập gia đình, nói gì thì nàng cũng không muốn trải qua lần nữa, lần sau nàng cũng sẽ không được may mắn như bây giờ!

Nghĩ tới đây, mặt nàng lộ rõ vẻ lo lắng, nàng tình nguyện đem sự trong sạch của mình dâng cho nam nhân đứng trước mặt kia, còn hơn bị huỷ hoại trong tay Dương Vạn Tiến!

"Tại sao không nói tiếp, đầu lưỡi bị mèo cắn đi rồi sao?" Lệ Hường Phong thấy nàng không lên tiếng, bèn châm chọc

Đông Ngưng Song hung hăng trừng mắt với hấn, " Không phải!"

Cái gì chứ! Tại sao vừa rồi nàng lại muốn đem sự trong sạch của mình cho hấn, quá tiện nghi cho hấn rồi

Nhưng nàng thật lòng không muốn gả cho Dương Vạn Tiến....

"Người ở đây muốn cái gì? Có phải đang có chủ ý gì không?" Lệ Hường Phong thấy tim nàng đập mạnh và loạn nhịp không nói, đề cao lòng cảnh giác. Hấn không dám khinh thường Đông Ngưng Song, bởi vì trong lòng nàng khác hấn với vẻ bề ngoài nhu nhược. Thành thật mà nói, tối nay biểu hiện của nàng ngoài dự kiến của hấn, hấn cho là sẽ gặp được một nữ nhân yếu đuối, khóc suốt một chút là ngất đi. Không nghĩ đến chẳng những nàng hoàn toàn khác biệt, hơn nữa lại to gan giằng co với hấn, to tiếng với hấn, không sợ hãi chút nào khi biết hấn là thủ lĩnh sơn trại.

Thẳng thắn nói, hấn hi vọng lời nàng nói là sự thật, nàng không phải con của Đông Tiến Thần. bởi vì đối với người không phải con gái của kẻ thù, không nên luôn mồm vì phụ thân báo thù mà có thái độ đó.

"Ta không có...Người suy nghĩ quá nhiều rồi" Đông Ngưng Song bỏ qua một bên, không nhìn đến khuôn mặt đa nghi của hấn.

Lệ Hường Phong vươn tay chế trụ cằm nàng, kéo gương mặt xinh đẹp của nàng trở về, nhìn thẳng vào mắt hấn, "Phải không? Là ta nghi ngờ sao?"

Đông Ngưng Song cảm thấy có một dòng điện chạy qua khi hấn đụng chạm vào người mình, có chút kinh hoàng mà vuốt ve tay của hấn, "Đúng vậy! Không phải người đang nghi ngờ, thì cái gì?" Nàng không nghĩ ra, hấn vừa nhẹ nhàng đụng,nhịp tim liền vô duyên vô cớ địa tăng nhanh?

" Ta cảnh cáo người, đừng trêu chọc ta" Con mắt hấn lấp lánh, phỏng đoán nàng cũng không dám tác oai tác quái, là do mình nghĩ quá nhiều nên mới đề phòng nàng, "Tốt nhất người nên ngồi đợi ở chỗ này đừng chạy trốn, ta sẽ phái người đến coi chừng người."

Nói xong bất kể nàng ngăn cản, cũng không quay đầu lại liền rời đi

Sau khi Lệ Hường Phong rời khỏi, không bao lâu một nam tử cao to lực lưỡng, mang đến một chút thức ăn.

Đông Ngưng Song không muốn ăn bất cứ thứ gì ở chỗ bọn đạo tặc, nhưng cả ngày hôm nay nàng chưa ăn gì, không chống lại được cái bụng đang kháng nghị, nàng không có chí khí liền cầm cái bánh bao lên ăn.

Khi đã lấp đầy cái bụng, để tâm tình khá hơn một chút, ăn vài miếng xong nàng cùng Hồ Tử nói chuyện hàn huyên.

"Hồ Tử, ta có thể hỏi người một chuyện được không?" Mới ngồi cùng nhau một lát, nàng phát hiện Hồ Tử không giống như vẻ bề ngoài dọa người của hấn, ngược lại rất ôn hoà, là một con người đáng hoàng.

"Đồng cô nương, người có chuyện gì cứ nói" Hồ Từ đối với Ngưng Song cũng có chút ấn tượng, cảm thấy nàng bình dị gần gũi, không giống như trong ấn tượng, có vẻ cao cao tại thượng của thiên kim tiểu thư.

"Người có thể nói cho ta biết, thủ lĩnh của các người khi nào thả ta đi?" Nghĩ đến việc mẫu thân lo lắng, Đồng Ngưng Song một khắc cũng không đợi được nữa

"Đồng cô nương, ta không thể nói cho người biết!" Hồ Từ áp a áp ứng mà nói.

"Tại sao?" Đồng Ngưng Song sừng sốt, có chút mất hứng, bỏ lại nửa cái bánh bao đang ăn, "Có phải thủ lĩnh của người bảo người không thể nói cho ta biết không?"

"Đúng vậy, Đồng cô nương, đại ca nói người là con gái của Đông Tiến Thần nên không thể nói cho người biết" Lê Hường Phong sớm đã đoán ra Ngưng Song nhất định sẽ hỏi Hồ Từ, cho nên liên tục cảnh cáo đối với nàng không được tiết lộ nửa câu

"Nhưng ta không phải là con gái của Đông Tiến Thần nha! Chúng ta không có chút quan hệ máu mủ nào, hơn nữa ta rất hận hần". Đồng Ngưng Song vội vàng giải thích.

"Thì ra cô nương không phải con gái của Đông Tiến Thần" Hồ Từ có chút vui vẻ, nhưng lắc đầu một cái, trên mặt hiện lên vẻ áy náy, "Nhưng là. Đại ca không cho phép, ta không thể nói cho người biết, Đồng cô nương."

Hồ Từ giữ mồm giữ miệng, khiến cho Đồng Ngưng Song càng oán hận Lê Hường Phong hơn, "Hồ Từ, ta thật không hiểu, tại sao người phải đi theo đại ca người cùng nhau làm cường đạo? Hần kéo người làm cường đạo cùng hần, căn bản cũng không phải người tốt," Nàng cho là Hồ Từ trung hậu đáng hoàng, nhất định là bị người khác lợi dụng.

"Đồng cô nương, người hiểu lầm, không phải là đại ca kéo ta gia nhập sơn trại." Hồ Từ lắc đầu một cái phủ nhận

"Không phải sao?" Đồng Ngưng Song ngắm Hồ Từ một cái, đối với hần nửa tin nửa ngờ, "Hồ Từ, ta biết người rất tin tưởng đại ca người, nhưng là."

Hồ Từ cảm thấy Đồng Ngưng Song đang hiểu lầm đại ca, vội vàng ngăn cản nàng nói tiếp, "Đồng cô nương, sự thật không phải như vậy, nếu không có đại ca, chúng ta sớm đã bị Đông Tiến Thần ép, không sống nổi nữa." Ngày trước chính vì bị quan phủ ép thuế nặng nề, cho nên hần và cha mẹ mới chạy trốn tới núi Yên Mã

"Ồ? Nơi này không phải chỉ toàn cường đạo thôi sao?" Đồng Ngưng Song kinh ngạc nhảy mắt.

Hồ Từ lập tức giải thích với nàng, "Không phải vậy, Đồng cô nương, thật ra thì người ở trong sơn trại đều là nông dân, đều không thể nhẫn nhịn khi bị Đông Tiến Thần lần áp tô thuế nặng nề, mới trốn tới núi Yên Mã. Có một ngày, đại ca đi qua nơi này, thấy chúng ta rất đáng thương, mới ở lại mang chúng ta đi đối phó với Đông Tiến Thần."

Sau khi Lê Hường Phong xuất hiện, cuộc sống của bọn mỗi ngày đều tốt hơn, cũng không cần ngày ngày lo lắng đề phòng Đông Tiến Thần

"Thì ra Lê Hường Phong không ép các người gia nhập sơn trại?" Thì ra Lê Hường Phong không phải người xấu, ngược lại còn làm cho người ta cảm thấy hần có tinh thần nghĩa hiệp, Đồng Ngưng Song không thoải mái mà thừa nhận.

"Đúng vậy, Đồng cô nương." Hồ Từ bận rộn gạt đầu không ngừng, hần rất kính nể đại ca "Người bên ngoài có thể cho bọn ta là người xấu, nhưng bọn ta không phải như vậy, bọn ta ở nơi này ai cũng tốt bụng, bọn ta không giành tiền tài của các thương nhân, chỉ có của Đông Tiến Thần bọn ta mới giành, nhưng bọn ta đều vì mục đích trả thù mới làm vậy."

Cũng bởi vì như thế, Đông Tiến Thần quyết tâm muốn san bằng sơn trại

"Hoá ra là như vậy.....ta biết rồi." Đồng Ngưng Song nghĩ thầm Hồ Từ cũng sẽ không nói láo lừa gạt nàng, liền hỏi: "Vậy các người ở chỗ này rất an toàn sao, Hồ Từ?"

Xem ra núi Yên Mã này có rất nhiều người vì né tránh Đông Tiến Thần mà quyết định ra nhập cùng bọn họ, hay là nàng cũng có thể.....

"Đúng vậy! Đồng cô nương, Đông Tiến Thần nhiều lần phái người tới, cũng không đánh hạ được nơi này." Quan binh nhiều lần đến đây đều phải trở về, Hồ Từ rất đắc ý.

Mắt Đồng Ngưng Song không khỏi sáng lên, giống như ở trong bóng tối nhìn thấy ánh rạng đông, "Hồ Từ, có phải. Chỉ cần không chịu nổi sự lấn áp của Đông Tiến Thần, thì có thể tới nơi này không?"

Hồ Từ không phát hiện cặp mắt Đồng Ngưng Song phát ra ánh sáng kì dị, dùng sức gạt đầu, "Đúng vậy! Ở nơi này chúng ta có rất nhiều người, họ đều là người một nhà tới gia nhập"

Đồng Ngưng Song vừa nghe, hưng phấn thiếu chút nữa hét chói tai. Thật tốt quá! Nàng đang nghĩ hôn sự không thành, muốn tìm một nơi để sống yên ổn, thì ra chính là nơi này.

Chỉ cần nàng định cư ở núi Yến Mã, Đông Tiến Thần sẽ không có cách nào ép nàng lập gia đình, nói không chừng nàng có thể đem mẫu thân đến đây sống cùng

Không thể bỏ lỡ cơ hội, nàng phải mau chóng tìm Lệ Hường Phong thương lượng, nói yêu cầu của mình cho hắn nghe

"Hò Tù, nhanh lên một chút đưa ta đi tìm đại ca của ngươi" Nàng đứng dậy đi đến trước mặt Hò Tù

"Đông cô nương người tìm đại ca ta có chuyện gì?" Hò Tù không hiểu rõ tại sao nàng lại muốn gặp đại ca

Đông Ngưng Song lộ ra vẻ mặt thần bí, "Hò Tù, bởi vì ta có chuyện rất quan trọng muốn nói với đại ca của ngươi." Không nhận được tiếp tục nói một câu, giọng điệu nhấn mạnh "Vô cùng, vô cùng quan trọng"

Trăng tròn, Lệ Hường Phong đang viết một lá thư, đợi khi trời sáng hắn sẽ phái người đưa kế hoạch lần này cướp cô dâu đi.

Thư này dĩ nhiên có liên quan đến Đông Ngưng Song, hắn hi vọng nhận được câu trả lời chắc chắn, có thể chứng thực lời nàng nói tối nay là thật hay giả, bởi vì, hắn rất dè ý Đông Ngưng Song có phải con gái Đông Tiến Thần hay không

Thật ra thì, nàng có phải con gái của kẻ thù không, căn bản không quan trọng, bọn họ vẫn sẽ tìm được cách đáp trả Đông Tiến Thần, nhưng là....

Hắn lo lắng vì khuôn mặt đẹp đến động lòng người kia mà dao động, quên mất quyết tâm báo thù của mình.

Có lẽ cũng nên nghe theo yêu cầu của nàng, đưa nàng đi, tránh cho hắn vấp phải sai lầm lớn.

Chợt, bên ngoài có tiếng động dẫn tới sự chú ý của hắn.

"Là ai? Mau báo tên" Hắn cho là Đông Tiến Thần phái thám tử tới, vì vậy bước chân nhanh nhẹn đi ra cửa, nhìn về phía bóng đen hô to.

Bóng người màu đen từ xa đến gần, từ từ rõ ràng có thể thấy được.

"Đại ca, là ta —— Hò Tù." Hò Tù từ trong bóng đêm nói vọng ra

Lệ Hường Phong thờ phào nhẹ nhõm, nhưng sau đó liền nhăn mặt, không hiểu tại sao Hò Tù lại xuất hiện có chút trách móc "Hò Tù, không phải ta phân phó ngươi đi trông coi Đông Ngưng Song sao? Ngươi đến đây làm gì?" Hắn không phát hiện Đông Ngưng Song đang đứng sau lưng Hò Tù

"Đại ca, ta không để cho nàng chạy trốn, hiện tại người đang ở sau lưng ta." Hò Tù di động thân thể không lộ, để cho hắn nhìn thấy Đông Ngưng Song.

"Ngươi mang nàng tới chỗ của ta làm cái gì? Hò Tù." Lệ Hường Phong trầm mặc hỏi

"Đại ca, Đông cô nương nói có chuyện vô cùng quan trọng muốn nói với ngươi" Nhìn thấy Lệ Hường Phong không vui, Hò Tù lên tiếng giải thích

"Chuyện quan trọng? Có chuyện gì quan trọng, nhất định phải nửa đêm canh ba tới tìm ta, Đông tiểu thư?" Câu nói cuối cùng Lệ Hường Phong chuyển sang nhìn Đông Ngưng Song, giọng nói có chút trêu đùa

"Chỉ cần ngươi không đuổi đi, ta sẽ nói cho ngươi biết." Đông Ngưng Song cảm thấy nam nhân này không muốn nói chuyện với nàng, nhưng mặc kệ, trình độ cổ chấp của nàng không thua kém ai

"A! Phải không? Ta có thể không muốn biết được không?" Lệ Hường Phong nhàn nhạt nói.

"Không được." Đông Ngưng Song không ngờ phản ứng của hắn lại lạnh nhạt như vậy, vội vội vàng vàng mở miệng uy hiếp, "Ngươi không nghe ta nói, ta cũng không đi."

"Phải không?" Lệ Hường Phong nheo cặp mắt lại nhìn nàng suy nghĩ

Hắn mới không sợ không đuổi được nàng đi, hắn có cách để cho nàng rời đi, nhưng là.....

Lúc ánh trăng chiếu sáng, trên gương mặt xinh đẹp của nàng phảng phất một tầng âm u nhàn nhạt

Nếu như hắn đủ thông minh, nên quả quyết đuổi nàng đi, nhưng mà....coi như tâm hồn của hắn đã đi lạc rồi!

"Hò Tù, ngươi đi về nghỉ, tối nay ngươi không cần coi chừng nữ nhân này." Hắn cũng không tin mình sẽ bị nữ nhân này lừa gạt mãi

"Tốt, đại ca." Hò Tù nhanh chóng rời đi, chờ bóng lưng Hò Tù khuất dần, ánh mắt Lệ Hường Phong sáng quắc chuyển sang khuôn mặt nhỏ nhắn của Đông Ngưng Song. "Vào đi! Có lời gì, đi vào nói với ta."

Đông Ngưng Song thấp thỏm bất an theo sát bước chân Lệ Hường Phong, đi vào phòng của hắn.

Căn phòng này và căn phòng nàng bị bắt tới đều cùng một dạng, đều được tạo nên từ gỗ, bên trong bày biện đơn sơ nhưng vô vùng sạch sẽ, nhưng căn phòng này toàn là văn thư, phía trên bày toàn bút, mực, giấy

Chẳng lẽ hần mới vừa viết thư, hơn nữa còn là viết cho Đông Tiến Thần?

Không! Nàng không thể để cho hần và Đông Tiến Thần thỏa thuận điều kiện xong, rồi đem nàng về phủ được

"Nói đi! Ngươi tìm đến ta làm gì?" Thanh âm lạnh lùng của Lệ Hường Phong truyền đến từ sau lưng nàng.

Nàng nhanh chóng quay đầu lại, đối mặt với Lệ Hường Phong, có chút lo sợ, "Ách. Ách."

"Ngươi nghĩ nói gì, nói mau!" Lệ Hường Phong không kiên nhẫn để nàng nói quanh co nửa ngày, cau kinh thúc giục.

Đông Ngưng Song hít một hơi thật sâu, nhìn chăm chú vào gương mặt tuấn tú lạnh lùng của Lệ Hường Phong nói : "Ta muốn nói cho ngươi biết, ta không đi, ta muốn ở lại chỗ này."

"Ngươi đang nói nhảm sao? Không có sự đồng ý của ta, ngươi vốn không thể đi." Lệ Hường Phong không vui cau mày, không hiểu rõ ý của nàng

"Không phải là ý này." Đông Ngưng Song nói rõ ràng hơn, "Ta nói là, bất kể ngươi có quyết định ra sao thì cũng không thể đuổi ta đi, ta quyết định ở lại đây!"

Lệ Hường Phong tròn to hai mắt nhìn chăm chăm nàng, khẩu khí tràn đầy kinh ngạc, "Ý ngươi là.không quay về Đông phủ, mà ở lại chỗ này?"

"Đúng vậy, ta sẽ ở lại đây đến khi nào muốn đi mới thôi" Đông Ngưng Song gạt đầu một cái, cố gắng nhìn thần sắc của hần để tìm ra đáp án

"Người nào nói cho ngươi biết nơi này có thể ở lại?" Tại sao nàng lại có ý tưởng kỳ lạ này? Lệ Hường Phong cố gắng hỏi rõ nàng.

"Hồ Từ, hần nói nếu bị Đông Tiến Thần ép đến đường cùng thì có thể ở lại nơi này" Đông Ngưng Song cho là nói như vậy chính xác không sai.

"Đùa gì thế! Đừng quên, ngươi là con gái Đông Tiến Thần." Cùng đường? Nếu không phải nàng không giống như đang nói đùa, hần nhất định sẽ bật cười

"Ta không phải là con gái của Đông Tiến Thần, ngươi nghe có hiểu hay không?" Nàng bất mãn nói

"Bất kể ngươi có phải hay không, ta chỉ nhớ trước kia ngươi luôn muốn rời khỏi đây" Lệ Hường Phong căn không tin một thiên kim tiểu thư lại có thể sống ở nơi này

"Đúng là ta nói như vậy" Đông Ngưng Song ưỡn ngực thừa nhận "Nhưng ta không thể đổi ý hay sao?"

Đây là nơi tốt nhất để nàng né tránh chuyện lập gia đình

"Chưa tới một canh giờ?" Lệ Hường Phong thấy nàng không có một chút thẹn thùng, tròn mắt một cái, "Ngươi nghĩ lừa gạt được ai ? Nói! Ngươi rốt cuộc mục đích gì?"

Hần càng nghĩ càng có cái gì đó không đúng, vọt tới trước mặt nàng ép hỏi. Đột nhiên hần đến gần, làm cho Đông Ngưng Song cảm thấy một cỗ áp lực, nhưng vẫn cố ra vẻ nhẹ nhõm " Ta có mục đích gì? Ngươi làm gì phải trưng ra cái bộ mặt dọa người thế hả...."

Lệ Hường Phong kéo dài mặt, thanh âm trầm thấp hơn " Ngươi mau nói lý do, bằng không...ta sẽ đem ngươi trả về Đông phủ" Hần không cách nào nhận được khi nàng có ý nghĩ ở lại sơn trại

Đông Ngưng Song rét run, quả nhiên lời hần uy hiếp thật có hiệu quả "Được rồi, ta nói ta nói" Dù sao nói ra cũng không có gì là không tốt, " Ta không muốn gả cho Dương Vạn Tiền, nếu như ngươi không cho ta ở lại, Đông Tiến Thần sẽ ép ta lập gia đình, như vậy ta thả ở chỗ này còn hơn"

Vì đào hôn, nàng lựa chọn ở lại, có gì không thể?

Thì ra là như vậy! Lệ Hường Phong nhất thời không biết nên khóc hay cười, thật không biết nên khen nữ nhân này gian xảo hay ngu xuẩn? Muốn chạy trốn lập gia đình? Chẳng lẽ nàng cho là ở lại sơn trại sẽ là kế hoạch lâu dài sao?

Không biết mấy ngày nữa Đông Tiến Thần phái quan binh đến đây, bọn họ đều rút khỏi đỉnh núi này, mà nàng nói muốn ở lại, thực sự hần rất muốn cười to!

"Ta đã nói nguyên nhân, tại sao ngươi vẫn không đáp ứng?" Thấy hần không nói một câu, chẳng qua chỉ quan sát nàng, Đông Ngưng Song thấp thòm bất an hỏi

"Ta không thể đáp ứng ngươi." Lệ Hường Phong trầm mặc hồi lâu mới trả lời.

Hần vốn không muốn nói cho nàng biết, nhưng lại nghĩ, nói ra có thể làm nàng thay đổi tâm ý

"Nói cho ngươi biết, chưa tới một, hai ngày nữa ta sẽ mang tất cả những người trong trại rời khỏi núi Yến Mã, cho nên coi như ta có lòng từ bi, cũng không thể làm theo điều ngươi mong muốn"

Đồng Ngưng Song thờ không ra hơi, đáy mắt hiện lên sự sợ hãi "Cái gì? Các người muốn rời khỏi nơi này?"

"Đúng vậy! Đồng Tiến Thần nhất định sẽ phái người đến đây nên chúng ta phải cấp tốc rời đi, Lệ Hường Phong nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Ngưng Song, " Thật ra thì, ta sẽ để người cùng lui quan binh rời đi"

Đồng Ngưng Song nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, toàn thân cảm thấy mệt là vô lực. Tại sao lại như vậy? Nàng không cần đi theo bọn quan binh trở về Đông phủ

"Không, ta muốn đi theo các người, người phải đưa ta đi cùng" Nàng giựt mạnh tay của hắn, kinh hoàng mà nấn nỉ

Bất kể nói thế nào, đi theo hắn sẽ tốt hơn so với Đồng Tiến Thần, nàng không muốn gặp lại cái tên vô sỉ Đồng Tiến Thần nữa!

"Không được, nói gì ta cũng sẽ không đáp ứng người." Lệ Hường Phong quả quyết cự tuyệt

Nghe được lời hắn nói, lòng nàng náo loạn, "Nếu như ta nói, ta dùng thân thể để trao đổi, người cũng không đáp ứng sao?" Lời vừa nói ra, nàng liền sợ hết hồn

Lệ Hường Phong cũng khiếp sợ "Người biết người đang nói cái gì không?" Hắn không ngờ tới nàng có thể to gan như vậy, xanh mặt hỏi.

"Ta....." Đồng Ngưng Song yên lặng nhìn hắn, nhất thời cứng họng. Nàng cũng không biết vì sao mình lại nói như vậy, chỉ cảm thấy thật sợ hãi nếu hắn cự tuyệt. Nhưng nếu nàng nói như vậy, không chừng có thể ép buộc hắn đáp ứng, sau đó mang nàng đi

Thẳng thắn nói, nàng đối với chuyện giữa nam và nữ tình tình mê mê, cũng không có thích qua người nào, nhưng là hai vị tiểu thiếp phóng đảng của Đồng Tiến Thần làm cho hắn hiểu lầm nữ nhân nào cũng là một dạng, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời là được. Nàng cắn răng một cái, quyết định làm dù phải trả bất cứ giá nào

"Ta....ta dĩ nhiên biết ta đang nói cái gì" Nàng dùng sức tưởng tượng nữ nhân làm sao để quyến rũ nam nhân, tận lực lấy bất chước, "Chỉ cần người chịu đáp ứng mang ta rời đi, thân thể của ta sẽ là của người."

Cảm thấy còn chưa đủ, nàng đổ thêm dầu vào lửa nói tiếp, "Coi như người bồi ta một đêm động phòng hoa chúc đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Từ khi Lệ Hường Phong bước vào giang hồ tới nay, trải qua bao nhiêu chuyện kì quái, hoặc đối mặt với sự sống và cái chết, hắn cũng cảm cực được, tìm cách vượt qua nhưng mà....

"Người điên rồi sao? Người biết người đang nói gì không?" Hắn nhảy lên, coi nàng như một kẻ điên

"Ta. Ta biết ta đang nói cái gì, chính là ta bồi người một đêm động phòng hoa chúc nha!" Nói lại lần nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn ửng hồng không thôi

Lệ Hường Phong mím chặt môi, sắc mặt khó coi, "Người trở về! Coi như ta chưa từng nghe qua những lời này." Hắn là một nam nhân, nghe những lời này chẳng lẽ lại thờ ơ được sao?

Ghe tởm! Yêu nữ này!

Đồng Ngưng Song lắc đầu một cái, kiên trì tới cùng, "Không! Người không đáp ứng ta không đi." Lời đều đã nói ra, chẳng lẽ lại bỏ dở nửa chừng sao?

"Người ——" Lệ Hường Phong giận đến không biết nên mở miệng nói như thế nào để đuổi người đi.

Làm sao hắn có thể mang nàng đi? Phải biết, sau khi rời sơn trại, hắn còn có nhiệm vụ khác, hơn nữa mang theo nàng đi khắp nơi lại không có phương tiện đi lại, hắn không ngốc đến nỗi rước lấy phiền toái

Nhưng nhìn nàng nhất định không đổi ý, hắn lại không biết nên làm gì.....

Lệ Hường Phong hít thở sâu mấy cái, mới chuyển đổi tâm tình, "Tốt! Đây là người nói, liền đem chính người cho ta." Hắn say đắm mà cười nói

"Cái gì?" Đồng Ngưng Song không hiểu rõ ý đồ của hắn, đàn độn mà nhìn hắn, cho đến khi thân hình cao lớn chợt đi tới, mới có cảm giác kì lạ "Người làm gì?"

"Người không hiểu sao?" Lê Hường Phong khẽ cười một tiếng, liền đưa tay mon trớn gò má béo mập mịn màng của nàng, "Đương nhiên là theo như ý của người là, bởi người đem động phòng hoa chúc." Thừa dịp nàng đang đỡ đầu, bàn tay chụp tới, đem nàng nhét vào trong ngực.

Đông Ngưng Song run rẩy, thiếu chút nữa không thở được.....Tại sao nàng cảm giác hihi như mình quá ngây thơ rồi đúng không? Nếu như nàng muốn quay đầu lại hô ngừng, còn chưa kịp sao?

"Đúng, chính là như vậy." Lê Hường Phong cúi đầu đến gần đôi môi đỏ mọng của nàng, sau đó tiến sát lại

Hắn thổi phồng ở khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, dùng đôi môi nóng bỏng chiếm lấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng, liếm qua cánh môi no đủ, sau đó khẽ cạy cái miệng nhỏ nhắn của nàng, tiến quân thần tốc.

Đông Ngưng Song bất ngờ không kịp đề phòng, bị hắn dễ dàng đánh hạ, mùi vị của nam nhân này xâm chiếm toàn cơ thể, trong ngoài đều bị hạ gục, liền muốn ngất xỉu, nàng không nhìn được bất lấy cánh tay của hắn, cố gắng ổn định thân thể.

Nhưng hắn vẫn không chịu buông nàng ra, cho đến khi hai người sắp không thở nổi, hắn mới buông tha cho nàng

"Người. Người không biết xấu hổ!" Chờ thần trí hơi rõ ràng, phát hiện hắn đã làm nên chuyện gì, Đông Ngưng Song ảo não thẹn thùng mà nói

"Ha ha! Chỉ có ta không biết xấu hổ thôi sao? Đông tiểu thư, ai vừa mới nói muốn cùng ta tận hưởng một đêm xuân?" Buồn cười, lời nàng nói mới chính là không biết xấu hổ

Nhưng mà, đùa giỡn với nàng như vậy hắn mới nhận ra, nàng thật ra còn rất ngây ngô, non nớt, chỉ là bộc phát mới nói đem thân thể của mình ra trao đổi, cũng không phải là có ý đồ thật

Chẳng qua là.... Tại sao hắn lại có cảm giác với nàng? Thật kỳ lạ!

Đông Ngưng Song vô lực phản kháng, không thể làm gì khác hơn là phần uất nhìn hắn "Buông ta ra!" Bàn tay hắn vẫn đặt trên người nàng, nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng hắn vẫn vững vàng không tha

"Hiện tại người tỉnh táo lại đi? "Lê Hường Phong cúi kinh nói

Đông Ngưng Song hơi kinh ngạc," Ý người là đang ta tùy tiện nói ra?"

"Hừ! Không phải sao? Tốt nhất người nên nói ít một chút" Lê Hường Phong giễu cợt, "Tốt lắm, người có thể rời đi, trở về phòng của người đi"

Dứt lời, hắn xoay người, không đi nhìn môi nàng bị mình hôn sưng đỏ

Nhưng Đông Ngưng Song cũng không nghe lời, ngược lại đứng tại chỗ, hai tròng mắt cháy rực nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn.

Ghê tởm! Hắn dám khinh thường nàng, cho là nàng ăn nói lung tung?

Đông Ngưng Song giận đến nổi toàn thân phát run! Tuyệt đối không thể để cho hắn khinh thường, nhất định phải làm cho hắn hiểu, vì muốn rời khỏi Đông Tiên Thần, nàng quyết tâm nói được làm được

"Lê Hường Phong!" Nàng hướng về phía hắn hô to.

Lê Hường Phong nhanh chóng xoay người, thấy nàng hung hăng đứng tại chỗ, không vui cau mày, "Tại sao người còn chưa đi?"

"Ta không thể đi." Đông Ngưng Song nổi giận đùng đùng, đi đến trước mặt hắn, "Bởi vì — con người của ta nói được là làm được."

"Cái gì?" Lê Hường Phong chăm chú quan sát nàng, phát hiện nàng rất lạ

Hắn còn chưa kịp đoán ra tâm tư của nàng, thân thể nàng bỗng chốc nhào tới. nhón chân lên, kéo cổ hắn xuống, khuôn mặt đỏ hồng mềm mại tiến đến gần hắn

"Người, người muốn làm gì?" Lê Hường Phong ngửi được hương thơm trên người nàng, tâm không khỏi rung động

"Không có gì." Mặt của hai người dính vào cùng nhau, tim của Đông Ngưng Song đập rộn lên, "Ta chỉ là muốn chứng minh là ta thật sự có thành ý cùng người giao dịch."

Lời nói vừa chấm dứt, nàng chủ động đặt môi mình phủ lên đôi môi của hắn

Lê Hường Phong cứng đờ, nhất thời phân tâm, để cho cái miệng nhỏ nhắn của nàng hôn mình

Yêu nữ này! Không nghĩ tới nàng lại làm như vậy. Hắn nhất thời hiểu rõ mục đích của nàng, nghĩ bụng dạ nàng khó lường, trong lòng hắn có cảm giác vừa yêu vừa hận

"Người cho là tùy tiện hôn ta một cái thì ta liền đáp ứng người?" Nàng hôn vụng về căn bản không làm hắn có cảm giác gì cả. Lê Hường Phong cười một

cái

"Cái gì?" Nghe vậy, Đông Ngưng Song ngừng lại, rất nhanh hiểu được ý hấn đang giễu cợt mình không có kinh nghiệm. "Bằng không, người nói cho ta biết nên làm như thế nào đi?" Nàng không phục hỏi.

"Đương nhiên" Hấn nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, lộ ra nụ cười không có ý tốt "Ta sẽ dạy người làm thế nào để quyến rũ nam nhân!"

Lệ Hường Phong đẩy Đông Ngưng Song ngã trên giường

"Đầu tiên tự cởi quần áo ra, để cho nam nhân thấy thân thể xinh đẹp của người" Nhân lúc nàng chưa kịp phản ứng, hấn đưa tay gạt quần áo trên người nàng

"Không muốn —— người sắc quý!" Đông Ngưng Song thấy hấn đưa tay tới, lập tức đưa tay ra đỡ, vậy mà bất kể nàng kháng cự, thét chói tai, cũng không cách nào ngăn cản hấn đem y phục của mình cởi ra.

Lệ Hường Phong tháo ra mấy nút áo, tiếp tục rút đi chiếc váy cô dâu của nàng, lộ ra lớp áo mỏng manh

Nhìn quần áo bị ném trên giường, Đông Ngưng Song hốt hoảng, nhanh chóng bò đến góc tường, kéo đồng chân ở cuối giường ôm lấy. "Người không nên tới ——"

"Nếu như ta muốn tới thì sao?"

"Ta. Ta sẽ hô cứu mạng!" Nàng cho là câu trả lời đó rất thông minh, đủ để dọa hấn lui đi, "Nếu người thông minh một chút, hãy mau dừng tay."

Lệ Hường Phong nghe vậy suýt nữa bật cười, nàng quên đây là đâu rồi sao? Huống chi phòng của hấn ở nơi xa xăm, sợ rằng nàng có la đến rách cổ họng cũng không ai tới cứu "Hết lần này tới lần khác ta thấy người rất dằn, ta không muốn dừng tay." Tối nay hấn nhất định sẽ dạy dỗ nàng

"Cái gì? !" Đông Ngưng Song kinh ngạc nhìn hấn, không chú ý hấn đang đến gần, túm lấy nàng

Chờ lúc nàng phát hiện ra, đã không còn kịp nữa rồi, một lần nữa lại rơi vào vòng tay hấn

Lần này, Lệ Hường Phong dựa giỡn nàng, một tay hấn đè lên thân thể đang gãy giữa của nàng, một tay vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nàng, chọc cho toàn thân nàng không chịu được mà run rẩy

Nàng nín thở nhìn chăm chăm gương mặt tuấn tú của hấn, phát hiện ra hấn đẹp đến điên người, làm cho người ta không muốn dời mắt

"Nàng thơm quá! Giăng co cả ngày, trên người chẳng những không có mùi hôi, còn toả ra mùi thơm mê người" Lệ Hường Phong kề sát mặt Đông Ngưng Song, dùng sức hít lấy mùi thơm trên cơ thể nàng

Hấn không kiềm được đem lỗ mũi tiến tới cổ nàng, đem toàn bộ mùi thơm quen thuộc của nàng hít vào lồng ngực

Động tác thân mật của hấn làm cả người nàng cứng ngắc, nhất thời bị nhiệt độ nóng bỏng của hấn bao vây, nhịp tim đập càng nhanh

Bỗng chốc, Lệ Hường Phong lựa chọn thủ đoạn kịch liệt hơn, tay của hấn đi tới vạt áo của nàng, cởi hết nút áo, lộ ra cái yếm ngực....

Đã sửa bởi Meo Miu Ciu lúc 16.10.2014, 20:14. Gửi thanks

Meo Miu Ciu↓ Re: [Cổ đại] Tiểu nương tử đào hôn - Mạn Lục 02.07.2014, 21:07

Chương 4

Sáng sớm hôm sau.

"Rầm" một tiếng, cửa chốt bị người dùng lực đẩy ra, một cô gái trẻ tuổi dáng người thon thả bước vào

Hương Ngọc nhìn thấy Đông Ngưng Song đang trong giấc mộng, phát ra hơi thở đều đều, ánh mắt trở nên ác liệt

"Đứng lên! Ta nói người đứng lên —— có nghe thấy không?" Quan sát một chút, nàng đem chiếc làn đặt trên mặt bàn, đi tới mép giường cố gắng đánh thức Đông Ngưng Song

Ai không mời mà tới quấy rầy người khác vậy? Trải qua một đêm mệt mỏi, nàng rất muốn ngủ nha. "Không cần ầm ĩ như vậy!". Nàng phát ra âm thanh tức giận, chỉ chớp mắt lại ngủ.

"Đứng lên! Người đứng lên cho ta!" Hương Ngọc thấy nàng lại ngủ, thanh âm càng ngày càng bén nhọn cao vút.

"Ngêh Xảo, ta bảo người đừng ầm ĩ nữa, người còn muốn nói sao?" "Đông Ngưng Song không chịu nổi đứng dậy, hé ra mắt mới phát hiện, đập vào mắt không phải là nha hoàn Ngêh Xảo.

Xuất hiện trước mắt nàng là một cô gái xa lạ, đang nghiêng mặt với nàng "Này, người là ai? Tại sao lại ở trong phòng của ta?" Mắt lim dim buồn ngủ, Đông Ngưng Song quên mất đây không phải là Đông Phủ

"Người nhìn rõ xem đây là nơi nào? Có phải gian phòng của người không?" Hai tay Hương Ngọc chống hông, tức giận hỏi.

Đông Ngưng Song cứng đờ, liền nhớ ra hôm qua mình bị bắt tới đây. "A" Nàng đột nhiên nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua, kêu một tiếng.

Tối hôm qua, ấn tượng cuối cùng của nàng là — nàng kiệt sức nằm ở phía dưới Lệ Hường Phong... Vừa nghĩ tới, khuôn mặt vừa mới tỉnh ngủ liền đỏ ửng.

Nơi này không phải là phòng của Lệ Hường Phong, mà vốn là nơi giam cầm nàng, nàng cúi đầu, nhìn thấy váy cô dâu đỏ thắm mặc trên người.

"Tối hôm qua là. Là ai mang ta trở về?"

"Cái gì?" Hương Ngọc không hiểu Đông Ngưng Song nói gì, "Không phải người bị nhốt ở nơi này sao? Chẳng lẽ hôm qua người chạy đi chỗ khác?" Tất cả mọi người trong sơn trại đều biết nơi này là phòng giam giữ cho nàng.

Hai gò má của Đông Ngưng Song đỏ lên, gật đầu không ngừng, "Đúng, ta bị giam ở chỗ này" Nghĩ cũng biết, nhất định Lệ Hường Phong thừa dịp trời chưa sáng, đem nàng đang trong giấc mộng trở về đây, còn thay nàng mặc quần áo.

Không chỉ rút đi quần áo trên người nàng, ngay cả mặc cũng thay nàng mặc hộ, nam nhân này thật là. To gan lớn mật!

Hương Ngọc nghiêm túc quan sát Đông Ngưng Song, cảm thấy vẻ mặt nàng là lạ, "Người nhanh lên một chút có được không? Ta không có thời gian cùng người tiếp tục lời thoại." Thấy nàng không chịu rời giường, giọng điệu Hương Ngọc không có ý tốt thúc giục.

Đông Ngưng Song nhanh chóng giương mắt nhìn, "Này, ta ở chỗ này mắc mớ gì tới người, tại sao mới sáng sớm người đã chạy tới đánh thức ta?" Kỳ lạ, nữ nhân bị làm sao vậy, sáng sớm đã âm ỉ, từ đầu tới cuối cũng chẳng nói câu nào tử tế với nàng.

Nàng không biết, Hương Ngọc xuất hiện là do Lệ Hường Phong dặn dò nàng ta đến, càng không biết Hương Ngọc vừa nhìn thấy nàng đã thấy ghét.

"Người cho rằng ta muốn đề ý đến người sao? Nếu không phải Lệ đại ca giao phó, ai quản người có được ăn được mặc hay không?"

Lệ đại ca? Đông Ngưng Song sững sờ, là Lệ Hường Phong sao?

Nghĩ tới hân, gò má của nàng lại đỏ ửng lên, xấu hổ liền cúi mặt.

"Người nói là....Lệ Hường Phong muốn người mang đồ ăn, quần áo đến cho ta?" Chẳng biết tại sao, khi nghĩ tới đây là việc hân giao phó, tâm nàng hiện lên sự ấm áp.

"Ừ! Y phục cùng bánh bao đặt ở trên bàn." Hương Ngọc lạnh lùng hướng ứng, ánh mắt tỏ vẻ nghi ngờ.

Thái độ của Lệ Hường Phong sáng nay, cùng vẻ mặt của nữ nhân này, làm cho nàng cảm thấy nghi ngờ.

Lệ Hường Phong có khí thế oai hùng, bản lĩnh phi phàm, nàng luôn luôn ái mộ hân, nhất là sau khi cha nàng ngã bệnh qua đời, nàng không khỏi chờ đợi có thể gả cho Lệ Hường Phong, làm thê tử của hân.

Cho nên, vừa nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Đông Ngưng Song, nàng cảm thấy lo lắng.

Đông Ngưng Song nghe vậy, tim đập thình thịch. Nàng thấy rất cảm động.

Không đúng! Hân cướp đi sự trong sạch của nàng, nàng phải hận hân mới đúng.

"Hân ở đâu? Gọi hân đến đây" Nam nhân này....phá hủy trinh tiết của nàng, nàng muốn tìm hân tính sổ.

"Người kêu là cái gì? Lệ đại ca không có ở trong sơn trại." Cho dù có ở, Hương Ngọc cũng sẽ không nói.

"Vậy hân đang ở đâu?" Muốn tách rời khỏi nàng sao? Không được, nàng nhất định phải lấy lại công bằng.

"Người là ai, tại sao ta phải nói cho người biết?" Hương Ngọc cười lạnh một tiếng.

Đông Ngưng Song từ trên giường nhảy xuống, "Người không nói, ta tự đi tìm hân." Nàng cũng không phải là thiếu tay thiếu chân, không thể tự đi tìm được. Nàng không đề ý tới Hương Ngọc, đi tới cửa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Đào Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Đang lúc chuẩn bị ra khỏi phòng, hai thân bên ngoài ảnh liền xông tới, một thân hình to lớn là Hồ Từ, một người khác đáng người thanh mảnh, chính là tỳ nữ Nghênh Xảo

"Nghênh Xảo?" Không ngờ đó là tỳ nữ của nàng, Đông Ngưng Song sững sốt

Cuối cùng cũng được nhìn thấy tiểu thư, Nghênh Xảo đẩy Hồ Từ ra, vui mừng chạy về phía Đông Ngưng Song

"Tiểu thư!" Nghênh Xảo kích động kêu to, nước mắt chảy ra vì vui mừng, "Nô tỳ rất lo lắng cho người. Ô ô." Lo lắng một đêm, chỉ sợ tiểu thư chịu khổ, từ đó phải xa nhau vĩnh viễn

"Đừng khóc, Nghênh Xảo ta biết người lo lắng cho ta, người nhìn xem bây giờ ta không phải đang rất tốt đứng trước mặt người hay sao?" Đông Ngưng Song đẩy thân thể Nghênh Xảo ra, nhìn nàng, "Xem ra người cũng không sao!"

Nhìn thấy người hầu hạ mình nhiều năm qua bình yên vô sự, Đông Ngưng Song vui vẻ không thôi.

"Đúng vậy, ta cũng không sao, tiểu thư." Nghênh Xảo dùng tay áo lau đi nước mắt trên mặt, lộ ra khuôn mặt tươi cười, "Tiểu thư, biết nàng không có sao, ta rất vui."

Đông Ngưng Song vừa nghe, đột nhiên cười khỏ. Nàng thật "Không sao" sao?

Aiz. Mặc dù bề ngoài không có thay đổi gì, nhưng nội tâm của nàng rõ ràng đã khác rồi, trước và sau không giống nhau!

"Nghênh Xảo cô nương" Nhìn các nàng, Hồ Từ từ đột nhiên chen miệng, "Hiện tại nàng đã nhìn thấy chủ nhân của mình rồi, nàng có thể yên tâm chưa?"

Đông Ngưng Song lúc này mới phát hiện người đưa Nghênh Xảo tới đây là Hồ Từ, "Hồ Từ, là Lệ Hường Phong phân phó người làm như vậy sao?"

"Đúng vậy a! Đông cô nương." Hồ Từ sờ sờ ót, thân nhiên không kiêng kỵ mở miệng nói, "Đại ca ra cửa trước giao phó ta mang Nghênh Xảo cô nương đến tìm nàng, hơn nữa nói không cần trông coi nàng, chỉ cần nàng không đi gây phiền toái cho người ở trong trại, tùy nàng muốn làm cái gì thì làm."

Lệ Hường Phong đại khái nghĩ là các nàng sẽ không chạy ra khỏi sơn trại, cho nên cũng không tìm người đến coi chừng các nàng.

"Hắn ra ngoài?" Đông Ngưng Song không để ý đến chuyện nàng được tự do đi lại, ngược lại đối với việc Lệ Hường Phong rời đi đầy nghi ngờ, "Tại sao hắn muốn ra ngoài? Người có biết hắn đi nơi nào không? Hồ Từ"

Hắn đi tìm Đông Tiến Thần sao? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đông Ngưng Song chợt biến dạng. Đáng chết! Nàng dùng sự trong sạch để đổi lấy tự do, hắn còn muốn đem nàng đưa trở về sao?

"Đại ca nói muốn tự mình đi vào trong thành, bởi vì." Hồ Từ cũng không biết rõ chuyện là thế nào, chỉ biết hắn muốn đưa tin cho Cao Thiên Hải ở trong thành, không nghĩ đến Lệ Hường Phong nhất thời giờ què, nói hiện tại trong thành canh giữ nghiêm ngặt, muốn hắn ở lại trong sơn trại

Nghe lén cuộc đối thoại của bọn họ, Hương Ngọc vội vàng lên tiếng ngăn cản

"Chết, Hồ Từ! Người làm gì thế? Người quên Lệ đại ca ngăn vạn lần giao phó, không cho phép ai nói cho người ngoài biết hành tung của hắn sao? Huống chi nữ nhân này còn là con gái Đông Tiến Thần." Nàng không khách khí chút nào trách cứ Hồ Từ.

Hồ Từ còn chưa kịp kháng nghị lại thái độ của Hương Ngọc, Đông Ngưng Song liền lên tiếng, "Này người đừng có nói bậy, ai nói ta là con gái của Đông Tiến Thần?"

"Người không phải là con gái của Đông Tiến Thần? Người là ai?" Hương Ngọc kinh hãi, cho là bắt lầm người.

Đông Ngưng Song hừ nhẹ một tiếng, nàng không muốn trả lời Hương Ngọc về vấn đề này, "Hồ Từ, vậy người biết đại ca các người đi tìm người nào không?"

"Ách." Hồ Từ đột nhiên ngậm miệng, "Ta đây không thể nói, Đông cô nương." Mặc dù hắn luôn luôn ghét sự kiêu ngạo của Hương Ngọc, nhưng Hương Ngọc nói không sai, trước khi đi Lệ Hường Phong không quên nhắc nhở, muốn mình không nên cùng Đông Ngưng Song nói quá nhiều.

Đông Ngưng Song ảo não giậm chân, hận hận nhìn Hương Ngọc. "Nhìn người bây giờ rất đáng ghét!" Nàng thở phì phò mà mắng.

Hương Ngọc nghe chẳng những không tức giận, ngược lại cười rất vui vẻ

"Hồ Từ, chớ cùng các nàng nói chuyện quá lâu, đừng quên người còn có chuyện phải làm." Biết Hồ Từ sẽ không nhiều lời nữa, Hương Ngọc an tâm rời đi.

"Tiểu thư, nàng là người nào, tại sao lớn lối như vậy?" Nghênh Xảo thấy Hương Ngọc rời đi, mờ mịt hỏi.

"Ta đâu biết nàng ta là ai?" Đông Ngưng Song chán ghét trả lời.

"Đông cô nương, nàng là Hương Ngọc, ta cũng không thích nàng, ngươi không cần để ý nàng." Hồ Tử trả lời các nàng, đợi Đông Ngưng Song xoay người nhìn hẳn, còn nói thêm: "Thật xin lỗi nữa! Đông cô nương, Hồ Tử không thể nói cho người biết đại ca đang ở đâu."

"Không sao! Hồ Tử." Đông Ngưng Song thấy bộ mặt áy náy của Hồ Tử, cũng nghiêm chỉnh nói, "Ta sẽ không trách ngươi, ngươi không cần xin lỗi ta."

"Thật sao? Ngươi sẽ không trách ta?" Hồ Tử vui vẻ trả lời

"Đúng, ta không có trách ngươi" Đông Ngưng Song cười cười hưởng ứng, nghiêng đầu suy nghĩ, nhìn bộ mặt của Hồ Tử dò xét," Đúng rồi, Hồ Tử, son trại của các ngươi....có phải mấy ngày nữa sẽ rời đi không?"

Nàng nghĩ là Lệ Hường Phong không muốn giữ nàng ở lại, cố ý nói láo với nàng, để cho nàng tuyệt vọng

Nhưng ngoài dự đoán, Hồ Tử liền gật đầu, chứng thực Lệ Hường Phong không nói dối

"Đúng vậy! Đại ca nói trễ nhất ngày mai sẽ phải rời đi, đến lúc đó muốn toàn bộ trông trọn." Hồ Tử tò mò nhìn về phía Đông Ngưng Song, "Đúng rồi, Đông cô nương, làm sao ngươi biết?"

"Ách. Là sáng sớm thấy ta có người rời đi, mới suy đoán như vậy." Đông Ngưng Song tùy tiện tìm lý do, trả lời qua loa

Như vậy Lệ Hường Phong không lừa nàng..... Thật muốn đem nàng trả cho Đông Tiến Thần

Hồ Tử không nghĩ ngờ gật đầu

"Hồ Tử vậy ngươi đi đi, ta cùng Nghênh Xảo ở đây đợi, sẽ không chạy trốn" Lệ Hường Phong đoán không sai, nàng sẽ không rời khỏi nơi này

Hồ Tử ngoái đầu nhìn, phát hiện mặt trời đã lên tới giữa không trung, "Như vậy Đông cô nương cùng Nghênh Xảo cô nương ở đây đợi, một chút nữa ta sẽ trở lại".

Trong nhà trọ, Cao Thiên Hải lấy ánh mắt lợi hại nhìn chăm chú vào vị khách không mời mà đến.

"Ngươi có chuyện gì, không cần tự mình tới trước, có thể sai người mang phong thư đến." Khuôn mặt hắn giống như không muốn nhìn thấy sự xuất hiện của Lệ Hường Phong

"Thế nào, không hoan nghênh ta?" Lệ Hường Phong đứng ở trên, bàn tay cầm ly trà, cúi xuống, tầm mắt nhìn chăm chăm vào ly trà màu xanh biếc .

Hắn không bắt ngờ khi Cao Thiên Hải không hoan nghênh hắn, bản thân hắn cũng hiểu sự xuất hiện của hắn là không nên

"Không phải ngươi nên biết hơi có gió thổi cỏ lay, cũng sẽ để cho Đông Tiến Thần hoài nghi ta." Thân phận Cao Thiên Hải nhạy cảm, hắn không hy vọng Đông Tiến Thần sẽ phát hiện lần này đi cướp cô dâu là do hắn một tay chủ đạo.

"Ta biết, nhưng là ta không yên lòng phái người đưa tin tới đây, suy nghĩ một chút, muốn tự mình đi." Đây là Lệ Hường Phong lấy cớ, hắn sẽ không thừa nhận mình đang trốn tránh Đông Ngưng Song.

Aizz! Tại sao lại như vậy, sau khi cuộc hoan ái qua đi, hắn không ngủ được nhìn Đông Ngưng Song một mồi thiếp đi, thật không thể ngờ tới hắn giống một con ngựa hoang, mặc cho dục vọng thay thế lý trí, đoạt lấy sự thuần khiết của nàng.

Đây không phải là hắn, hắn luôn là người không bị dục vọng nắm giữ, mặc dù bản tính hắn phóng túng không kiềm chế được, nhưng làm việc có chừng mực, cái gì nên làm, cái gì không nên làm hắn đều hiểu rõ

Nhưng....phát sinh chuyện như vậy, cho tới bây giờ hắn vẫn chưa thể坦然 đối diện với sự thật được

"Hường Phong, ngươi làm sao vậy?" Cao Thiên Hải thấy Lệ Hường Phong đột nhiên thay đổi tinh thần, kinh ngạc hỏi.

Hắn cảm thấy Lệ Hường Phong rất kỳ quái, bây giờ đáng vẻ còn như người đang ở trên mây, hắn có linh cảm Lệ Hường Phong đến đây có ý đồ khác

"Ta không sao." Lấy lại tinh thần, Lệ Hường Phong vội vàng phủ nhận.

"Phải không?" Cao Thiên Hải quan sát Lệ Hường Phong, lên tiếng cảnh cáo, "Ngươi không sao là tốt, chuyện đến mức này, phải cảnh giác , bằng không."

"Ta biết. Bằng không chúng ta không chỉ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, còn có thể có thể bị Đông Tiến Thần một lưới bắt hết, rơi vào trong tay hắn." Lệ Hường Phong phần nộ nói tiếp.

"Ngươi có thể hiểu rõ là tốt , Đông Tiến Thần vượt quá sức tưởng tượng của ta và ngươi" Cùng Đông Tiến Thần chung đụng, Cao Thiên Hải biết người

này không thể coi thường.

"Người chỉ biết cảnh cáo ta, ngược lại người, bây giờ đang không tuân theo kế hoạch chúng ta đang tiến hành" Giọng Lệ Hường Phong không vui, sợ hấn phá tan kế hoạch.

"Đồng Tiến Thần đã nghe theo đề nghị của ta, phái người đến tìm Dương Thái Hòa yêu cầu viện binh." Cao Thiên Hải nhàn nhạt nói.

"Dương Thái Hòa chịu đáp ứng không?"

"Vợ tương lai của con trai hần bị bắt đi, hần sẽ không đáp ứng sao?" Đây cũng không phải là vấn đề khiến Đồng Tiến Thần phải đau đầu, mà là mặt mũi của Dương Thái Hòa sau này.

Lệ Hường Phong gật đầu một cái, cảm thấy Cao Thiên Hải nói có phần đúng, "Như vậy theo người đoán, Dương Thái Hòa sẽ phái quan binh tấn công vào núi Yên Mã?"

"Ta đoán ngày kia nhất định đến." Quan binh ở Tri Phủ đi nhanh nhất cũng phải ngày kia mới có thể đến núi Yên Mã. "Đúng rồi, trong trại các người đã chuẩn bị như thế nào rồi? Trước tối mai nhất định phải rời đi."

"Người không cần quan tâm, ngày mai trước khi mặt trời xuống núi, nhất định toàn bộ sẽ rời đi." Lệ Hường Phong cũng không lo lắng người trong trại xảy ra chuyện, ngược lại nghĩ ngờ kế hoạch sẽ không như ý.

Hần nhìn chằm chằm khuôn mặt nhẹ nhõm của Cao Thiên Hải, cau mày mở miệng, "Ta muốn hỏi người, Đồng Tiến Thần nhất định sẽ đi theo quan binh đi tới núi Yên Mã sao?"

"Ha ha! Người cứ yên tâm đi." Cao Thiên Hải vừa nghe, cười ha ha, "Đồng Tiến Thần hết sức gian xảo, trước kia khổ nỗi binh lực không đủ, cho nên hần không đi theo. Hôm nay có Dương Thái Hòa cấp binh lực cho, hần như hổ thêm cánh, người là cái đĩnh trong mắt hần, đâm trong thịt, vô duyên vô cớ hần sẽ đem cơ hội này nhường cho người khác đến bắt người sao?"

Thì ra là bọn họ đang đợi Đồng Tiến Thần mang nhóm quan binh vây quanh núi Yên Mã, sau đó sẽ tiến hành kế hoạch của bọn họ.

Lệ Hường Phong mỉm cười, thì ra hần là một con mồi, dùng để dẫn lão hồ ly Đồng Tiến Thần này xuất hiện.

"Người đã nói như vậy, ta rất an tâm." Không sao, chỉ cần có thể thuận lợi báo thù cho cha, hần không thêm để ý bị đem ra làm mục tiêu.

Cao Thiên Hải đột nhiên nghĩ ra, "Người tới chỗ này, chính là muốn ta nói cho người an tâm?"

"Nếu không người cho rằng ta tới làm gì?" Không ngờ tới Cao Thiên Hải hỏi câu này, Lệ Hường Phong tránh nói vào vấn đề chính.

"Nhưng là, chúng ta ban đầu đã thoả thuận rồi. Hôm nay người tới đây có phải là thừa thải hay không!" Cao Thiên Hải cũng không dằn, sớm đoán được Lệ Hường Phong vì chuyện khác mới mạo hiểm tới đây.

Cao Thiên Hải không nề mặt nói, khiến Lệ Hường Phong lúng túng sờ sờ lỗ mũi, "Ta không thấy nó là thừa, mỗi một bước cũng không thể có sai lầm."

"Thật vậy không?" Cao Thiên Hải khẽ cười một tiếng, không tin tưởng những gì Lệ Hường Phong nói.

Lệ Hường Phong cố ý coi thường sự giễu cợt của Cao Thiên Hải, hần làm bộ lơ đãng hỏi chuyện về Đông Ngưng Song, "Đúng rồi, ta nghe Đông Ngưng Song nói, nàng không phải là con gái của Đồng Tiến Thần, có chuyện này thật sao?"

Thăng thần nói, đây mới là chuyện hần để ý nhất, chính là vì chuyện này hần mới đến.

Hần không nên cùng con gái của kẻ thù lên giường, hơn nữa còn mê luyến thân thể của nàng, hiện hần chỉ mong nàng không phải con gái của Đồng Tiến Thần, bằng không hần thật không biết nên làm như thế nào cho phải.

"Điều này rất quan trọng sao?" Một ánh mắt khôn khéo của Cao Thiên Hải nhìn về phía Lệ Hường Phong, cố gắng tìm ra đáp án.

Thì ra là như vậy! Đây mới là lệ hướng phong hôm nay tới mục đích.

"Chẳng qua chỉ thuận miệng hỏi, cũng không quan trọng." Lệ Hường Phong cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Cao Thiên Hải, cố ý hời hợt mà nói.

"Vị cô nương kia nói không sai, bọn họ không có quan hệ máu mủ." Cao Thiên Hải nhàn nhạt mở miệng.

"Như vậy bọn họ thật sự không có quan hệ cha con." Thật tốt quá! Sự thật này đối với Lệ Hường Phong mà nói, sẽ làm hần giảm bớt đi cảm giác tội lỗi, nổi lên sự vui sướng.

"Đúng. Nghe nói năm đó Đồng Tiến Thần lợi dụng quyền thế mạnh cưới mẹ Đông Ngưng Song, mà vị tiểu thư này không thể tiếp nhận, quan hệ của hai người như người lạ." Đồng Tiến Thần cưới là thật hay giả không ai biết, nhưng Đông Ngưng Song hận Đồng Tiến Thần là chuyện có thực.

Lệ Hường Phong cẩn thận hỏi tường về mặt của Ngưng Song, lúc ấy thần sắc nàng rất phẫn nộ, lời lẽ nghiêm khắc phủ nhận bọn họ không có quan hệ,

còn nói hận không thể giết hấn

Nhưng hấn cho là nàng đang đóng kịch, mục đích là lừa gạt hấn, sau đó để cho nàng đi

"Ta hiểu." Mặc dù hiểu lắm nàng khiến trong lòng hấn chút thẹn, nhưng biết được chân tướng, hấn thờ phào nhẹ nhõm. Hơn ai hết hấn mong nàng và Đông Tiến Thần không có quan hệ cha con

"Lần này ngươi an tâm đi rồi chứ?" Cao Thiên Hải không giải thích được mà nói.

"Cái gì? Ta làm sao an tâm?" Lệ Hường Phong ngượng ngùng nhìn hấn

"Ha ha! Ta có nói gì sao?" Cao Thiên Hải không khách khí cười ra tiếng.

Nghe được tiếng cười chói tai, Lệ Hường Phong xấu hổ trừng mắt nhìn Cao Thiên Hải, "Ta tới đã đủ lâu, cáo từ." Hấn nói đi là đi.

"Dừng lại! Ta còn có chuyện phải nói." Cao Thiên Hải đột nhiên kêu Lệ Hường Phong.

Lệ Hường Phong không tình nguyện mà dừng bước, xoay người nhìn chằm chằm Cao Thiên Hải khuôn mặt tươi cười, cắn răng hỏi: "Cao huynh còn có chuyện gì?"

"Đông tiểu thư ở sơn trại mấy ngày nay, phiền người có lòng chiếu cố nàng." Cao Thiên Hải cười nói. Hấn rõ ràng đang trêu cợt Lệ Hường Phong.

Bộ dáng Lệ Hường Phong chật vật gượng nhìn chằm chằm hấn, "Cao Thiên Hải, ngươi thật nhảm chán! Không cần ngươi nhắc nhở, ta cũng biết rõ cái gì gọi là đạo đãi khách."

Gọi hấn lại chỉ để nói câu này thôi sao? Hừ

Cuối cùng, không nhìn Cao Thiên Hải cất tiếng cười to, Lệ Hường Phong phẫn nộ rời đi.

Ban đêm, Đông Ngưng Song nằm ở trên giường, lẩn qua lẩn lại, không cách nào chìm vào mộng đẹp.

Nhất định do ban ngày ngủ trưa quá nhiều, hiện tại không ngủ được,

Tóm lại, nàng chết cũng không thừa nhận, bởi vì có một người đàn ông mang khuôn mặt anh tuấn thanh thoảng hiện lên trong đầu, hại nàng làm thế nào cũng ngủ không được !

Giết! Bây giờ là chuyện gì đang xảy ra? Tại sao nàng cảm thấy tâm tình của mình đang loạn? Nàng gãi đầu lên trên cánh tay, phiền muộn phát ra tiếng rên rĩ.

Lệ Hường Phong, nam nhân này chết ở nơi nào ? Tại sao cả ngày nay đều không gặp được hấn?

Hồ Từ nói công phu của hấn rất tốt, nếu như thi triển khinh công, không cần đến một ngày có thể từ huyện thành quay trở về

Nhưng bây giờ là lúc nào rồi? Cũng nửa đêm, tại sao còn không xuất hiện?

Tâm tình của nàng đối với hấn rất phức tạp, mâu thuẫn, một mặt muốn tự tay đem hấn chém chết, mặt khác lại sợ hấn ở bên ngoài gặp nạn.

Vừa nghĩ tới hấn có thể gặp phải bất trắc, nàng liền hoảng loạn, không biết làm sao.

Đáng chết tại sao nàng lại quan tâm đến nam nhân đã cướp đi sự trong sạch của nàng làm gì chứ? Nàng thật đàn! Khó trách sẽ bị hấn lừa gạt, bây giờ không oán người được. "Aiz ——" phát ra một tiếng thở dài, Đông Ngưng Song bất đắc dĩ xuống giường

Đi về phía cửa có thể nhìn được đường mòn ngoài cửa sổ, nàng mở cửa sổ, để cho ánh trăng chiếu vào, đem bóng tối bên trong phòng đuổi đi.

"Tối nay ánh trăng thật mê người." Nhìn lên trời cao, nàng tự lẩm bẩm.

Thật may là còn có trăng sáng làm bạn, không để cho nàng một thân một mình chịu đựng qua đêm dài.

Đột nhiên, trong bóng đêm chỉ có tiếng côn trùng kêu vang, lại truyền đến một giọng nam nhân.

"Đã trễ thế này, sao còn chưa ngủ?" Thanh âm vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, dường như sợ trong đêm khuya đánh thức giai nhân.

Đông Ngưng Song chợt ngẩng đầu, con ngươi ở trong bóng đêm toả sáng, vội vàng tìm tòi một hình dáng đó

"Sao bây giờ ngươi mới trở về?" Thanh âm rất nhỏ không che giấu được nỗi u oán trong đó .

Thân hình đồ sộ của Lệ Hường Phong từ trong bóng tối nhanh nhẹn đi ra, trên mặt vui vẻ, "Ngươi không thấy ta, cho nên không ngủ được sao?"

Thật ra thì từ khi trời chưa tối hẳn đã trở lại son trại, chỉ là hẳn không có xuất hiện ở trước mắt nàng thôi.

Về phần này đêm khuya vắng người hết sức, tại sao hẳn phải tìm đến nàng? Bởi vì — hẳn muốn nàng! Vì vậy chân của hẳn tự có ý thức chủ động tới tìm nàng.

"Mới, mới không phải như vậy, người tự tin quá rồi." Nhìn chăm chăm nam nhân đứng ở trước cửa sổ, nàng nhỏ giọng phủ nhận

Lệ Hường Phong không tin, nàng vừa mới mở miệng nói câu nói đầu tiên đã chứng minh nàng đợi hẳn một đêm, thật thoả mãn.

"Thật ra ta tìm người có chuyện." Nàng vội vàng giải thích.

"Há! Có chuyện gì?" Lệ Hường Phong hỏi.

"Ách. . . . Đông Ngưng Song dừng một chút, quay đầu nhìn về phía phòng ngủ, "Nghênh Xảo ngủ ở bên trong, ta và người ra ngoài nói chuyện"

Chờ nàng ra ngoài phòng, Lệ Hường Phong đứng trước mặt nàng, hẳn chợt đề nghị, "Đi thôi! Ở chỗ này gây ồn ào đến người khác, có gì đến phòng ta nói, nơi đó tương đối yên lặng."

Không đợi nàng đồng ý, hẳn đem bàn tay ôm lấy thắt lưng của nàng, thi triển khinh công, mang nàng chạy về phía ánh trăng —

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Lệ Hường Phong mang theo Đông Ngưng Song lặng lẽ trở về chỗ ở của mình.

Ánh mắt Đông Ngưng Song nhìn xung quanh căn phòng, cuối cùng dừng lại ở trên giường, nghĩ tới hình ảnh tối hôm qua lửa nóng triền miên, hai gò má không khỏi đỏ ửng.

"Người có chuyện gì muốn nói với ta?" Lệ Hường Phong trầm thấp giọng thỉnh linh từ phía sau nàng đi lên.

Nàng nhanh chóng quay đầu, đụng vào lồng ngực rộng lớn của hẳn, sợ hãi lui về phía sau từng bước.

"Người, người làm gì phải đứng gần như vậy, muốn hù chết người sao?" Vừa nghĩ thấy mùi vị quen thuộc của hẳn, nhịp tim nàng đột nhiên tăng nhanh.

"Xin lỗi, ta không cố ý." Lệ Hường Phong cũng lui từng bước, đối với phản ứng của nàng cảm thấy buồn cười.

Hai người kéo ra một khoảng cách, Đông Ngưng Song cảm thấy không còn áp lực từ hẳn mới mở miệng, "Hồ Tử bảo ngày mai mọi người sẽ rời đi. . . . Như vậy người có thể thuận đường mang ta cùng Nghênh Xảo đi không?" Nàng muốn, hẳn cũng đã phá hủy nàng trong sạch, nên đáp ứng điều kiện của nàng.

Lệ Hường Phong nhướng mày, "Thuận đường?" Nàng nói xong thật nhẹ nhõm, tuyệt không miễn cưỡng người.

"Đúng! Thuận đường dẫn chúng ta đi, ta cùng Nghênh Xảo sẽ không gây phiền toái."

Đông Ngưng Song nín thở chờ đợi câu trả lời, nhưng Lệ Hường Phong cũng không nói một câu, dùng ánh mắt phức tạp nhìn nàng.

Nàng cho là hẳn không tính toán mang nàng đi, "Ghe tòm! Thân thể của ta cũng giao cho người, người còn không chịu đáp ứng ta?" Nàng phần uất giơ quả đấm hướng đến bộ ngực của hẳn mà đánh.

Lệ Hường Phong không ngăn cản, mặc cho nàng phát tiết trên người hẳn, tận tình mà đánh chửi, chỉ cần có thể tiêu tan sự tức giận của nàng là tốt rồi.

Trên đường trở lại son trại, hẳn nghiêm túc suy tư, mặc dù nàng không nói láo, nàng thật hết sức thống hận Đông Tiến Thần, nhưng hẳn không biết nếu cùng nàng tiếp tục dính líu, hẳn có thể kim lòng được hay không?

Đáng chết! Nếu như chưa từng đoạt lấy quá nàng, hẳn cũng sẽ không chặt vật như vậy, tiến hay lùi đều khó.

"Tại sao. . . . Tại sao người không muốn ta? Ô ô." Nàng đáng đánh một mồi, quả đấm không hề rơi xuống trên người hẳn, ngược lại nín chặt y phục của hẳn, nước mắt xen lẫn trong tiếng nức nở.

Giờ khắc này, tim nàng bi thương, để cho nàng cảm thấy hấn thật ác độc, hấn không muốn nàng, hấn từ bỏ nàng, không để ý đến nàng.

Nàng không hiểu, hai ngày ở đây, tại sao nàng lại lệ thuộc vào hấn vượt quá sức tưởng tượng, thật sợ hãi nếu hấn rời đi.

Nhìn thấy nước mắt thương tâm dính ướt trên váy của nàng, Lệ Hường Phong không khỏi hỗn loạn, dùng sức ôm lấy nàng, cố gắng ngăn cản tiếng khóc thút thít. "Song nhi, người đừng khóc, có được không? Không phải ta không muốn mang người đi."

Hấn vỗ nhẹ lưng của nàng, nhẹ giọng trấn an nàng, "Đều là lỗi của ta, ngày hôm qua không chế không được dục vọng của mình, khi dễ người." Mặc dù là nàng mở miệng đề nghị, nhưng hấn chủ động cưỡng chiếm nàng cũng là sự thật.

"Thật xin lỗi người." Lời nói phát ra từ nội tâm chân thành mở miệng.

Đồng Ngưng Song không nghĩ tới hấn sẽ mở miệng nói xin lỗi, nhất thời ngây người, đôi mắt đăm lệ nhìn chăm chăm hấn.

Nàng lộ ra vẻ ngây thơ, mặt đầy nước mắt, Lệ Hường Phong cảm thấy vừa buồn cười lại có chút tâm tư, "Được rồi! Ngày mai chúng ta cùng nhau xuống núi."

Mặc dù không phù hợp với kế hoạch ban đầu, nhưng hấn đã đoạt lấy thân thể của nàng, đáp ứng cùng nàng trao đổi điều kiện, nên đem nàng đi.

"Người. Người nguyện ý mang ta rời đi?" Mắt Đồng Ngưng Song mở to đến nỗi không thể lớn hơn nữa, cho là mình nghe lầm.

"Đúng, ngày mai người có thể đi cùng ta." Lệ Hường Phong cười nói.

Hấn nhất thời có thể thấy rõ, không phải vì hấn muốn tuân thủ trao đổi điều kiện với nàng, mà là hấn không thể độc ác đến nỗi hắt nàng ra.

Như vậy không biết đã là tốt chưa?

Đồng Ngưng Song cười để lộ má lúm đồng tiền, khuôn mặt thống khổ tươi sáng lên. Mặc dù lấy thân thể trao đổi, nhưng kết quả cuối cùng vẫn khiến nàng hài lòng.

"Thật tốt quá!" Hưng phấn không nhịn được nàng đánh về phía Lệ Hường Phong.

Lệ Hường Phong đem nàng ôm vào trong ngực, nhớ tới hình ảnh tối hôm qua, kim lòng không được lại muốn thương thức tư vị của nàng lần nữa.

Vừa nâng tầm mắt lên, liền thấy ánh mắt thâm thúy của Lệ Hường Phong đột nhiên mặt nàng cúi thấp, Đồng Ngưng Song phản xạ muốn né ra, nhưng bàn tay hấn đã chế trụ cằm của nàng.

"Lệ Hường." Nàng khản trương, thanh âm đột nhiên biến mất, bởi vì môi của hấn đã chiếm đóng đôi môi nàng.

Khi Lệ Hường Phong hôn nàng, hấn điên cuồng đoạt lấy làm nàng run lên, hấn thăm dò cái miệng nhỏ nhắn của nàng, cảm thấy nàng vẫn tuyệt vời như vậy, thật say mê.

Ngày thứ hai mặt trời xuống núi, Lệ Hường Phong mới mang theo Đồng Ngưng Song rời khỏi sơn trại.

Bọn họ là nhóm người cuối cùng rời đi, bởi vì thân là thủ lĩnh sơn trại, Lệ Hường Phong xác định tất cả mọi người đều đã đi mới có thể rời đi, nhưng bọn họ lại có thêm một người bạn.

Vốn Hương Ngọc sẽ theo các thành viên khác rời đi trước, nhưng nàng lấy cớ không mang đi vật của cha, quay trở lại sơn trại. Nàng cố ý muốn cùng Lệ Hường Phong rời đi, bởi vì nàng vô tình phát hiện Đồng Ngưng Song và Lệ Hường Phong cùng đi với nhau.

Bất kể hai người bọn họ có hành động gì mập mờ hay không, một cô gái từ phòng nam nhân đi ra, sẽ dễ dàng làm cho người khác phải nghi ngờ. Huống chi còn là nữ nhân xinh đẹp Đồng Ngưng Song.

Cứ như vậy, Hương Ngọc mang lòng nghi ngờ Đồng Ngưng Song, quyết ý muốn đi theo Lệ Hường Phong, âm thầm quan sát hấn và Đồng Ngưng Song.

Bởi vì lo lắng ban ngày ban mặt sẽ bị người khác nhìn thấy, cho nên bọn họ thừa dịp bóng đêm lên đường xuống núi, đi đến chỗ đã được an bài trước, trời cũng đã sáng.

"Lệ đại ca, xem ra chúng ta không thể đuổi kịp đoàn xe rồi." Hương Ngọc liền nói.

Sau khi rút lui khỏi sơn trại, Lệ Hường Phong quyết định rời khỏi huyện, dù sao của cải mà bọn họ cướp được từ Đông Tiến Thần cũng rất nhiều, đủ để cải thiện cuộc sống nghèo khổ, đến ngoại thành kiếm sống.

Lệ Hường Phong suy tư hồi lâu, cuối cùng gật đầu đáp ứng. "Ừ! Tạm thời người ở lại đây đi!"

Bởi vì hấn hoặc Hồ Tử cũng không có biện pháp rút người ra, đem nàng đưa đến Ngu gia, huống chi nàng lưu lại còn có thể cùng Đồng Ngưng Song làm bạn, điều này cũng làm cho hấn cảm thấy an tâm một chút.

Mặc dù đang ở là người giữ vị trí cao nhất trong sơn trại , nhưng Lệ Hường Phong chưa bao giờ y vào thân phận trêu chọc các cô gái độc thân trong sơn trại , ngược lại giữ một khoảng cách, cho nên tới nay vẫn không phát hiện Hương Ngọc thầm mến hắn.

"Cám ơn ngươi, Lệ đại ca, như vậy ta liền an tâm." Hương Ngọc vô cùng vui vẻ, trên mặt không giấu được sự mãn nguyện.

Thành thật mà nói, Đông Ngưng Song theo Lệ Hường Phong rời khỏi sơn trại, để cho nàng mơ hồ bất an.

Chẳng lẽ. Hương Ngọc cắn môi dưới suy tư, sáng sớm hôm nay chứng kiến cảnh tượng đó nàng vẫn không thể quên được, nàng không phải không thừa nhận, trong tâm có suy nghĩ Lệ Hường Phong và Đông Ngưng Song có quan hệ gì đó!

Nhất thời, nàng đem sự chú ý chuyển sang Lệ Hường Phong đang nói chuyện cùng Đông Ngưng Song.

Một lòng muốn cùng Lệ Hường Phong chuyện trò, nàng không để ý ánh mắt băng lãnh của Hương Ngọc đang bắn trên người nàng. Nàng kéo ống tay áo của hắn, cố gắng đưa tới sự chú ý của hắn.

"Lệ Hường Phong. . . ." Nhìn nam nhân đã từng chung đụng với mình, Đông Ngưng Song không cách nào ngăn cản gương mặt đang nóng lên của mình.

"Thế nào? Song nhi." Nghĩ đến cách xưng hô quá thân mật, sợ Hồ Tử đem lòng nghi ngờ bọn họ, Lệ Hường Phong lập tức đổi lời nói, "Có chuyện gì sao? Đông tiểu thư."

Nhưng vô luận bọn họ xưng hô như thế nào , cũng không lừa được người, mặc dù Hồ Tử cùng Nghênh Xảo không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng họ cảm thấy hai người có cái gì không đúng, giống như rất thân mật, Hương Ngọc thì càng không cần nói, nàng sớm nhìn ra giữa hai người không chỉ ... mà còn trên cả mức thân mật.

Đông Ngưng Song sợ hãi mà nhìn hắn, mắt chứa đầy lo âu, "Ngươi, ngươi không phải tính toán một lát nữa sẽ phải rời đi?" Nàng mới vừa nghe được hắn giao phó cho Hồ Tử một ít chuyện, hình như là có chuyện muốn tạm thời rời đi.

"Đúng, có một số việc ta phải đi làm." Lệ Hường Phong nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ lo âu của nàng, gạt đầu một cái.

Đông Ngưng Song nghe vậy đáy lòng không khỏi hốt hoảng, tay nhỏ bé bắt lấy cánh tay hắn truy hỏi: "Vậy ngươi muốn đi đâu? Lúc nào thì mới có thể trở lại?"

Lệ Hường Phong mỉm cười trấn an nàng, "Đi đâu, làm chuyện gì, chờ ta trở lại sẽ nói cho ngươi biết, cho tới lúc nào thì trở lại. . . ." Hắn dừng một chút, đương nhiên là càng nhanh càng tốt, nhưng từ đây đến nha môn Tuần phủ ít nhất cũng phải mất năm, sáu ngày.

"Tại sao ngươi không nói chuyện?" Đột nhiên trái tim nàng lo lắng, một đôi mắt to lộ ra sự sợ hãi, "Không phải ngươi muốn đi tìm Đông Tiến Thần báo thù chứ."

Nàng nói gì cũng không chịu buông tay hắn ra, mặc dù nàng hận tên ác nhân Đông Tiến Thần vẫn chưa nhận được báo ứng, nhưng mà toàn bộ mọi người ở sơn trại đều đã đi hết, hắn một người một ngựa đi tìm ông ta. Ngay cả nghĩ nàng cũng không dám nghĩ đến hậu quả sẽ là như thế nào.

"Ngươi nghĩ quá nhiều, không phải ta đi tìm Đông Tiến Thần." Lệ Hường Phong lắc đầu một cái, nghĩ thầm nàng thật sẽ suy đoán, "Ta có nhiệm vụ quan trọng muốn làm, nếu như không có gì xảy ra ngoài ý muốn, trễ nhất sáu ngày sẽ về."

"Cái gì? Sáu ngày? !" Đông Ngưng Song kêu lên một tiếng.

Sáu ngày? Là nhiệm vụ gì cần thời gian lâu như vậy? Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trở nên buồn bã nhìn hắn, nói không ra đối với chuyện hắn rời đi trong lòng có nhiều bất mãn cùng phiền muộn.

Mặc dù nàng không hiểu trái tim mình có cảm giác gì khi hắn ở trên người nàng, nhưng trời sanh ra nàng nhiệt tình thẳng thắn, sẽ không che giấu cảm giác đối với hắn .

"Vậy ngươi phải đáp ứng ta, sáu ngày nhất định phải trở lại, nhiều hơn một ngày cũng không được." Nếu không cách nào ngăn cản hắn rời đi, thì nàng muốn hắn hứa hẹn.

Giọng nói của nàng hơi bá đạo , chẳng những Lệ Hường Phong không lo lắng, còn dần dần cảm nhận được đối với mình, nàng không muốn xa rời, bất kể Hồ Tử, Hương Ngọc đang quan sát, hắn đưa ra bàn tay vuốt ve khuôn mặt nàng.

"Được, ta đáp ứng ngươi." Hắn nhu tình nói.

Đông Ngưng Song nghe vậy trong lòng mừng rỡ, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ xấu hổ, nhưng vẫn không quên liên tục xác nhận, "Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, ngươi không thể bội vì ta là tiểu nữ tử liền đối ý."

Lệ Hường Phong khẽ cười một tiếng. Cái gì mà tiểu nữ tử chứ? Thật buồn cười

"Thế nào? Tại sao không nói lời nào, quả nhiên ngươi chỉ muốn dùng mấy câu nói đuổi ta!" Đông Ngưng Song thấy Lệ Hường Phong thăm trứ cười, nửa câu cũng không chịu nói, cái miệng nhỏ nhắn ưỡn khuất lên án.

Lệ Hường Phong thực sự bại trong tay cho nàng , không nghĩ tới nàng có thể lập tức cạy mạnh, lập tức giả bộ đáng thương, công kích hấn

"Nếu ta đáp ứng ngươi, liền nhất định làm được, tuyệt đối sẽ không bội vì ngươi là tên " tiểu nữ tử " mà cố ý qua loa cho xong." Lệ Hường Phong nhạo báng mà nói.

"Ta là tiểu nữ tử có cái gì không đúng? Ngươi làm gì cười ta?" Mặc dù thật cao hứng vì không phải hấn thuận miệng đáp ứng, nhưng Đông Ngưng Song vẫn nghe ra trong giọng nói của hấn có sự giễu cợt, hơn nữa vô cùng bất mãn.

"Ha ha! Không có gì không đúng, coi là ta sợ tiểu nữ tử này đi , được không?" Đối mặt với nàng, Lệ Hường Phong nhanh chóng đầu hàng.

Đông Ngưng Song nghe vẫn không phục, vốn định thưởng hấn một cái liếc mắt, muốn hấn tự thu xếp cho ổn thoả, nhưng nàng liếc mắt nhìn về phía Hồ Tử, ngạc nhiên, trên mặt đột nhiên dâng lên sự e ngại.

Nhìn hấn hại nàng ở trước mặt mọi người thật xấu xí!

"Ghét, đều là ngươi ! Người ta không muốn để ý đến ngươi." Nàng không nhịn được oán trách, chân dẫm một cái, thân thể uốn éo một cái, bắt kẻ những ánh mắt phía sau lưng , vừa xấu hổ vừa giận mà hướng vào phòng.

"Ha ha." Đưa mắt nhìn bóng lưng của nàng, Lệ Hường Phong cuối cùng cũng không nhịn được cười to ra ngoài.

Lệ Hường Phong vừa được thủ hạ thông báo, xác định Đông Tiến Thần mang nhóm quan binh lớn tấn công hướng núi Yến Mã, lập tức theo Cao Thiên Hải ước định động thân lên đường.

Nhiệm vụ của hấn vô cùng quan trọng, không chỉ liên quan đến việc hấn có thể báo thù cho cha hay không, mà trên thực tế hấn cũng muốn Đông Tiến Thần bị xử phạt, lấy lại đạo lý.

Lúc đi hấn cũng không đặc biệt hướng Đông Ngưng Song nói lời từ biệt, chỉ nói cho Hồ Tử một tiếng, không kinh động bất luận kẻ nào liền rời đi.

Mà Đông Ngưng Song được Hồ Tử nói cho mới biết hấn đã đi ra cửa. Nghe được tin hấn rời đi , nàng khó nén vẻ đau buồn mặt, hơn nữa cảm giác mình rất vô dụng, hấn mới rời đi một ngày, nàng liền cảm thấy sống một ngày bằng một năm, trong lòng rất đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Buổi trưa, Đông Ngưng Song lười biếng ngồi ở đại sảnh ngăn người, Hồ Tử đột nhiên chạy tới trước mặt nàng.

"Đông cô nương, đại ca ra cửa trước phân phó ta, muốn ta tùy cơ ứng biến, bảo nàng và Nghênh Xảo cô nương không được chạy loạn"

Mặc dù người trong sơn trại ở lại trong huyện không nhiều lắm, nhưng lúc gần đi Lệ Hường Phong vẫn dặn dò Hồ Tử phải chú ý tình huống bên ngoài, một khi có gió thổi cỏ lay, cảm giác có cái gì không đúng, nhất định phải vội vàng thông báo cho mọi người.

"Một mình ngươi đi ra ngoài an toàn sao? Hồ Tử." Đông Ngưng Song lo lắng cho Hồ Tử.

"Ngươi yên tâm, Đông cô nương, ta đi trên đường không ai có thể nhận ra." Hồ Tử nhẹ nhàng cười một tiếng, tuyệt không lo lắng mình sẽ bị quan binh đuổi bắt.

Hấn không đem bọn quan binh đặt ở trong mắt, là bởi vì Lệ Hường Phong sớm nhìn ra mọi người trốn ở núi Yến Mã đều là dân thường, tuyệt đối không vi phạm pháp lệnh , vì vậy mỗi lần tấn công Đông Tiến Thần, trừ Lệ Hường Phong ra, những người còn lại ai cũng dùng khăn trùm đầu che lại khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt để phân biệt ánh sáng.

Chứng minh tốt nhất, chính là khi quan phủ truy nã chỉ có bức họa Lệ Hường Phong.

Mà Lệ Hường Phong làm như thế là có mục đích, chính là hi vọng những tương lai người này trở lại phổ phò, quan phủ không để lại bất kỳ đại án nào.

"Là thế thật không?" Đông Ngưng Song không an tâm, gọi tỷ nữ, "Nghênh Xảo, ngươi cùng đi với Hồ Tử."

Từ nhỏ Nghênh Xảo theo nàng coi như cũng có chút thông minh, nếu là có chuyện cần ứng phó, nàng ta sẽ giúp được.

Nghênh Xảo rất thích nghe theo lời của tiểu thư . "Được, tiểu thư." Mặc dù chỉ có ngắn ngủn ba, bốn ngày, nhưng đối với Hồ Tử, nàng có ấn tượng tốt vô

cùng, rất thích người đàn ông như hân.

Hồ Từ cũng như vậy, nếu cùng nàng nói chuyện thì nói chẳng bao giờ hết, "Tốt! Đông cô nương, vậy chúng ta ra cửa."

Đội bọn họ ra khỏi cửa, Đông Ngưng Song lại khôi phục bộ dáng ngây ngốc

Nàng thật hận mình tại sao lại là nữ tử? Nếu như nàng không phải là nữ tử, lúc này nàng có thể theo Lệ Hường Phong chạy loạn khắp nơi, không cần phải buồn bực.

Nhưng, Nàng lại nghĩ đến nếu như mình là nam nhi, không phải không thể cùng Lệ Hường Phong ở chung một chỗ sao? Bộ dáng như vậy nàng còn muốn làm nam nhân sao?

Đông Ngưng Song, người không biết thẹn sao? Lại muốn cùng một người đàn ông ở chung một chỗ!

Nàng xấu hổ đôi mắt rũ xuống, hai gò má đỏ ửng. Nàng cũng không biết vì sao mọi chuyện phát triển thành như vậy, không chỉ sự trong sạch của thân thể, giống như ngay cả trái tim cũng thắm cho phép cho hân.

Thì ra là. Mình đã thích người đàn ông này!

Như thế nào? Mới gần gũi mấy ngày liền yêu thích hân, bây giờ nàng không thể tin được!

Nhưng đây cũng là thật, không nhìn thấy hân, đầu sẽ không tự chủ được hiện lên bóng dáng của hân; nếu như người đang trước mắt của nàng, lại rất dễ ý ánh mắt của hân có hay không rơi vào trên người nàng.

Tóm lại, nàng muốn độc chiếm hân, muốn cùng hân sớm chiều chung sống, một khắc cũng không cần tách ra.

Hường Phong, Ta rất nhớ ngươi, ngươi có biết ta đang suy nghĩ đến ngươi không?

Đông Ngưng Song vì Lệ Hường Phong không có ở đây mà cảm thấy buồn bã, mất mát, đột nhiên một đôi giày thêu bước đến trước tầm mắt của nàng.

Nàng không ngờ tới có người giữ yên lặng mà đi vào, chợt ngẩng đầu lên, chỉ thấy Hương Ngọc nhìn chằm chằm nàng.

"Hương Ngọc cô nương, ngươi có chuyện gì sao?" Đông Ngưng Song ngăn người mới hỏi.

"Ta có lời muốn nói với ngươi." Không chỉ Hương Ngọc thần sắc âm trầm, ngay cả thanh âm cũng mang lạnh lẽo.

Đông Ngưng Song đối với cô gái cũng không có gì ấn tượng, bất quá vẫn nên có lễ phép, "Phải không? Có chuyện gì?"

Từ sau khi Lệ Hường Phong rời đi, Hương Ngọc đối với người nào cũng xa cách, ngay cả ăn một bữa cơm cũng ba bốn lần đến thúc giục, hôm nay Hương Ngọc chủ động tìm tới, trong lòng Đông Ngưng Song cảm thấy quái dị, không khỏi đề cao cảnh giác.

Ánh mắt Hương Ngọc không khách khí đảo quang ở trên người Đông Ngưng Song, rất hiển nhiên đã đem Đông Ngưng Song coi là cái đinh trong mắt, đâm trong thịt.

"Ta tới khuyên ngươi đừng không biết tự lượng sức mình, ý vào mình xinh đẹp, mà không biết phân biệt đúng sai." Hương Ngọc vừa mở miệng liền trách cứ Đông Ngưng Song.

"Cái gì? Ta không biết tự lượng sức mình, nói rõ ràng được không?" Đông Ngưng Song tròn to hai mắt, trong khoảng thời gian ngắn không có chút đầu mối nào, không hiểu Hương Ngọc chỉ trích nàng cái gì.

Thật không giải thích được, cứ như thế mắng người? Nàng lại không trêu chọc nàng ta! Bất quá, Đông Ngưng Song còn kèm chế tính khí, lòng yên tĩnh nhìn Hương Ngọc.

Thấy Đông Ngưng Song còn nghe không ra trong lời nói của mình có ý tứ gì, khiến ngọn lửa trong lòng nổi lên, Hương Ngọc bực mình, giọng trở nên bén nhọn chói tai, "Ngươi không cần giả bộ ngu, chỉ có Lệ đại ca mới có thể bị ngươi lừa gạt!"

Ngày hôm qua chính mắt nàng thấy Đông Ngưng Song cùng Lệ Hường Phong ở chung một phòng, Hương Ngọc xác định mình không lầm, hai người có quan hệ mập mờ.

Điều này làm cho nàng tức giận không dứt, nhận định Đông Ngưng Song là người vô liêm sỉ, quyến rũ Lệ Hường Phong, cho nên thừa dịp Hồ Từ không có ở đây, muốn để cho Đông Ngưng Song nhận rõ sự thật, chớ trêu chọc Lệ Hường Phong.

Vừa nghe Hương Ngọc nhắc tới làm nàng tâm nàng không yên, Đông Ngưng Song nhất thời biết được chuyện là như thế nào - xem ra Hương Ngọc đặc biệt tìm đến nàng gây phiền toái!

Đúng là nữ nhân, Đông Ngưng Song dĩ nhiên phát hiện Hương Ngọc cũng thích Lệ Hường Phong, cho nên mới phải vì hân mang lòng ghen tức nàng.

Đã như vậy, Đông Ngưng Song không muốn đáp lại Hương Ngọc, bỏ qua một bên, mặt không nhìn Hương Ngọc đang đặng đặng giận dữ.

Hành động như thế của nàng chứng tỏ trong mắt nàng không xem Hương Ngọc ra gì, ngạo mạn vô lễ, chính là coi trời bằng vung, khinh thị nàng ta !

"Người xoay đầu lại cho ta, ta có lời muốn nói cho người biết." Hương Ngọc giận đến hai tay chống ở ngang hông.

Đông Ngưng Song kiềm chế, bị Hương Ngọc chọc tức giận, từ từ quay đầu trở lại, "Ta có thể không nghe người nói chuyện được không?." Đoán ra Hương Ngọc muốn nói gì, nàng càng không muốn nghe.

Có cái gì tốt? Cần thận suy nghĩ một chút, nàng và Lệ Hường Phong thật ra còn mập mờ không rõ, hẳn chưa từng nói thích nàng, không hề nói hai người có tương lai, nói không chừng là một mình nàng tình nguyện.

Hiện tại các nàng ở nơi này vì hẳn cãi nhau, không phải là buồn cười hay sao?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Đông Ngưng Song xụ xuống, tâm tình âm đạm, càng không muốn giải thích gì thêm.

Aiz! Thôi, chớ suy nghĩ quá nhiều, nàng chỉ cần Lệ Hường Phong bình an trở lại là tốt.

Nhưng nàng thối lui, lại làm cho Hương Ngọc cho là nàng chột dạ càng không chịu bỏ qua cho nàng, "Không được! Hôm nay nhất định phải nói rõ ràng, người không tự lượng sức, cho là Lệ đại ca sẽ quỳ gối cầu xin người sao ."

"Ta không có nghĩ như vậy" Đông Ngưng Song lắc đầu một cái, nàng không có tự phụ.

Nàng và Lệ Hường Phong phát sinh quan hệ, nhưng thật ra là thoáng qua, thành thật mà nói. Hình như hai người không kim hãm được trong chuyện đó.

"Hừ!" Nhưng Hương Ngọc nghe lại cảm thấy lời của nàng kiêu cách tới cực điểm, "Bất kể người nói thế nào, người cùng Lệ đại ca không xứng với nhau, Lệ đại ca lưu lạc giang hồ, bốn biển là nhà, một thiên kim tiểu thư như người, căn bản không thể chịu khổ cùng hẳn!"

Mặc dù Hương Ngọc biết Lệ Hường Phong đã hai năm, nhưng biết rất rõ tình cảnh của hẳn, hẳn là con của một thương nhân, hết sức giàu có, lưu lạc chỉ vì muốn báo thù giết cha.

"Còn gì nữa không? Chỉ có như vậy thôi sao?" Đông Ngưng Song còn tưởng rằng Hương Ngọc muốn nói gì, hoá ra là xem thường năng lực chịu khổ của nàng. Nếu như có cơ hội, nàng sẽ chứng minh cho nàng ta thấy!

"Hơn nữa, người là con gái của kẻ thù giết cha, Lệ đại ca căn bản sẽ không thích người." Hương Ngọc tự mình cho là đập trúng chỗ đau Đông Ngưng Song, đắc chí cười.

"Aizz. Còn gì nữa không?" Trừ Hương Ngọc, ngay cả Hồ Tử cũng biết nàng và Đông Tiến Thần không có quan hệ máu mủ, Đông Ngưng Song cũng không muốn nói thêm cái gì.

Thật ra thì nàng muốn giải thích cho Hương Ngọc nghe, nhưng nàng đoán Hương Ngọc muốn cảnh cáo nàng, chứ không phải nghe nàng nói!

Ai! nàng phải trở về phòng, tránh ngồi ở đây cùng Hương Ngọc, chọc nàng không thích.

Thấy Đông Ngưng Song không có phản ứng, Hương Ngọc đang vui vẻ nhất thời cứng ngắt, "Cái gì? Người nghe không ra ta đây là nhắc nhở người, người không xứng với Lệ đại ca sao?"

Giống như từ đầu tới đuôi nàng ở đây đàn gảy tai trâu, Đông Ngưng Song không tức giận cũng không khóc thút thít, còn mang dáng vẻ nhàm chán.

"Ta biết." Đông Ngưng Song gạt đầu một cái, đứng dậy, "Nếu như không có chuyện khác, như vậy Hương Ngọc cô nương, ta trở về phòng trước." Nàng cũng không phải sợ Hương Ngọc, mà là nhàm chán không muốn cãi nhau.

Đông Ngưng Song chào hỏi một tiếng, cũng không nhìn Hương Ngọc đang tức giận, bước liên tục nhẹ nhàng trở lại gian phòng của nàng.

Mất thấy Đông Ngưng Song không sao rời đi, Hương Ngọc sững sờ ở tại chỗ, thật lâu giận đến nói không ra lời.

"Ghe tòm!" Hương Ngọc thật lâu mới toát ra một câu nói này.

Cuối cùng, chỉ có thể phát tiết đã ngã cái ghế nàng ngồi, tức giận trong bụng.

Lời nói của Hương Ngọc đối với Đông Ngưng Song không tạo thành ảnh hưởng quá lớn, những ngày kế tiếp, nàng tiếp tục chờ đợi Lệ Hường Phong trở về.

Ban đêm, bên trong phòng ngọn đèn dầu vẫn không sáng, chiếu vào cửa sổ bóng người mơ mơ hồ hồ, xào xạc vắng lạnh.

Tới giờ hầu hạ tiểu thư đi ngủ Ngênh Xảo đẩy cửa đi vào, chỉ thấy đến Đông Ngưng Song hình bóng cô đơn ngẩn người ngồi trên cái ghế.

Đông Ngưng Song không yên lòng. Ba, bốn ngày nay nàng đã tập thành thói quen.

Nghênh Xảo nhỏ giọng đi tới bên cạnh Đông Ngưng Song nói, "Tiểu thư." Thấy Đông Ngưng Song làm như không nghe thấy, nàng hơi cong người ghé vào tai nàng hô to, "Tiểu thư! Ngươi có nghe được ta nói không?"

"Nghênh Xảo ! Ngươi muốn hù chết người à, kêu lớn tiếng như vậy làm gì?" Đông Ngưng Song bị Nghênh Xảo dọa cho sợ sắc mặt trắng bệch

Nghênh Xảo lộ ra vẻ mặt buồn bã, lắp bắp giải thích, "Ngươi ta nói mà tiểu thư giống như không nghe thấy, mới hơi lớn tiếng một chút." Nàng nói lão, thật ra thì nàng thừa cơ muốn trêu chọc tiểu thư một chút.

"Ai nói ta không có nghe thấy? Ta. Ta chỉ phải không muốn để ý đến ngươi." Đông Ngưng Song trừng mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn tái nhợt lại lộ ra vẻ mặt tự nhiên đỏ ửng lên.

"Phải không? Tiểu thư." Nghênh Xảo không có ngu để tin tưởng Đông Ngưng Song , như không có chuyện gì xảy ra hỏi: "Thời gian không còn sớm, nên nghỉ ngơi. Tiểu thư, ta giúp ngươi trải giường chiếu đi ngủ."

"Không cần!" Nhìn thấy Nghênh Xảo không tin nàng, Đông Ngưng Song thẹn thùng , "Ta muốn ngủ là ngủ, không cần ngươi nhắc nhở."

"Tiểu thư, ngươi đi ngủ sớm một chút đi! Ngày mai Lệ công tử sẽ trở lại." Hiện tại Nghênh Xảo không sợ Đông Ngưng Song tức giận, tiếp tục khuyên.

"Ngươi nói cái gì? Ngươi cho rằng ta vì Lệ Hường Phong mới không ngủ sao?" Xú nha đầu! Nhưng lại đoán trúng tâm sự của nàng! Đông Ngưng Song vừa xấu hổ vừa giận.

Nghênh Xảo hé miệng cười trộm, sớm nhìn thấu tiểu thư, mở mắt nói mò, "Không phải sao? Ta cho là tiểu thư thích Lệ công tử."

Đừng nói là ngày ngày chờ Lệ Hường Phong xuất hiện, tiểu thư ép Lệ Hường Phong cam kết đúng lúc phải trở về, tựa như tình nhân đang lúc cãi vã, ồn ào mang đầy sự ngọt ngào

Hi hi! Tiểu thư có người yêu khiến nàng chơi rất vui, trêu chọc một chút mặt liền đỏ bừng.

"Ta không có! Nghênh Xảo, ngươi ít nói hươu nói vượn." Đông Ngưng Song căm giận mà phủ nhận, nhưng thấy Nghênh Xảo ánh mắt còn đang giễu cợt nàng, đột nhiên nói không ra lời.

Nghênh Xảo nhún nhún vai, "Được rồi! Là ta nói hươu nói vượn." Tiểu thư từ lúc nào trở nên như vậy?

"Nếu không có chuyện gì thì ngươi đi đi, nhìn ngươi thật đáng ghét?" Bị Nghênh Xảo nhìn thấu tâm tư, Đông Ngưng Song cảm thấy mình như không có đất dung thân, không thể làm gì khác hơn là lấy thân phận tiểu thư đuổi đi người.

"Được, được, ta đi ngủ, tiểu thư." Đây là lần đầu Nghênh Xảo bị tiểu thư mắng mà mặt mày còn hớn hờ , nhìn bộ dáng chật vật của tiểu thư, đủ để cho nàng giễu cợt thật nhiều ngày.

Chờ Nghênh Xảo đi, thần sắc Đông Ngưng Song mới khôi phục lại bình thường, uống một ngụm trà.

Đúng là Nghênh Xảo muốn gây sự, không biết người ta tâm tình lộn xộn còn nói như vậy. Bất quá, nàng thật không giấu được tâm tư sao? Dễ dàng bị người nhìn thấu.

Đúng rồi, Nghênh Xảo phát hiện nàng và Lệ Hường Phong đã từng chung đụng ư? Trời ạ! Mắc cỡ chết người!

Đông Ngưng Song lấy tay che gương mặt lúng túng, có cái hằm nào để nàng có thể chui vào không? Ngày mai nàng không dám nhìn Nghênh Xảo nữa!

Đang mắc cỡ không ngóc đầu lên được, bên ngoài đột nhiên phát ra tiếng vang.

"Đã trễ thế này, tại sao còn chưa ngủ? Song nhi." Một giọng nói nam nhân đập vào trái tim Đông Ngưng Song , phát ra tiếng vang cực lớn.

Toàn thân cứng ngắc Đông Ngưng Song chậm rãi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn thấy Lệ Hường Phong khuôn mặt tươi cười, hô hấp trong nháy mắt dừng lại.

Lệ Hường Phong Hường đi từng bước, đem vẻ mặt ngạc nhiên của nàng nhìn ở đáy mắt, nụ cười trên mặt không ngừng mở rộng, "Song nhi, mèo cắn roi đầu lười của ngươi sao? Tại sao nhìn thấy ta lại không nói chuyện?"

Đông Ngưng Song xác định hai mắt mình không có mờ, cũng không phải là xuất hiện ảo tưởng, đứng ở trước mặt nàng là nam nhân khiến nàng ngày nhớ đêm mong.

"Lệ Hường Phong, ta rất nhớ ngươi!" Nàng đứng dậy, nước mắt vui vẻ chảy xuống, giang cánh tay ôm lấy nam nhân trước mặt -

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Đào Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Nhìn Đông Ngưng Song hưng phấn đi tới, tâm tình Lệ Hường Phong cũng hưng phấn theo, kích động đứng lên, không uổng công hân mê mỗi suy sụp đơn độc cùng với con ngựa, mấy ngày liên tiếp ngựa không ngừng lên đường.

Cúi đầu nhìn người trong mộng bao ngày qua đang dán chặt trên ngực hân, hân dùng lực giữ lấy vai nàng, "Người ngày ngày cũng muốn nhìn thấy ta sao? Song nhi."

"Ừ! Ta rất nhớ người." Không muốn che dấu nỗi nhớ giành cho hân, Đông Ngưng Song nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên, không chút do dự gạt đầu, "Nhưng là. Tại sao người trở lại trước thời gian đã nói?"

Hân không chỉ có thực hiện lời hứa, còn trước thời gian quay trở lại!

Lệ Hường Phong nghe vui vẻ không thôi, "Bởi vì ta sợ người ở đây nóng ruột nóng gan." Mặc dù một nửa là đang nói đùa, nhưng cách sự thật cũng không quá xa.

Ở trên đường hộ tống Cao Thiên Hải đến Tuần phủ, trừ lo lắng đuổi theo quan binh ra, thì khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng khiến thời thời khắc khắc nhớ thương.

Vì vậy, khi hân hoàn thành nhiệm vụ liền thúc ngựa chạy về tìm nàng.

Quả nhiên, vừa thấy được mỹ nhân trong lòng hân, nửa mê mê cũng làm cho hân cảm thấy đáng giá.

Đông Ngưng Song nghe vậy không khỏi đỏ mặt, bĩu môi, "Người mới trở về đã không đứng đắn." Thật ra thì trong lòng nàng cảm thấy ngọt ngào, tình yêu đối với hân lại sâu hơn một tầng.

"Ha ha. Như vậy cũng không nghiêm chỉnh sao?" Lệ Hường Phong cười xấu xa, hân đối với nàng có rất nhiều suy nghĩ không đứng đắn.

Đông Ngưng Song nghiêm túc quan sát khuôn mặt hân, chỉ sợ hân mê mê, quan tâm hỏi: "Người có mê mê không? Có muốn nghỉ ngơi trước không?"

Lệ Hường Phong không trả lời vấn đề của nàng, mà là hỏi ngược lại nàng, "Còn người? Người có muốn ngủ không?"

"Sẽ không!" Nhìn thấy hân vui vẻ còn không kịp, làm sao nàng có thể ngủ được?

"Vậy được rồi, ta cũng không muốn nghỉ ngơi." Lệ Hường Phong nâng khuôn mặt Đông Ngưng Song lên, hai mắt nhìn thẳng đáy mắt nàng.

Hân quý trọng từng giây từng phút khi ở cạnh nàng, cho dù mê mê không chịu nổi, cũng không bỏ đi được.

Hân nhìn nàng như vậy, Đông Ngưng Song không nhịn được cả người run rẩy, ngực phập phồng kịch liệt. "Hường Phong.".

"Song nhi." Hai tay Lệ Hường Phong ôm gáy nàng, càng ngày càng gần sát nàng, cho đến khi chạm đến đôi môi nóng bỏng của nàng.

Khi Đông Ngưng Song tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trên người Lệ Hường Phong, hân đang nhìn khuôn mặt lúng túng của nàng

"Người. Người làm gì nhìn người ta như vậy?" Cuộc hoan ái vừa đi qua, làm nàng cực kì xấu hổ

"Song nhi, ta hi vọng không chỉ hiện tại, sau này cũng có thể nhìn người như vậy." Lệ Hường Phong nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Đông Ngưng Song, câu nói phát ra từ nội tâm.

"Cái gì?" Trong lòng Đông Ngưng Song rét run, tròn to cặp mắt nhìn thẳng Lệ Hường Phong.

Hân nói lời này là có ý gì? Chẳng lẽ. Tâm tư của hân cùng mình đều giống nhau, đều không muốn tách ra?

"Người, người ý là." Tâm tình phập phồng kịch liệt, nàng nói lắp bắp.

"Ý của ta là, chờ Đông Tiến Thần đền tội xong, chúng ta có thể cùng nhau nghỉ đến kế hoạch tương lai." Lệ Hường Phong để cho Đông Ngưng Song gần sát lại mình, để cho nàng lắng nghe trái tim hân đang nhảy lên.

Trải qua tối nay, hân thông suốt rồi, nàng là nữ nhân cả đời này hân muốn có!

Trước kia khi chưa báo thù được cho cha, hân vô tâm với tình yêu nam nữ, nhưng khi Đông Ngưng Song xuất hiện lại khuấy động hân, kích hoạt trái tim hân rung động.

Nàng thật không nghe lầm, vui mừng đến phát điên

"Hương Phong, người." Quá mừng rỡ khiến nàng thở không ra hơi.

Đây là thật sao? Nàng không phải mơ? Lệ Hương Phong thật muốn nàng!

Lệ Hương Phong nhìn thấy nàng kích động nói không ra lời mà mỉm cười, "Song nhi, ta muốn để cho mọi người biết chúng ta ở chung một chỗ."

Đồng Ngưng Song vui mừng muốn nhào tới ôm lấy Lệ Hương Phong, vậy mà ngay sau đó nàng liền nghĩ đến, Đồng Tiến Thần sẽ uy hiếp bọn họ.

"Nhưng Đồng Tiến Thần vẫn còn ở." Nhắc đến hắn ta, nàng liền cắn răng nghiêng lợi.

"Người không cần lo lắng, Đồng Tiến Thần rất nhanh sẽ nhận được báo ứng." Lệ Hương Phong đứng dậy, đặt nàng ngồi ở trên đùi.

Đồng Ngưng Song nghe vậy, không hiểu nháy nháy mắt, "Tại sao?"

"Ta không phải đã nói với người, lần này ta ra ngoài là vì một nhiệm vụ quan trọng sao?" Lệ Hương Phong nhắc nhở nàng.

"Đúng vậy! Người còn không có nói cho ta biết đó là nhiệm vụ gì." Đều là hắn! Nhìn thấy hắn cái gì nàng cũng quên

Nghe được giọng nói oán trách của nàng, Lệ Hương Phong cảm thấy buồn cười, nàng vội vàng còn hơn cả hắn, đem mọi chuyện đổ lên đầu hắn? Nhưng hắn sẽ không cùng nàng so đo.

"Hiện tại ta sẽ nói cho người biết." Hắn dừng một chút, nhìn chằm chằm khuôn mặt tò mò của nàng, "Ta vì bảo vệ Cao Thiên Hải, đưa hắn đến Tuần phủ."

"Người nói Cao Thiên Hải? Không phải hắn ở cùng Đồng Tiến Thần sao? Các người biết nhau?" Đồng Ngưng Song cho rằng tâm địa của hai người đều giống nhau

Lệ Hương Phong gật đầu một cái, "Chính là hắn không sai." Hắn nhớ lại lần đầu tiên Cao Thiên Hải xuất hiện trước mặt hắn.

"Chúng ta biết nhau là vì hắn có gửi cho ta một phong thư, nói ta đến Tuần phủ tố giác Đồng Tiến Thần"

"Hả? Tại sao người tin hắn?" Đồng Ngưng Song nghi hoặc.

"Bởi vì Cao Thiên Hải là người Tuần phủ, hắn nói cho ta biết không có chứng cứ xác thực, ngay cả Tuần phủ đại nhân cũng không thể trị tội Đồng Tiến Thần, cho nên nói ta hợp tác với hắn"

"Vậy người đáp ứng?" Đồng Ngưng Song rất kinh ngạc, thì ra Cao Thiên Hải còn có thân phận khác? !

"Ừ, ta đáp ứng, hơn nữa còn phối hợp với hắn lập kế hoạch hành động." Lệ Hương Phong không thể không đáp ứng, muốn giết Đồng Tiến Thần cũng không dễ dàng như vậy, "Ta không biết Cao Thiên Hải dùng thủ đoạn gì, nhưng hắn thuận lợi lẫn vào đám người của Đồng Tiến Thần, rất nhanh đã tra được Đồng Tiến Thần và đạo phi cấu kết với nhau, sổ sách để trong thư phòng."

Đồng Ngưng Song vừa nghe, hiểu ra, "Khó trách Đồng Tiến Thần không cho ai vào thư phòng của mình, còn sai người canh giữ." Thì ra bên trong cất giấu chứng cứ phạm tội của hắn!

"Không sai. Theo Cao Thiên Hải nói, muốn xông vào phòng của hắn so với lên trời còn khó hơn, cho đến khi." Lệ Hương Phong chợt ngậm miệng.

"Làm gì không nói tiếp?" Đồng Ngưng Song không khách khí véo hắn một cái.

Lệ Hương Phong xoa xoa chỗ bị công kích, "Ta không nói bởi vì cho là người sẽ đoán được."

"Đem ta bắt đến đây có liên quan đến chuyện này sao?" Đồng Ngưng Song chợt sùng sốt.

"Đúng, không sai." Lệ Hương Phong lộ ra bộ mặt trầm tư "Người cũng không phải là quá đàn" Khẽ cười nói: "Từ khi chúng ta biết được Đồng Tiến Thần có ý đem người gả đến phủ Tri châu, tóm lấy cơ hội, bởi vì Đồng Tiến Thần nhất định sẽ cứu người, dựa thời cơ đó sẽ vào phòng hắn lấy chứng cứ."

Lần này rốt cuộc Đồng Ngưng Song cũng hiểu rõ vì sao nàng bị bắt đi

Nếu như Cao Thiên Hải đem tội danh của Đồng Tiến Thần trong tay đưa đến Tuần phủ, như vậy không lâu sau, mũ cánh chuồn của Đồng Tiến Thần nhất định sẽ bị lấy xuống! Nàng cũng không quan tâm Đồng Tiến Thần chết hay sống, đây là hắn bị trừng phạt đúng tội, nhưng mẹ nàng.

Vừa nghĩ tới mẹ nàng còn trong tay hắn ta, Đồng Ngưng Song không khỏi hỗn loạn, thần sắc lo lắng bắt lấy tay Lệ Hương Phong.

"Hương Phong. Vậy mẹ ta trên danh nghĩa vẫn là thê tử của hắn, phải làm sao bây giờ?." Thanh âm nàng tràn đầy kinh hoàng.

Nhìn thấy nàng hốt hoảng, thần sắc bất an, Lệ Hường Phong vội vàng an ủi

"Song nhi, ngươi hãy nghe ta nói, Cao Thiên Hải biết nội tình, mẹ ngươi cũng sẽ không bị liên lụy." Hấn suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: "Nhưng không chắc hẳn có lấy mẹ ngươi ra uy hiếp chúng ta hay không, mai ta sẽ đi cứu mẹ nàng ra"

"Thật? Ngươi sẽ cứu ta mẹ ra ngoài?" Không đợi Lệ Hường Phong đáp lại, Đông Ngưng Song vui mừng nói "Cảm ơn ngươi, Hường Phong."

Thật tốt quá! Rốt cục nàng và mẹ đã thoát khỏi nỗi khổ này rồi.

"A." Nhưng Lệ Hường Phong lại phát ra một tiếng rên rỉ, thanh âm làm cho người ta cảm thấy hết sức thống khổ.

"Hường Phong, ngươi làm sao vậy? Ta đụng đến chỗ đau của ngươi? Thật xin lỗi." Đông Ngưng Song còn tưởng rằng mình đánh về phía hấn lực đạo quá mạnh, vội vàng nói xin lỗi, nhưng cảm giác bộ ngực mềm mại của mình đang cọ xát vào người hấn, nhất thời hiểu nguyên nhân hấn "Kêu thảm thiết".

"Ngươi là quý!" Nàng xấu hổ mắng hấn

"Ha ha. Ta là quý thật sao?" Lệ Hường Phong giả bộ vô tội nói.

Hấn rất muốn nàng, nhưng nghĩ đến chuyện phải làm ngày mai, nên nghỉ sớm một chút

"Ngoan, Song nhi, chúng ta đi ngủ trước! Mai ta sẽ đi cứu mẫu thân của ngươi"

Quá đắm chìm trong thế giới của hai, không để ý bên ngoài, một bóng dáng màu đen đã nghe hết toàn bộ câu chuyện, vội vàng rời đi

Hôm sau, Lệ Hường Phong chuẩn bị một người một ngựa xông vào Tri huyện, Đông Ngưng Song ở cửa đưa tiễn.

"Hường Phong." Chẳng biết tại sao, lòng của nàng bất an.

Sáng sớm hôm nay rời giường, nàng cảm thấy sẽ phát sinh chuyện không tốt, rất muốn gọi Lệ Hường Phong chở đi, nhưng không thể để mẫu thân ở lại Đông phủ.

"Thế nào? Song nhi." Lệ Hường Phong thấy thần sắc của Đông Ngưng Song bất an, quan tâm hỏi.

"Ta." Đông Ngưng Song ấp a ấp úng, thốt lên, "Hường Phong, hôm khác hãy đi được không?"

Lệ Hường Phong nhẹ nhàng cười một tiếng "Song nhi ngốc, ngươi yên tâm, cứu mẫu thân ngươi ra không phải là việc khó, chuyện nguy hiểm hơn ta cũng đã làm, ngươi xem ta bây giờ không phải rất tốt sao?"

"Phải không? Nhưng đối phương là Đông Tiến Thần, ta sợ hấn." Đông Ngưng Song giương mắt nhìn hấn, ánh mắt lo lắng không giảm.

Lệ Hường Phong ngăn cản nàng nói tiếp, "Ngươi yên tâm, lúc này Đông Tiến Thần cũng đã đến nha môn làm việc, hấn sẽ không nghĩ đến chuyện ta đến cứu ngươi mẹ. Ngươi ngoan ngoãn ở lại nơi này, chờ ta cứu mẹ ngươi ra."

"Được rồi!" Đông Ngưng Song thở dài, có lẽ mình quá nôn nóng nên lo vô có. "Hường Phong, vậy ngươi phải cẩn thận một chút."

"Được, ta sẽ." Lệ Hường Phong nhìn nàng một cái, xoay người chuẩn bị rời đi.

"Chờ một chút, Hường Phong." Đưa mắt nhìn bóng lưng của hấn, Đông Ngưng Song không nhịn được gọi hấn lại.

"Còn có việc sao? Song nhi." Lệ Hường Phong ngừng lại.

Đông Ngưng Song lập tức lấy ly trà trên bàn bưng cho hấn, "Hường Phong, uống ly trà." Thật ra thì nàng chỉ muốn giữ hấn lại một lát thôi

Lệ Hường Phong khẽ mỉm cười, nhận lấy cái chén, sau đó uống vào. "Song nhi, ngươi yên tâm, ta không sao."

"Ừ!" Đông Ngưng Song gật đầu một cái, "Hường Phong, ngươi nhất định phải bình an trở lại!"

Lệ Hường Phong vừa đến Tri huyện, lập tức đi theo vị trí tìm kiếm mà Đông Ngưng Song nói, chuẩn bị cứu mẫu thân nàng ra.

Trên đường đi không gặp bất cứ trở ngại nào, có kinh nghiệm giang hồ lâu năm, hấn cảm thấy bất an, không dám khinh thường.

Quả nhiên như hấn đoán, khi hấn nhẹ đẩy cửa ra, mấy tên quan sai cầm lưỡi dao sắc bén đồng thời bỏ về phía hấn -

Hấn ổn định tinh thần, mắt đảo qua, bọn quan sai đoàn đoàn vây quanh hấn.

Lệ Hường Phong muốn phản kích nhưng lại nghe tiếng cười quen thuộc

"Ha ha. Lệ Hường Phong, cuối cùng ngươi cũng rơi vào tay Bồn quan !"

Đột nhiên Lệ Hường Phong cả kinh, phát hiện Đông Tiến Thần từ trong đám người đi ra.

"Đông Tiến Thần, là ai rơi vào tay ai còn không biết." Hắn cảm hận mà nói

"Ha ha! Lệ Hường Phong, ngươi còn dám nói mạnh miệng? Hôm nay ngươi có chạy đằng trời cũng không ai cứu được ngươi." Nghe Lệ Hường Phong uy hiếp, Đông Tiến Thần chẳng những không sợ, còn khoa trương giữa đầu cười to.

Sau khi bị Cao Thiên Hải trộm chứng cứ, hắn bất an lo lắng, không ngờ hôm nay có người đưa tin Lệ Hường Phong sẽ đến đây, đúng là trời giúp hắn!

Nhìn thấy sắc mặt Lệ Hường Phong tái xanh, Đông Tiến Thần lộ ra nụ cười khinh thường, "Bây giờ ngươi mới phát hiện có cái gì không đúng thì đã quá muộn, ngươi thử vận công một chút xem"

Lệ Hường Phong theo lời thử vận công, không nghĩ đến hắn không có chút sức lực nào cả.

"Chuyện gì xảy ra?" Mồ hôi lạnh trên người chảy ròng, hắn đoán mình sớm bị người khác hạ thuốc mê, nhưng không phát hiện ngay lúc mới uống.

Có ai có thể thần không biết quỷ không hay bỏ thuốc hắn? Hắn đột nhiên nghĩ đến hôm nay lúc ra cửa, Đông Ngưng Song bụng ỉa trà nóng tới.

Chẳng lẽ trà này có độc?

Cả người hắn run lên, không thể tin được Đông Ngưng Song sẽ bỏ thuốc hắn!

Đáng chết! Nữ nhân này thật độc ác, tâm như xà, cùng Đông Tiến Thần dùng mưu hại hắn.

Vậy mà, tình huống trước mắt không cho phép hắn tiếp tục mắng Đông Ngưng Song, bởi vì Đông Tiến Thần đã chuẩn bị gây bất lợi cho hắn

"Bay đâu ! Đem Lệ Hường Phong bắt đứng lên cho ta." Đông Tiến Thần vung tay lên, tiến lại gần Lệ Hường Phong -

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Từ buổi sáng lim dim ngủ cho đến gần tối Đông Ngưng Song mới tỉnh lại, nàng vừa nhìn thấy sắc trời bên ngoài mờ tối không rõ, vốn đang mê man lập tức tỉnh.

"Nghênh Xảo! Bây giờ là lúc nào?"

"Tiểu thư, đã giờ Dậu ." Nghênh Xảo vừa lúc chuẩn bị đi vào đốt đèn, vừa nghe Đông Ngưng Song hỏi trả lời ngay.

Giờ Dậu? Đã trễ thế này? Đông Ngưng Song biến sắc, "Nghênh Xảo, vậy ta ngủ bao lâu?"

Nghênh Xảo che miệng cười một tiếng, "Tiểu thư đã ngủ gần một ngày rồi đó." Khi nàng biết nửa đêm hôm qua Lệ Hường Phong sẽ trở lại , liền hiểu tiểu thư mệt mỏi như thế nào, nên để cho nàng ngủ

Đông Ngưng Song giương mắt cứng lưỡi nhìn Nghênh Xảo, không hiểu nàng tại sao lại ngủ lâu như vậy, nàng chỉ nhớ rõ nàng rất lo lắng cho Lệ Hường Phong, ngồi mãi ngồi mãi liên tục ngáp, con buồn ngủ trở nên rất mãnh liệt, sau đó liền gục xuống bàn ngủ.

"Tiểu thư, người đói bụng rồi sao? Ta đi phòng bếp bưng. . . ." Nghênh Xảo đoán tiểu thư đang đói bụng rồi, nhưng nói được một nửa liền bị Đông Ngưng Song vội vã cắt đứt.

"Ta không đói bụng, Nghênh Xảo, ta hỏi ngươi, Lệ công tử đâu? Hắn cứu mẹ ta ra rồi sao?" Đông Ngưng Song nghĩ đến mình ngủ lâu như vậy, Lệ Hường Phong cũng phải mang mẫu thân trở về rồi chứ?

Nghênh Xảo đang vui vẻ, đột nhiên nhún mày lắc đầu một cái, "Tiểu thư, còn không nhìn thấy Lệ công tử trở về, nhưng Hồ Tử vừa mới ra ngoài tìm hắn, bọn họ chắc sẽ cùng phu nhân trở về!"

Bởi vì Lệ Hường Phong đi ra ngoài quá lâu cũng không tin tức, Hồ Tử đâm ra lo lắng, không nhận được ra ngoài dò hỏi tung tích của hắn.

Nghe được Lệ Hường Phong còn chưa trở lại, Đông Ngưng Song trái tim xẹt qua một cổ bất an, "Cũng gần hết một ngày. Hường Phong cùng mẹ tại sao chưa trở lại?"

Sáng nay nàng dự cảm có chuyện bất an chẳng lẽ trở thành sự thật sao? Nàng biến sắc không dám suy nghĩ tiếp, nhưng trái tim không nhịn được lạnh lẽo vô cùng.

Không muốn, Hường Phong, người ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện gì!

Nghênh Xảo cũng không biết nên trả lời tiểu thư về vấn đề này như thế nào, nàng cũng lo lắng Lệ Hường Phong xảy ra chuyện, nhưng vào lúc này, Hồ Tử ra cửa dò tin tức xong thì lão đảo đi tới.

Thần sắc Hồ Tử hoảng hốt, húc đầu liên kêu: "Đông cô nương, không xong! Đại ca hấn. Hấn bị Đông Tiến Thần bắt được." Hấn vừa vào cửa liền tuyên bố tin tức Lệ Hường Phong bị bắt.

Giống như sét đánh, Đông Ngưng Song nghe vậy cả người ngơ ngẩn, từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần bắt lấy cánh tay Hồ Tử, đầu ngón tay bám vào da thịt hấn.

"Người nói cái gì? Hồ Tử, tại sao Hường Phong lại bị Đông Tiến Thần bắt được?" Nàng kích động hỏi.

"Ta cũng không biết tại sao đại ca lại bị Đông Tiến Thần bắt được, ta nghe lén bọn nha dịch nói chuyện với nhau, nói bọn họ bắt được đại ca." Không ai biết Lệ Hường Phong vì sao thất thủ bị bắt, Hồ Tử không thể làm gì khác hơn là đem tin tức nghe được nói cho Đông Ngưng Song.

Thân thể Đông Ngưng Song chợt lão đảo muốn té xỉu, Nghênh Xảo kịp thời đỡ lấy nàng "Tiểu thư! Người cẩn thận một chút."

"Tại sao lại như vậy. Hường Phong, tại sao hấn lại bị Đông Tiến Thần bắt đi?" Đông Ngưng Song suy yếu tựa vào người Nghênh Xảo lăm lăm hỏi.

"Tiểu thư. Người không sao chứ?" Nghênh Xảo chưa từng thấy Đông Ngưng Song có bộ dạng hoảng hốt này, nàng cho là chuyện Lệ Hường Phong bị bắt là đã kích quá lớn đối với tiểu thư

Đông Ngưng Song giương mắt nhìn về lo lắng trên mặt Nghênh Xảo và Hồ Tử, ngay sau đó nàng hiểu rõ mình không thể ngã xuống, Lệ Hường Phong còn phải dựa vào nàng để được cứu ra.

Đúng! Nàng phải kiên cường đứng lên, tự mình cứu Lệ Hường Phong!

"Ta không sao, Nghênh Xảo." Đông Ngưng Song hít một hơi thật sâu, đè nén sợ hãi trong nội tâm, đẩy Nghênh Xảo ra, chuyển sang Hồ Tử nói: "Hồ Tử, ta muốn trở về Đông phủ, người cùng Nghênh Xảo ở đây chờ tin tức của ta."

Nghe vậy, Hồ Tử và Nghênh Xảo hai người hai mặt nhìn nhau, đối với chuyện Đông Ngưng Song trở về Đông phủ cảm thấy kinh ngạc.

Nghênh Xảo mở miệng hỏi: "Tiểu thư, người muốn một mình cứu Lệ công tử sao?"

"Không sai, ta muốn cứu Hường Phong." Đông Ngưng Song quyết định vô luận như thế nào đều phải cứu Lệ Hường Phong, đừng nói hấn vì cứu mẫu thân nàng mà gặp nạn, chỉ cần nghĩ đến ân oán giữa hấn và Đông Tiến Thần, nàng cũng không thể bó tay ở lại nơi này.

"Nhưng tiểu thư. Chuyện này quá mạo hiểm?" Nghênh Xảo nghĩ tiểu thư xem nhẹ việc này, nàng cho rằng lão gia rất âm hiểm.

"Không cần khuyên ta, Nghênh Xảo, hiện tại ta phải trở về Đông phủ." Bất kể tỷ nữ khuyên can như thế nào Đông Ngưng Song vẫn cố ý muốn đi cứu người.

"Tiểu thư người không cần đi, chúng ta nên nghỉ lại một chút."

"Không được! Hường Phong sống chết như thế nào còn không biết, ta không thể chỉ ở đây lo lắng." Đông Ngưng Song cố ý nói.

"Đông cô nương, Nghênh Xảo nói đúng, trước hết người chờ một chút." Hồ Tử cũng gia nhập khuyên can, hấn và Nghênh Xảo có ý tưởng giống nhau, cũng cảm thấy Đông Ngưng Song làm như vậy là rất lỗ mãng

Đông Ngưng Song mới đi tới cửa, đã có người từ bên ngoài đi vào, cả ngày hôm nay đều không gặp Hương Ngọc.

Hương Ngọc đứng ở bên ngoài nghe lén, bọn họ phần lớn nói rất đúng, vì vậy vội vàng nói: "Đông cô nương, người trở về nhanh chút, đừng kéo dài nữa, để Lệ đại ca có thể trở về đây." Nàng sợ Hồ Tử thành công ngăn cản Đông Ngưng Song rời đi, cho nên không nhịn được nhảy vào.

Mặc dù trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng Đông Ngưng Song vẫn không hiểu tại sao Hương Ngọc lại nói như vậy.

"Hương Ngọc cô nương, tại sao ta trở về, Hường Phong có thể trở lại?" Kỳ quái! Giống như nàng trở về thì Lệ Hường Phong sẽ không sao, chẳng lẽ. Hương Ngọc biết tại sao Lệ Hường Phong bị bắt?

Hiện tại Đông Ngưng Song cũng không gấp rời đi, nàng muốn Hương Ngọc nói ra chân tướng.

Hương Ngọc mím môi, con người quét qua, vốn nàng không muốn nói ra chân tướng, nhưng chuyện cho tới bây giờ, cũng không có gì phải giấu giếm, nói

cho Đông Ngưng Song biết sự thật, có thể đổi được sự tự do cho Lệ đại ca .

"Ta dĩ nhiên biết ta đang nói cái gì." Hương Ngọc trợn mắt nhìn Đông Ngưng Song một cái, giống như trách móc nàng, "Đông đại nhân nói, chỉ cần người hồi phủ, sẽ để cho Lệ đại ca trở lại."

"Cái gì, người đi tìm Đông Tiến Thần?" Người ở chỗ này không khỏi cả kinh, Đông Ngưng Song càng lớn tiếng hỏi.

Hương Ngọc không để thần sắc kinh ngạc của bọn họ ở trong lòng, ngược lại bởi vì sự ngạc nhiên của bọn họ mà hừ nhẹ một tiếng, "Đúng! Ta không chỉ đi tìm Đông Tiến Thần, còn nói cho hắn biết, các người tính toán mang phu nhân của hắn đi."

Mục đích của nàng rất đơn giản, chính là muốn để kế hoạch cứu người của bọn họ thất bại.

Chỉ cần kế hoạch thất bại, Đông Ngưng Song nhất định sẽ trở về, không hề quấy rầy Lệ Hường Phong nữa.

Thì ra tối hôm qua người núp ở ngoài cửa sổ chính là nàng, trong lúc vô tình phát hiện Lệ Hường Phong cùng Đông Ngưng Song nảy sinh quan hệ, điều này làm cho nàng sợ hãi không dứt, cũng vô cùng ghen tỵ.

Lệ Hường Phong là của nàng! Tại sao Đông Ngưng Song có thể đoạt lấy hắn?

Một đêm trằn trọc trở mình không ngủ, nàng vắt óc nghĩ biện pháp đuổi Đông Ngưng Song đi, cuối cùng nàng nghĩ đến một biện pháp, chính là phá hư kế hoạch của Lệ Hường Phong

Cho nên khi trời chưa sáng, nàng bỏ chạy đến nha môn gặp Đông Tiến Thần.

Nàng nghĩ Đông Tiến Thần sẽ không tin tưởng lời nàng nói, không nghĩ tới Đông Tiến Thần biết nàng mang tin tức đến, chẳng những cao hứng, còn khen ngợi và khuyến khích nàng, thuận tiện dạy nàng dùng phương thức gì để Đông Ngưng Song trở về phủ.

"Nói cách khác, người đi tìm Đông Tiến Thần mật báo rằng Hường Phong muốn tự mình xông vào Đông phủ?" Nếu không phải toàn thân tràn ngập tức giận, Đông Ngưng Song tuyệt đối sẽ bất tỉnh bởi vì lời nói của Hương Ngọc.

Trời ạ! Nàng ta không biết nàng ta đang làm cái gì sao? Nàng ta không biết sẽ hại chết Lệ Hường Phong sao?

"Còn nữa, Đông Tiến Thần còn đưa cho ta gói thuốc mê, hắn nói chỉ cần đem thuốc bỏ vào nước để cho Lệ đại ca uống xong, bọn họ có thể bắt được Lệ đại ca, đến lúc đó có thể lợi dụng hắn uy hiếp người trở về." Vì ghen tỵ cho nên nàng hồn nhiên không biết làm việc đó sẽ hại chết Lệ Hường Phong

"Như vậy sáng sớm hôm nay người bưng trà tới, người đã đã bỏ thuốc mê." Đông Ngưng Song không ngừng đổ mồ hôi lạnh, luôn miệng nói.

Trước khi Lệ Hường Phong ra cửa, Hương Ngọc bưng tới một bầu trà nóng, nàng không nghĩ ngờ mà nhận lấy, hơn nữa khi hắn ra cửa còn rót một chén cho hắn uống, chính nàng cũng uống nửa chén.

Thì ra là vậy, thảo nào khi Lệ Hường Phong đi, nàng rất muốn ngủ. Không phải vì đêm qua sức lực bị vắt kiệt, mà là uống trà có thuốc mê.

Nếu như uống nửa chén cũng có thể làm cho nàng mất đi tri giác nửa ngày, như vậy Hường Phong hắn. Không phải là hồng bút rồi sao?

Đời này Đông Ngưng Song chưa bao giờ nghĩ sẽ bóp chết người, nàng không nhìn được trong ngực như bị lửa đốt, vọt tới trước mặt Hương Ngọc hung hăng đánh nàng ta một bạt tai.

"Bốp!" Toàn thân Đông Ngưng Song tức giận, cho nàng một cái tát, đánh cho Hương Ngọc mắt nỏ đom đóm, gương mặt lập tức sưng lên. "Người là tên ngu ngốc, ngu không ai bằng! Người làm như vậy sẽ hại chết Hường Phong, người có biết hay không? Nếu như hắn có chuyện gì, ta. Ta nhất định kéo người chôn theo!"

Cổ nén nước mắt sợ hãi, Đông Ngưng Song đau lòng mắng Hương Ngọc một lúc, sau đó xốc quần lên, cũng không quay đầu lại chạy ra bên ngoài.

"Lệ Hường Phong, chỉ cần người nói cho ta biết Cao Thiên Hải chạy trốn ở nơi nào, Bồn quan có lòng từ bi, sẽ tha cho người một cái mạng."

Trong phòng, giống như thường ngày, Đông Tiến Thần cúi kinh ép hỏi, bọn thuộc hạ vây quanh Lệ Hường Phong.

"Đông Tiến Thần, người cho rằng ta là đứa trẻ lên ba sẽ tin tưởng lời của người sao? Người đừng mơ tưởng ta sẽ nói ra tung tích của Cao Thiên Hải. " Mặc dù bị xích sắt thật chắc quấn quanh toàn thân, tánh mạng khó giữ, nhưng Lệ Hường Phong vẫn không sợ hãi.

Vết thương trên người hắn có là gì?

"Lệ Hường Phong, người đừng không biết điều!" Đông Tiến Thần không hề duy trì vẻ mặt tỉnh táo, giận đến vỗ án gầm thét, "Người cho rằng không tìm được Cao Thiên Hải, Bồn quan cũng không dám giết người sao? Bồn quan muốn cho người một con đường sống, người đừng tưởng rằng Bồn quan không dám động người!"

Nói trắng ra, mục đích của hắn là muốn dẫn dụ Lệ Hường Phong nói ra nơi Cao Thiên Hải đang ở, hắn không biết tại sao Cao Thiên Hải lại lấy trộm sổ sách của mình

Cho nên khi Lệ Hường Phong không phối hợp, hấn giận đến giận sôi lên, ước gì một đao sẽ đưa hấn ta đến Tây Thiên.

"Đồng Tiến Thần, ta sẽ không dễ dàng chết như vậy, ta còn muốn vì ta cha tự tay giết chết ngươi." Lệ Hường Phong nhìn ra được Đồng Tiến Thần đang tò mò về thân phận của Cao Thiên Hải, nếu không hấn cũng sẽ không sống đến bây giờ.

Hiện tại hấn đem hy vọng cuối cùng đặt trên người Cao Thiên Hải, hi vọng hấn ta nhanh mang chỉ lệnh của Tuần phủ bắt Đồng Tiến Thần lại, sau đó cứu ra hấn.

"Đáng chết! Lệ Hường Phong, ngươi không nên chọc Bồn quan giận, ngươi thật cho là ta không dám giết ngươi sao?"

Nhưng Lệ Hường Phong cũng không coi xem Đồng Tiến Thần đã giận đến mức nào rồi, ngược lại cười mỉa mai hấn, "Có giỏi ngươi lập tức giết ta đi, ta không cần nghe ngươi nói nhiều như vậy."

"Ngươi—" Đồng Tiến Thần từ trên ghế nhảy lên, giận đến nói không ra lời.

Trong lúc Đồng Tiến Thần đang nổi giận, bên ngoài lại truyền đến thanh âm náo loạn.

"Người bên ngoài âm ỉ cái gì? Không biết Bồn quan có chuyện quan trọng sao?" Đồng Tiến Thần hướng ra phía ngoài gầm thét.

Không kịp trả lời vấn đề của hấn, thư phòng thỉnh linh bị người dùng lực đẩy ra, xông vào là người mặc quần áo xốc xếch, vì né tránh thủ hạ của Đồng Tiến Thần đuổi theo mà thở hổn hển - Đông Ngưng Song. Thì ra người vừa gây hỗn loạn là nàng.

Nàng vừa về tới nhà, biết được Lệ Hường Phong và Đồng Tiến Thần đang ở chung một chỗ, liền xông thẳng đến thư phòng.

"Là ngươi? !" Đột nhiên nhìn thấy Đông Ngưng Song, Đồng Tiến Thần không khỏi kinh ngạc lên tiếng.

Đối với Đồng Tiến Thần, Đông Ngưng Song làm như không thấy, chỉ hết sức chăm chú người phía sau hấn - Lệ Hường Phong, ngay cả thờ cũng không thờ, bỏ chạy đến bên cạnh hấn.

"Hường Phong! Ngươi sao rồi?"

Vừa thấy được trên người Lệ Hường Phong chẳng chút vết thương, cùng với cổ tay bị xích sắt, Đông Ngưng Song không khống chế được tâm tình, nước mắt xông ra từ hốc mắt.

Nàng quay đầu gọi cả họ lẫn tên nghĩa phụ "Đồng Tiến Thần, ngươi là tiểu nhân hèn hạ, ta muốn ngươi thả hấn!"

Đồng Tiến Thần tức giận trả lời: "Không thể nào! Bồn quan vất vả lắm mới bắt được Lệ Hường Phong, không từ trên người hấn hỏi ra kết quả, thì khó có thể tiết chế được mối hận trong lòng của ta."

Hấn cũng không nghĩ đến chuyện sẽ bỏ qua cho Lệ Hường Phong, chỉ cần biết tung tích của Cao Thiên Hải, ngày chết của Lệ Hường Phong đã đến!

"Không được! Ngươi dám động đến hấn, ta sẽ giết ngươi." Ai dám tổn thương Lệ Hường Phong, nàng sẽ liều chết với ngươi!

Nghe vậy, Đồng Tiến Thần không cho là nàng ngỗ ngược, cười gằn một tiếng, "Thân mình còn khó bảo toàn, lại dám nói không buông tha cho ta?"

"Ta không sợ ngươi, ta cũng có năng lực phản kháng ngươi làm chuyện ác." Đông Ngưng Song và Đồng Tiến Thần nhìn nhau chăm chăm, tuyệt không lui bước.

"Phải không? Ta liền xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh." Lời Đồng Tiến Thần còn chưa dứt, bên tai liền nghe thấy tiếng cười đột ngột của Lệ Hường Phong.

"Ha ha —" Lệ Hường Phong ngửa đầu cười, tiếng cười thô bạo dọa người.

Đồng Tiến Thần và Đông Ngưng Song kinh ngạc vì tiếng cười đó, nhất là Đông Ngưng Song nghe ra trong tiếng cười của Lệ Hường Phong mang đầy tức giận, càng thêm sợ.

"Hường Phong, ngươi làm sao vậy?" Nàng lo lắng hỏi.

"Ngươi còn hỏi ta ?" Lệ Hường Phong thu hồi tiếng cười, bèn nhón hỏi ngược lại: "Đông Ngưng Song, ngươi lừa ta thật thâm!"

Đông Ngưng Song không thể tin được đây là giọng nói tràn đầy khổ sở cùng hận ý của hấn, "Hường Phong, ta lừa ngươi cái gì? Tại sao ngươi lại nói như thế?"

"Ở trước mặt ta ngươi không cần đóng kịch! Đông Ngưng Song, ta rơi vào trong tay Đồng Tiến Thần, không phải là do ngươi ban tặng sao?"

Đối với sự phản bội của nàng, hấn đau lòng không thôi.

"Cái gì? Ngươi nói ta. Ta không có! Ta không có bỏ thuốc trong trà." Đông Ngưng Song trợn to hai mắt, bưng tỉnh, thì ra hấn cho rằng mình và Đông Tiến Thần thông đồng hãm hại hấn.

"Mở mắt nói mò, không phải là ngươi, vậy là người nào?" Thanh âm của Lệ Hường Phong căng thẳng, cảnh cáo mình đừng dễ dàng tin tưởng nàng.

"Là Hương Ngọc, là nàng làm! Ta không biết nàng bỏ thuốc mê trong trà, cho nên mới cho ngươi uống." Đông Ngưng Song vội vàng giải thích, thấy thần sắc Lệ Hường Phong hờ hững, càng thêm nóng nảy khóc lên.

"Hắc! Ngươi có chứng cứ chứng thực là Hương Ngọc gây nên sao?" Căn bản Lệ Hường Phong không tin Hương Ngọc có gan phản bội hấn.

Hấn chưa bao giờ phát hiện Hương Ngọc thâm thương trộm nhớ hấn, cho nên không cảm thấy Hương Ngọc có lý do hại hấn, mà nhận định Đông Ngưng Song gài tang vật ở trên đầu Hương Ngọc .

"Ta có thể! Ngươi có thể hỏi Hồ Từ, chính tai hấn nghe được Hương Ngọc thừa nhận. Nếu không thì ngươi hỏi Đông Tiến Thần, Hương Ngọc là bị hấn sai khiến." Hiện nay tìm Hồ Từ để chứng minh nàng trong sạch thì không thể, nàng không thể làm gì khác hơn là chuyển sang người chủ sự Đông Tiến Thần.

"Cái gì mà Hương Ngọc? Ta căn bản không biết người này, muốn ta chứng minh cái gì?" Đông Tiến Thần lắc đầu phủ nhận.

Có thể để cho hai người tranh đấu quyết liệt, hấn cao hứng còn không kịp, sao có thể có thể hảo tâm vì Đông Ngưng Song giải thích?

"Đông Tiến Thần, ngươi là tiểu nhân!" Đông Ngưng Song tức giận, tại sao nàng lại cho là Đông Tiến Thần sẽ thay nàng chứng minh sự thật chứ?

"Ha ha! Ngụ ngốc, ta nghĩ ngươi nên trở về với cuộc sống nhưng lựa thì hơn"

Đông Ngưng Song đột nhiên cả kinh, nhìn Đông Tiến Thần, "Ngươi có ý gì?" Chẳng lẽ hấn muốn nhắc tới hôn sự của nàng?

Đông Tiến Thần thấy Đông Ngưng Song thất kinh, cười to, "Không sai! Dương Vạn Tiến, hấn và Bồn quan đã ước định, chỉ cần ngươi trở lại, liền chọn ngày tốt bái đường thành thân."

"Đông Tiến Thần, ngươi đang mơ giữa ban ngày hay sao! Ta sẽ không gả cho Dương Vạn Tiến." Lần này, Đông Ngưng Song sẽ không để cho Đông Tiến Thần được như ý.

"Rất tốt! Nếu như ngươi không nghe lời của Bồn quan." Đông Tiến Thần nhìn Lệ Hường Phong, để lộ ra ý đồ của hấn.

"Ngươi nghĩ làm gì?" Trong lòng Đông Ngưng Song hoảng hốt, sống lưng lạnh lẽo.

"Như vậy đừng trách Bồn quan hạ độc thủ giết chết Lệ Hường Phong!" Đông Tiến Thần sớm nhìn thấu nhược điểm của Đông Ngưng Song là Lệ Hường Phong, nên muốn ép Đông Ngưng Song đi vào khuôn khổ thì phương pháp tốt nhất chính là lấy tính mạng Lệ Hường Phong ra uy hiếp.

Quả nhiên, bị nhìn thấu tâm tư, ý chí kiên cường trong nháy mắt tan rã, khuôn mặt nhỏ nhắn mất đi huyết sắc.

"Không! Không thể, ngươi không thể làm như vậy, ta không cho phép ngươi hại Hường Phong." Đông Ngưng Song lên tiếng ngăn cản.

"Đơn giản! Chỉ cần ngươi đáp ứng ta, ta có thể tha cho Lệ Hường Phong một mạng." Vì bức bách Đông Ngưng Song khuất phục, Đông Tiến Thần mang vẻ mặt không biến sắc mà nói láo.

"Cái gì? !" Đông Ngưng Song ngây ngẩn cả người, đáy mắt toát ra vẻ kinh hoàng.

Nhưng mà Lệ Hường Phong cũng không im lặng, lên tiếng trước, "Im ngay! Ta không cần ngươi hy sinh mình tới cứu ta ."

Mặc dù quả quyết cự tuyệt, nhưng Lệ Hường Phong vẫn cảm thấy mình vô dụng, rõ ràng biết Đông Ngưng Song và Đông Tiến Thần đang đóng kịch, nhưng lại sợ nàng vì mình đánh mất cả cuộc đời.

"Hường Phong." Hốc mắt Đông Ngưng Song đỏ hồng, tầm mắt không thể rời bỏ khỏi người Lệ Hường Phong.

Lệ Hường Phong giận dữ trừng mắt nhìn Đông Ngưng Song một cái, tâm tình vô cùng phức tạp, nói: "Ta không cần ngươi giả vờ, coi như ngươi đã cứu ta, ta cũng sẽ không cảm kích ngươi."

"Ta biết." Mặc dù lời của hấn nghe vô tình vô nghĩa, nhưng Đông Ngưng Song hiểu rõ hấn đang muốn ngăn cản nàng đừng tin tưởng Đông Tiến Thần .

Nàng sẽ không ngốc đến nỗi cho là Đông Tiến Thần sẽ thực hiện lời hấn nói, nhưng nàng nguyện ý đánh cược một keo.

Nàng lau đi giọt nước mắt, giương mắt nhìn Đông Tiến Thần, cắn chặt hàm răng mà nói: "Đông Tiến Thần, chỉ cần ngươi giữ lời, ta đáp ứng gả cho Dương Vạn Tiến."

Thật xin lỗi, Hường Phong, ta phụ lòng ngươi.

"Cái gì? Đông Ngung Song, ta không cho phép ngươi đáp ứng, ta không muốn!" Lệ Hường Phong quát Đông Ngung Song, nếu không phải huyết đạo bị đóng, không thể tự do hành động, hẳn nhất định đem nàng bắt tới lay cho tỉnh.

Hắn tỉnh nguyện chết, cũng không muốn nàng đi giao dịch với Đông Tiến Thần.

"Hường Phong." Đông Ngung Song chỉ có thể rơi lệ nhìn thần sắc kích động của Lệ Hường Phong, không chịu thay đổi tâm ý.

"Ha ha!" Có thể bức bách Đông Ngung Song cúi đầu, Đông Tiến Thần hài lòng cười to, "Rất tốt, dĩ nhiên bọn quan sẽ không nuốt lời, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta nhất định tha cho cái mạng chó của Lệ Hường Phong."

Hắn lập tức kêu lên, "Bay đâu! Đi vào đem tiểu thư mang về gian phòng, hơn nữa trông coi nàng, không cho phép nàng rời phòng nửa bước."

Chốc lát, hai người đi vào, mỗi người một bên giữ lấy Đông Ngung Song.

"Ngươi yên tâm, ta sẽ cứu ra ngươi."

Trước khi đi Đông Ngung Song đã nói với Lệ Hường Phong một câu như vậy, sau đó mới biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

"Nương --"

Mặc dù nàng và mẫu thân xa cách không quá 10 ngày, nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, Đông Ngung Song không khỏi cảm giác dường như đã xa cách mấy đời, nhìn thấy mẫu thân trong nháy mắt, liền ôm nàng, nước mắt chảy rào rào.

"Ngung Song --" Khúc Bái Liên cũng rất kích động.

Từ sau khi Đông Ngung Song bị đưa đi, nàng liền mất ăn mất ngủ, hôm nay nhìn thấy nữ nhi bình an trở về, lòng nàng mới được yên tâm, không nhịn được lệ tuôn rơi.

Mẹ con ôm nhau khóc rống một lát, mới từ từ thu hồi nước mắt.

"Đa tạ ông trời, để cho ngươi bình an trở về." Khúc Bái Liên lau nước mắt, hai tay tạo thành chữ thập cảm kích trời cao để cho nữ nhi không bị thương chút nào mà trở lại.

"Nương, hài nhi bất hiếu, để cho ngươi lo lắng, ta." Đông Ngung Song mặc dù cảm thấy bán khoán đối với mẫu thân, nhưng vừa nghĩ tới Lệ Hường Phong bị nhốt ở nhà giam, liền cảnh cáo mình không thể tiếp tục phí thời gian.

"Thế nào, Song nhi, xảy ra chuyện gì? Ngươi mau nói cho nương biết." Khúc Bái Liên chưa bao giờ thấy nữ nhi mang đầy vẻ buồn rầu, đáng vẻ hoảng loạn, không khỏi cũng nóng lòng theo.

"Nương, van cầu ngươi, giúp ta cứu Hường Phong." Lau nước mắt bàng lổ, Đông Ngung Song mở miệng cầu cứu mẫu thân.

"Hường Phong?" Khúc Bái Liên sững sốt một chút, ngay sau đó nghĩ lại tới Đông Tiến Thần từng nhắc qua cái tên này, "Có phải Lệ Hường Phong hay không? Hẳn không phải là thủ lĩnh sơn trại hay sao?"

"Đúng! Nhưng hẳn không phải là người xấu. Chuyện của hắn nói rất dài dòng. Hôm nào ta sẽ nói rõ cho người nghe, xin người trước hết giúp ta cứu hắn ra."

"Ngung Song, ngươi tại sao muốn cứu hắn?" Nữ nhi ăn nói vụng về, Khúc Bái Liên không rõ tại sao nàng lại muốn giúp cái tên giết người không chớp mắt đó, hơn nữa người này còn bắt cóc nàng?

"Nương." Chuyện cho tới bây giờ, Đông Ngung Song biết không nói ra chân tướng không cách nào thỉnh cầu mẫu thân trợ giúp được, "Tha thứ cho hài nhi, hài nhi đã là người của Hường Phong, đời này không phải là hắn thì sẽ không lấy ai."

Đông Ngung Song nói xong mới phát hiện, đó cũng không phải lý do thuyết phục mẫu thân, mà là nội tâm của nàng luôn chờ đợi mọi chuyện sẽ như vậy.

"Cái gì? ! Ý của ngươi là." Khúc Bái Liên kinh ngạc không dứt, cũng hít một hơi, "Hắn cưỡng bức ngươi!"

Nàng không hy vọng nhìn thấy tình huống này xảy ra! Nữ nhi đáng thương của nàng

"Không phải như vậy, Hường Phong hắn không cưỡng bức ta." Đông Ngưng Song biết mẫu thân hiểu lầm, dùng sức lắc đầu một cái, không một chút do dự, " Là hài nhi cam tâm tình nguyện . "

Nếu như có thể làm lại, nàng vẫn không hối hận đem thân thể cho Lệ Hường Phong.

"Này. Vậy làm sao" Mặc dù nữ nhi không phải là bị cưỡng bức, nhưng Khúc Bái Liên nhất thời không chấp nhận được nữ nhi lại thích một kẻ xấu.

"Nương, Hường Phong cũng không phải xấu như mọi người nói, hắn đối nghịch với Đông Tiến Thần là có nguyên nhân, ngươi phải tin tưởng lời của ta." Đông Ngưng Song con ngươi trong suốt vô cùng kiên định .

"Này. Thôi, nương tin tưởng lời của ngươi, ngươi không cần lo lắng." Khúc Bái Liên thấy Đông Ngưng Song nghiêm túc, thờ dài."Nhưng ngươi muốn nương giúp ngươi thế nào ?"

"Nương, người đáp ứng?" Đông Ngưng Song kích động kêu lên, thật cao hứng khi mẫu thân nguyện ý trợ giúp.

Nàng bị giam ở gian phòng mấy ngày nay, bất luận kẻ nào cũng không thể đến gần nàng, khiến nàng không cách nào liên lạc với người ở bên ngoài, không nói gì đến chuyện cứu Lệ Hường Phong ra.

Là nàng ăn nói khép nép cầu xin, Đông Tiến Thần mới để cho nàng nhìn thấy mẫu thân .

"Đúng, ta đáp ứng ngươi." Khúc Bái Liên nghĩ đến lời nói của Đông Tiến Thần, đột nhiên trên mặt lộ vẻ khó khăn, "Nhưng là. Đông Tiến Thần nói ba ngày sau Dương Vạn Tiến sẽ đến thành thân cùng ngươi . "

"Ba ngày sau?" Đông Ngưng Song kinh hãi, tin tức này làm nàng ứng phó không kịp.

Vô luận như thế nào nhất định trong ba ngày phải cứu Lệ Hường Phong ra, Đông Ngưng Song hiểu rất rõ, một khi nàng gả cho Dương Vạn Tiến, Lệ Hường Phong tuyệt đối không cách nào sống để đi ra khỏi nhà giam.

"Nương, ngươi hãy nghe ta nói, chúng ta nhất định phải hành động trước khi bị phát hiện, cứu Hường Phong ra, nếu không sẽ không cơ hội." Bị giam mấy ngày nay, nàng không ngừng nghĩ mọi cách cố gắng cứu Lệ Hường Phong ra, mặc dù biện pháp trước mắt cũng không hẳn là hoàn mỹ, nhưng cũng nên dung thứ một chút.

"Nhưng Ngưng Song, nương muốn giúp ngươi cứu người ra thế nào đây?" Mặc dù miễn cưỡng đáp ứng nữ nhi, nhưng Khúc Bái Liên vẫn cảm giác mình rất mềm yếu, có thể sẽ phụ long uy thác của nữ nhi.

Đối với mẫu thân, Đông Ngưng Song rất có lòng tin, "Nương, ta biết Đông Tiến Thần đem chìa khoá nhà giam giấu ở thư phòng, người đi lấy trộm nó đi."

Nàng biết chìa khoá giấu ở đâu chính là vì vô tình nghe Đông Tiến Thần nói chuyện cùng một tên canh giữ nhà giam, mới biết hắn giấu chìa khoá trong bình hoa đặt ở thư phòng, hơn nữa hắn giấu rất kín đáo

"Trộm được sao đây?" Khúc Bái Liên vừa nghe đã thấy khó khăn nặng nề, nhưng vẫn nhắm mắt đón lấy cái nhiệm vụ này.

"Nương, người đưa lỗi tại tôi đây, ta cho người biết nên làm như thế nào." Đông Ngưng Song ghé vào tai mẫu thân nói nhỏ.

Sau khi nghe được kế hoạch của nữ nhi, Khúc Bái Liên có chút hoài nghi, "Như vậy làm được sao?"

"Không được cũng phải được." Đông Ngưng Song đột nhiên lộ ra nụ cười khổ, nếu như không được, chỉ có thể nhìn Lệ Hường Phong bị giết , "Nương, người nhanh lên phái Tiểu Hồng đi tìm Nghênh Xảo, tìm được nàng, sẽ có người giúp . "

"Ừ! Ta biết." Khúc Bái Liên gật đầu một cái, tiếp nhận sự uỷ thác của nữ nhi.

Nửa đêm, đại lao đèn đuốc sáng choang, bốn tên nam tử mặc quần phục xanh đen vây quanh một cái bàn, bọn họ chính là sai dịch Đông Tiến Thần phái tới trông chừng Lệ Hường Phong.

Nhưng Lệ Hường Phong coi như không thấy họ, nhắm mắt nằm trên nền đất uon ướt

Ở đây mấy ngày, vết thương của hắn đã liền, còng tay xiềng chân trên người làm hạn chế hành động của hắn, khiến hắn không cách nào thi triển kinh công chạy ra khỏi nhà giam

Hiện tại hắn chỉ chờ đợi Cao Thiên Hải biết hắn đang ở trong nhà tù, nhanh đem hắn cứu ra, bởi vì. Hắn sợ mình không có cách nào ngăn cản Đông Ngưng Song gả cho Dương Vạn Tiến.

Bất kể nàng là cô gái như thế nào hẳn cũng rất sợ nàng phải gả cho Dương Vạn Tiến

. Tại sao hẳn không có cách nào cấm hận nữ nhân đã hãm hại hẳn?

Hắn không lo lắng mình không thể nhìn thấy ngày mai, nhưng lại lo lắng cho tương lai của nàng, hẳn đã tình đến nỗi hại chết mình!

Hắn nhìn lên phòng giam trên vách tường duy nhất một cái cửa sổ nhỏ miệng, nhìn thấy ánh trăng bị mây đen che đi hơn một nửa, trong lòng hỗn loạn không dứt.

Song nhi, ta nên tin tưởng ngươi sao? Nên tin tưởng ngươi vô tội, cũng không phải là vì Đông Tiến Thần mà hãm hại ta sao?

Những vấn đề này quanh quẩn trong trái tim hắn nhiều ngày nay, vẫn không có đáp án.

Hắn không cho là Đông Ngưng Song không có tình cảm với hắn; nhưng nếu không phải nàng, hẳn tại sao lại rơi vào tay Đông Tiến Thần ?

Ai! Hắn lại than thở

Chốc lát, đột nhiên có người đẩy cửa, Lệ Hường Phong mở mắt, chuyển hướng đến nơi phát ra âm thanh đó, đi vào là một đại nương mang thức ăn tới, trong tay nàng xách theo một cái làn không hề nhẹ.

"Đại thẩm, tại sao ngươi đến nơi này trễ vậy?" Đại nương phòng bếp đến khiến bọn họ cho bọn họ một phen sợ hãi, cho là có người đến cướp ngục.

"Ách. Ta là muốn....các vị đại gia chắc đói bụng rồi, cho nên cầm chút thức ăn đến cho mấy người ăn." Đại nương lấp bắp giải thích .

"Ồ. Cám ơn ngươi , đại nương." Các sai dịch cao hứng khi đại nương đưa thức ăn tới, cũng không phát hiện đại nương thần sắc cùng cử chỉ tất cả đều quái dị.

Chỉ có Lệ Hường Phong bén nhạy mới cảm giác được điều đó.

Chẳng lẽ. Hắn hí hửng nhìn chăm chăm đại nương, liền thấy nàng vội vã rời đi, chợt phỏng đoán thức ăn nàng đưa tới có vấn đề.

Là Cao Thiên Hải biết hắn gặp nạn, cho nên phái người tới cứu hắn sao?

Bởi vì không xác định đại nương có người của Cao Thiên Hải phái tới hay không , cho nên Lệ Hường Phong bất động nhìn các sai dịch vui vẻ thưởng thức rượu ngon

Không lâu, bốn tên sai dịch đều bất tỉnh, đúng như dự đoán của Lệ Hường Phong

Nghe được tiếng ngáy của bọn họ, Lệ Hường Phong xác định những người này ngủ như chết, mới hướng cửa hô to: "Người bên ngoài có thể tiến vào."

Lời nói vừa dứt, không bao lâu, có ba người đi vào, không phải đại nương lúc nãy, mà là hai gã đàn ông cùng một người phụ nữ hắn không biết

"Lệ công tử." Một tên ra ngoài canh cửa, tên còn lại dẫn người phụ nữ ăn mặc như nha hoàn tiến vào

Khi cây đuốc chiếu sang, Lệ Hường Phong nhận ra thân phận của nàng, không khỏi cả kinh, chắc hẳn Đông Ngưng Song tìm tới mẫu thân nàng cầu xin cứu hắn ra.

"Lệ công tử, ta là mẹ Ngưng Song , là nàng muốn ta vội vàng cứu ngươi ra." Khúc Bái Liên đơn giản nói rõ, lấy chìa khoá trộm được ở thư phòng đưa cho hắn.

Thật may là từ sau khi Cao Thiên Hải trộm đi chứng cứ , Đông Tiến Thần cũng không phái người trông chừng thư phòng, nàng mới có thể thuận lợi trộm lấy nó.

Nhưng bởi vì hốt hoảng, nên hành động hơi vụng về

"Cách!" Một tiếng kêu to, còng tay bị mở ra, được sự giúp đỡ của nàng, Lệ Hường Phong đi ra khỏi đại lao.

"Lệ công tử, ngươi có thể tự đi hay không?" Khúc Bái Liên thấy Lệ Hường Phong đi lại bình thường, ưu tâm hỏi.

"Không có gì đáng ngại, ta có thể tự mình đi." Lệ Hường Phong hít một hơi thật sâu, để cho chân khí ở trong người vòng hai vòng, cảm thấy không có gì đáng ngại mới trả lời.

"Như vậy công tử mau đi cùng chúng ta , người của ngươi đang ở phía sau cửa chờ ngươi." Khúc Bái Liên nhắc nhở Lệ Hường Phong .

"Sao kia! Người nói Hồ Tử đang đợi ta?" Lệ Hường Phong cũng không dè dặt, ngược lại lộ ra thần sắc kinh ngạc.

"Đúng vậy, Lệ công tử." Khúc Bái Liên dừng chân, quay đầu lại trả lời Lệ Hường Phong

Nàng nghe theo nữ nhi phân phó, phái nha hoàn Tiểu Hồng đi tìm Nghênh Xảo cùng Hồ Tử tới giúp một tay, tối nay thức ăn đem tới có thuốc mê chính là Hồ Tử bỏ vào.

"Thật. . . . Là Song nhi muốn người tới cứu ta sao?" Lệ Hường Phong cau mày âm thầm suy tư. Đây là tại sao? Không phải là nàng bỏ thuốc hại hấn rơi vào tay Đông Tiến Thần sao? Đã như vậy, vì sao lại hoảng hốt tìm người tới cứu hấn?

Hấn luôn luôn thông minh tuyệt đỉnh, nhưng đối mặt với tình huống trước mắt, lại ngờ nghệch không hiểu.

"Đúng vậy ! Là Ngưng Song dạy ta làm sao để cứu người ra ." Khúc Bái Liên không hiểu, nàng không phải mới vừa nói với hấn, tại sao hấn lại hoài nghi?"Lệ công tử, chúng ta nhanh lên một chút đi đi được không?"

Khúc Bái Liên sợ bị người phát hiện, thấy Lệ Hường Phong còn không chịu rời đi, lo lắng thúc giục.

"Ừ! Ta biết, mời dẫn đường." Lệ Hường Phong gật đầu, hấn khôi phục nội lực thường , cùng Khúc Bái Liên rời đi

Tối nay Đông phủ hết sức náo nhiệt, giăng đèn kết hoa, vui sướng, tới trước chúc mừng Dương – Đông phủ kết thân với nhau.

"Nhất bách thiên địa." Tiếng nói vang lên chứa đầy sự vui vẻ.

Hôm nay chú rể Dương Vạn Tiến mặc y phục màu đỏ, thắt lưng nhiều màu, hé ra sự bí ối, ghê tởm

Vì để tránh chuyện phức tạp, lần nữa xảy ra chuyện tân nương bị cướp đi, lần này hấn không chỉ tự mình đến cưới vợ, còn quyết định ở Đông phủ bách đường, sau đó nhanh hường thụ đêm động phòng hoa chúc.

"Nhị bách cao đường "

Vốn là mẫu thân của cô dâu, nhưng vì bị Đông Tiến Thần phát hiện nàng thả Lệ Hường Phong ra liền tức giận giam cầm nàng, không cho nàng ra ngoài, nói với mọi người nàng đang bệnh không thể tham dự lễ cưới

"Ha ha. . . . Rất tốt, rất tốt." Đông Tiến Thần không ngừng đỡ bộ râu dài, thật vui mừng

Vậy mà, hấn an tâm quá sớm rồi, cửa đột nhiên truyền đến tiếng vang lớn

Đông Tiến Thần không chút nghĩ ngợi nhảy dựng lên, đôi mắt liêu mạng nhìn chăm chăm ngoài cửa, "Lệ Hường Phong, hôm nay Bôn quan gả chồng cho con gái, người còn chạy tới quấy rầy, đừng trách Bôn quan để cho người máu tươi chảy ra tại chỗ!" Hấn sớm phái thủ trôn trong đám người ở đại sảnh, chờ Lệ Hường Phong hiện thân, liền bắt giữ.

"Hường Phong? Người ở đâu ?" Đông Ngưng Song vừa nghe Đông Tiến Thần nói, lập tức gạt khăn voan trên đầu, đáy lòng vui sướng, cho là Lệ Hường Phong muốn tới cứu nàng.

Từ khi hấn rời đi nàng đã không muốn gả cho Dương Vạn Tiến, nhưng Đông Tiến Thần lại lấy mẫu thân ra uy hiếp nàng, khiến nàng cắn răng chịu đựng gả cho tên xấu xa kia

Nàng ngẩng đầu lên ngắm, lại không thấy Lệ Hường Phong

Thì ra Đông Tiến Thần không nghĩ tới việc Cao Thiên Hải sẽ dẫn theo quan binh tới đây.

"Cao Thiên Hải! Người còn dám xuất hiện ở trước mắt ta? Ta coi trọng người, người lại phản bội ta!" Đông Tiến Thần vừa thấy hấn, lập tức xông về phía trước, đang chuẩn bị nắm lấy hấn , vô ý Lệ Hường Phong từ sau lưng Cao Thiên Hải nhảy ra, ngăn cản Đông Tiến Thần .

"Đông Tiến Thần, người nhìn xem quanh mình hiện tại là tình hình gì." Giọng nói Lệ Hường Phong nhắc nhở Đông Tiến Thần.

Hôm nay Hấn đi theo Cao Thiên Hải tới là để chuẩn bị giúp Cao Thiên Hải lòng bắt Đông Tiến Thần.

"Cái gì? !" Đông Tiến Thần vừa nhắc mắt, phát hiện toàn bộ khách tới ăn mừng chạy sạch , đại sảnh toàn là quan binh do Cao Thiên Hải mang đến.

Mặt Đông Tiến Thần liền biến sắc. Thì ra Cao Thiên Hải không chỉ muốn lấy trộm chứng cứ để uy hiếp hấn, mà còn giao cho triều đình

"Này! Các người là người nào? Có biết ta là con trai Tri châu đại nhân Dương Thái Hòa hay không ? Các người lại dám phá hư lễ bách đường của ta!" Hấn nổi giận đùng đùng mà mắng

Trả lời hấn, là Cao Thiên Hải, "Dương công tử, chúng ta nghe theo lệnh của Tuần phủ tới đây." Vài ba lời đòi đuổi hấn, đúng là buồn cười

"Tuần phủ? Người. . . . Người là nói Tuần phủ? Vậy các người tại sao tới nơi này?" Thanh âm của hấn mang theo sự sợ hãi

Cao Thiên Hải tà mị ngắm sắc mặt tái nhợt của Đông Tiến Thần nói năng không khách khí: "Đương nhiên là phụng chỉ tới trước bắt người."

Tiếp, hấn tiện lợi tuyên bố tội ác của Đông Tiến Thần , "Đông Tiến Thần, ta là có chứng cứ, người thân là quan triều đình lại tham ô, làm hại dân chúng,

nay ta phụng lệnh đến bắt ngươi, tước bỏ mũ quan”

"Cái gì? ! Bỏn quan không thừa nhận những chuyện này là do ta làm." Đông Tiến Thần không nghĩ chuyện này sẽ xảy ra, hắn sẽ không ngồi yên chờ chết

"Ha ha. Đông Tiến Thần, chứng cứ đầy đủ, ngươi không nhận cũng phải nhận." Đông phủ đã bị người của hắn khống chế được, Cao Thiên Hải mới không sợ Đông Tiến Thần phản kháng.

"Không! Ta không thừa nhận." Đông Tiến Thần vẫn hết sức phủ nhận.

Xác định đã thoát được một kiếp, Đông Ngưng Song không quan tâm chuyện gì đang xảy ra, tầm mắt tìm kiếm người đứng cạnh Cao Thiên Hải - Lệ Hường Phong.

Nhìn hắn, tâm tình của nàng thật là mâu thuẫn, vừa vui vẻ lại khổ sở, vui vẻ chính là hắn rốt cục đã có cơ hội báo thù; khổ sở chính là, từ khi hắn đi vào, hắn không liếc về phía nàng một cái, so với người xa lạ còn không bằng.

Nàng còn cho là hắn vì ngăn cản nàng bá đường thành thân nên mới đến, không nghĩ hắn chỉ đến cùng Cao Thiên Hải để truy bắt Đông Tiến Thần, khiến nàng đang vui mừng liền đau lòng.

Thật ra thì kết quả như thế cũng không có gì là không tốt, sau này họ sẽ không phải chịu sự uy hiếp của Đông Tiến Thần nữa, chẳng qua. Tại sao nàng buồn bực như vậy? Thảm hại hơn chính là, nàng muốn khóc lớn!

Đang lúc Lệ Hường Phong chú ý đến sự an nguy của Cao Thiên Hải, liền liếc qua Đông Ngưng Song, thấy mắt nàng ẩm ướt

Hắn rất nhanh bỏ qua một bên, không muốn ở thời khắc quan trọng này bởi vì tình cảm nam nữ mà phân tâm

Nhưng hắn phản ứng như thế lại làm thương tổn Đông Ngưng Song, nàng cho là Lệ Hường Phong còn hiểu lầm nàng, thương tâm không phát hiện Đông Tiến Thần gần như đang nổi điên.

"Đáng chết! Ta sẽ không để cho các ngươi bắt ta đi." Cho dù biết rõ khó thoát, Đông Tiến Thần vẫn không chịu ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

"Bay đâu ! Đem Đông Tiến Thần bắt lấy, đưa đến Tuần phủ thẩm vấn." Cao Thiên Hải không muốn cùng Đông Tiến Thần nói nhiều, vung tay lên, phía sau quan binh lập tức tiến lên muốn đem Đông Tiến Thần bắt lấy.

"Ngươi, các ngươi không nên tới." Nhìn thấy quan binh từ từ tiến tới gần, Đông Tiến Thần không ngừng từ lui lại phía sau, lơ đãng liếc Đông Ngưng Song đang đứng ngơ ngác bất động, chợt thấy Dương Vạn Tiến ra, đưa tay bắt được Đông Ngưng Song!

Một tay Đông Tiến Thần ôm bả vai Đông Ngưng Song, một tay kia từ từ rút ra một con dao giấu ở trong người, đặt trên cổ nàng, lớn tiếng hét, "Không nên tới! Có tin ta một đao lấy mạng nàng hay không!"

Vốn quan binh đang ủa lên nhìn thấy Đông Tiến Thần bắt được Đông Ngưng Song, tất cả đều dừng bước.

Không ngờ tới thế cục chuyển đổi đột ngột, hiện nay Lệ Hường Phong chính là người bị uy hiếp.

Nhìn thấy con dao kề ở cổ Đông Ngưng Song, Lệ Hường Phong kinh hãi lao ra, tim kịch liệt nhảy lên, hắn bị dọa sợ đến hồn phi phách tán.

"Đáng chết! Đông Tiến Thần, ngươi buông Song nhi ra." Lệ Hường Phong kêu to.

"Ha ha." Đông Tiến Thần nghe vậy cười ha ha, thu hồi tiếng cười lộ ra ánh mắt thô bạo, "Nha đầu này đã biến thành bùa cứu mạng ta, ta sẽ không thả nàng." Hắn vẫn không thấy rõ sự thật, cho là còn có đường sống

"Ghe tòm. Chỉ cần Song nhi rút một cọng tóc, ta đều tìm ngươi tính sổ!" Lệ Hường Phong vừa giận vừa sợ, nhất thời không biết xoay sở như thế nào.

"Chớ chọc giận hắn, tìm đề tài chuyển dời sự chú ý của hắn, ta sẽ nghĩ cách cứu Đông tiểu thư." Cao Thiên Hải so với Lệ Hường Phong khá tinh táo, hắn phía sau lưng lên tiếng nhắc nhở.

Lệ Hường Phong nghe hắn nói như vậy, lập tức bình tĩnh

Đang cùng Đông Tiến Thần nói chuyện, hắn nhìn sắc mặt trắng bệch Đông Ngưng Song, dùng ánh mắt ý bảo, tin tưởng hắn, hắn sẽ cứu nàng ra

"Hường Phong." Ngắm nhìn đôi mắt Lệ Hường Phong, giống như Đông Ngưng Song hiểu được ý tứ của hắn, nhẹ nhàng gật đầu, không hề run sợ.

Nàng luôn luôn có lòng tin với Lệ Hường Phong, tin tưởng hắn sẽ cứu nàng từ tay Đông Tiến Thần.

Thấy thần sắc Đông Ngưng Song không hề sợ hãi nữa, Lệ Hường Phong thở phào nhẹ nhõm, lập tức chuyển sang Đông Tiến Thần.

"Đông Tiến Thần, ta có một chuyện vẫn không hiểu, tại sao ngươi muốn sát hại cha ta? Ta đơn thuần coi đó là giết người cướp của, nhưng cũng không cần giết cha ta." Vấn đề này hắn suy nghĩ thật nhiều năm, vừa đúng lúc lợi dụng cơ hội này hỏi thăm

"Ha ha! Ngươi đoán không sai." Đông Tiến Thần không phải là không biết mục đích của Lệ Hường Phong, mà cái vấn đề này hắn rất có hứng thú trả lời!
"Ta xác thực không phải vì hắn có tiền mà giết hắn!"

Ánh mắt Lệ Hường Phong toát ra sự tức giận, "Như vậy ngươi vì cái gì?"

"Ha ha. Chuyện cho tới bây giờ, ta cũng không có cần thiết giấu giếm, " Đông Tiến Thần cười gian tà, "Muốn trách thì trách cha ngươi không nên biết bí mật của ta."

"Là bí mật gì khiến ngươi trăm phương ngàn kế, nhất định phải đưa cha ta đến chỗ chết?" Lệ Hường Phong hỏi tới.

"Ha ha. Bí mật chính là – hắn không nên nhận ra ta là ai."

Chuyện tâm lắng nghe bọn họ đối thoại mọi người hơi sững sốt, không hiểu Đông Tiến Thần ý nói gì.

"Đông Tiến Thần, ngươi nói rõ ràng, ngươi là có ý gì?" Dĩ nhiên Lệ Hường Phong không hài lòng với câu trả lời của Đông Tiến Thần .

Nhưng Đông Tiến Thần lại cười mà không nói, khoe miệng vui vẻ làm cho đáy lòng người ta cảm thấy lạnh lẽo.

"Vì Lệ lão gia nhận ra ngươi không phải là Đông Tiến Thần." Đột nhiên Cao Thiên Hải chen vào nói, nhìn sắc mặt đột nhiên xanh mét của Đông Tiến Thần. "Ta nói không sai chứ? Trình Xuân Lâm"

Toàn thân Đông Tiến Thần cứng đờ, nhìn về mặt Cao Thiên Hải giống như nhìn thấy yêu ma quỷ quái, "Ngươi.Làm sao ngươi biết tên ta?" Coi như hắn đang gián tiếp nhận mình là Trình Xuân Lâm

"Nói như vậy, ngươi thừa nhận ngươi là Trình Xuân Lâm?" Cao Thiên Hải thấy Đông Tiến Thần hoảng sợ , khẽ mỉm cười, "Ta không chỉ biết tên của ngươi, còn biết rất nhiều chuyện của ngươi"

"Cao huynh, hắn không phải là Đông Tiến Thần?" Lệ Hường Phong nghe thấy vậy liền hoảng sợ

"Không sai, bởi vì." Cao Thiên Hải đột nhiên đưa tay chỉ về phía Đông Tiến Thần, giọng nói nghiêm nghị vô cùng, "Người này tự tay giết chết Đông Tiến Thần, hơn nữa còn giả mạo thân phận của hắn ."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Người đang ngồi kinh ngạc không dứt, thì ra Đông Tiến Thần đã không còn sống.

"Thì ra hắn là kẻ giả mạo." Đông Ngưng Song lâm bầm nói, không biết nghĩa phụ của mình. . .nhiều năm chính Đông Tiến Thần giả.

Cao Thiên Hải nói tiếp, đem chân tướng ở trước mặt mọi người nói rõ, "Mười năm trước, Đông Tiến Thần mới vừa lên làm Tri huyện, trên đường đi nhậm chức gặp phải mưa gió, cùng người kia – Trình Xuân Lâm – tìm nơi ngủ trọ. Bởi vì ở đây hoang vắng, nơi ngủ trọ cũng không nhiều, vì vậy hai người quen nhau rất nhanh , hơn nữa biết thân phận của đối phương.

"Lúc ấy chẳng qua hắn chỉ là nha môn phụ trách trưng thuế, thấy Đông Tiến Thần không chỉ sinh cùng năm, ngay cả thân hình cũng có chút tương tự, liền nổi lên lòng tha, ý nghĩ muốn thay thế hắn, giết chết hắn ,sau đó lấy thân phận của hắn ngồi lên vị trí Tri huyện đại nhân ."

Lệ Hường Phong nghe vậy, vẫn không hiểu tại sao cha hắn lại bị liên lụy, "Cao huynh, có gì liên quan đến cái chết của cha ta?"

Cao Thiên Hải hung tợn nhìn Trình Xuân Lâm nói: "Nếu như ta đoán không sai, lúc ấy lệnh tôn cũng tìm nơi ngủ trọ cùng , chỉ là đã rời đi trước thời gian , không biết chuyện Trình Xuân Lâm giết chết Đông Tiến Thần."

Lệ Hường Phong nghe Cao Thiên Hải nói như vậy, thông suốt hiểu, trên mặt căm hận, "Nói cách khác, ba năm trước đây, cha ta nhận ra người này, cho nên rước lấy họa sát thân?" Đây là lý do hợp lý để giải thích cho cái chết của cha hắn

Cao Thiên Hải nhẹ nhàng vuốt cằm, nhìn sắc mặt khó coi của Trình Xuân Lâm, "Trình Xuân Lâm, ta nói nhiều như vậy, có phải đúng tám chín phần hay không?"

"Không đúng! Ngươi nói vậy, ta không phải là cái gì Trình Xuân Lâm, ta là Đông Tiến Thần." Cũng đến nước này, hắn vẫn mãnh liệt phủ nhận

"Ha ha. Chẳng lẽ đến bây giờ ngươi còn không nghĩ thông suốt tại sao ta sẽ biết chuyện này, hơn nữa biết ngươi không phải là Đông Tiến Thần?"

Cao Thiên Hải liền nói

"Ngươi. Ngươi rốt cuộc là người nào?" Trình Xuân Lâm không hiểu Cao Thiên Hải tại sao có thể thăm dò lai lịch của hắn, bởi vì duy nhất biết thân phận của hắn đã bị giết chết!

Cao Thiên Hải trả lời, "Hắn nói không sai, cha mẹ hắn đều đã chết, hắn cũng không có vợ, nhưng hắn chưa nói cho ngươi biết, hắn còn một vị huynh đệ." Hắn chính là người cùng Đông Tiến Thần nương tựa vào nhau để sống

"Cái gì? Ngươi và hắn. là huynh đệ?" Trình Xuân Lâm kinh hãi, không nghĩ tới Đông Tiến Thần còn có người thân

Chẳng lẽ đây chính là báo ứng, Đông Tiến Thần chết đi, Cao Thiên Hải ra tay báo thù? Lần này, hắn cũng không còn lời giải thích.

"Cao huynh, cho nên ngươi vừa bắt đầu đã biết hắn là giả mạo?" Lệ Hường Phong hỏi, lúc này mới hiểu rõ tại sao Cao Thiên Hải lại biết thân phận của hắn, hoá ra là thay anh hắn báo thù

"Không sai, nhiều năm qua ta gửi thư cho đại ca nhưng không có tin tức, nên ta rất lo lắng." Cho nên Cao Thiên Hải nhìn thấy Lệ Hường Phong đưa tin tốt giác, mới cao hứng điều tra, quả nhiên hắn phát hiện Đông Tiến Thần sớm đã chết.

Quá đau đớn vì cái chết oan ức của đại ca, Cao Thiên Hải gầm thét, "Trình Xuân Lâm, đến bây giờ ngươi còn không chịu thừa nhận ngươi giết chết Đông Tiến Thần sao?"

"Ta." Trình Xuân Lâm bị Cao Thiên Hải làm cho sợ hãi ngơ ngác nhìn hắn

Nhìn thấy Trình Xuân Lâm bị Cao Thiên Hải ép hỏi mà ngơ ngẩn, Lệ Hường Phong biết cơ hội không thể mất, lập tức nhìn Đông Ngưng Song thét lên: "Song nhi, cướp lấy đao của hắn, ta tới cứu ngươi."

Lời nói vừa dứt, thân thể hắn liền giống như mũi tên bắn ra –

Đông Ngưng Song hơi ngần ra, nhưng nghe theo lời hắn, kéo cánh tay Trình Xuân Lâm ra, nhưng hắn rất nhanh để lại trên tay nàng một nhát đao

"Ai nha! Thật là đau." Trên cánh tay truyền đến một trận lửa nóng, Đông Ngưng Song kêu đau.

"Cút cho ta!" Lệ Hường Phong ôm Đông Ngưng Song, đá văng Trình Xuân Lâm ra, để cho quan binh tùy ý khắc chế hắn.

"Song nhi, để cho ta xem thương thế của ngươi." Lệ Hường Phong đem nàng đặt ở trên ghế, vội vàng kiểm tra vết thương.

"Thật là đau." Chưa từng trải qua sự sợ hãi như vậy, Đông Ngưng Song cảm giác đau đớn mãnh liệt.

Lệ Hường Phong kiểm tra một lát, phát hiện vết thương cũng không sâu, máu chảy ra không nhiều lắm, chân mày giãn ra.

"Không có sao, để ta cầm máu." Hắn xé một mảnh vải lớn trên tay áo của mình, băng vết thương lại cho nàng

Thấy hắn tỉ mỉ giúp nàng băng bó vết thương, đột nhiên Đông Ngưng Song cảm thấy đau đớn, cặp mắt ướt át nhìn gương mặt tuấn tú của hắn.

Chẳng biết tại sao, lòng của nàng hỗn loạn kịch liệt, giống như bị người nhéo vai cái, dùng sức lay động.

Chẳng phải hắn không muốn để ý nàng sao? Tại sao thấy nàng bị thương, lại muốn giúp nàng xử lý vết thương? Nam nhân này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Hắn đang đồng tình với nàng sao?

Trái tim nàng hỗn loạn, vừa muốn đẩy ra hắn, vừa hận không nín lấy cổ áo hắn, hỏi hắn đang làm gì thế?

Tóm lại, đối với nam nhân kia, nàng vô cùng mâu thuẫn, hơn nữa yêu hận chồng chất.

"Tốt lắm, sẽ không chảy máu nữa." Lệ Hường Phong liên tục xác định vết thương không hề chảy máu, mới dám thu tay lại.

"Ách. Cảm ơn ngươi." Đông Ngưng Song gương mặt lấp lấp nói tạ ơn.

"Song nhi, không phải ngươi còn rất đau sao, có muốn ta đưa ngươi đi tìm đại phu không?" Lệ Hường Phong phát hiện khóe mắt Đông Ngưng Song ngấn lệ, cho là vết thương của nàng khiến nàng đau.

"Không cần." Đông Ngưng Song đột nhiên hận hắn làm gì đối với nàng tốt như vậy, không nhịn được thốt lên, "Ta mới không cần sự quan tâm của ngươi."

"Song nhi, tại sao ngươi lại nói như vậy?" Lệ Hường Phong hơi kinh ngạc, không hiểu nàng nóng giận vì chuyện gì.

"Lệ Hường Phong, trong mắt ngươi ta là cái gì?" Hiển nhiên hắn không nhìn ra nguyên nhân nàng tức giận, khiến cho Đông Ngưng Song càng thêm căm tức.

Lệ Hường Phong mím chặt môi, nghĩ thầm nàng đang hiểu làm cái gì. Muốn đưa nàng đi đến chỗ nào đó giải thích, nhưng vừa ngẩng đầu lên liền phát hiện đại sảnh chẳng còn ai

Thì ra sau khi bắt được Trình Xuan Lâm, Cao Thiên Hải đã toại nguyện lại không muốn quấy rầy hắn nên đem theo người rời đi.

"Song nhi, ta chưa từng muốn như vậy, ngươi không nên hiểu lầm ta." Lệ Hường Phong vội vàng tỏ rõ ý định.

"Ngươi đừng gạt ta, Lệ Hường Phong, không chỉ có như thế, ngươi còn cho là ta cùng tên Đông Tiến Thần giả mạo kia hãm hại ngươi, có đúng hay không?" Chỉ cần nghĩ đến đây, nàng liền tức giận không dứt, chẳng lẽ hắn không biết nàng một lòng hướng về hắn sao?

Hơn nữa bởi vì hắn, nàng rơi vào tay Đông Tiến Thần, phải lo lắng đề phòng, chảy không ít nước mắt. Mà nam nhân này lại xoá sạch không hề nhớ gì?

Nàng hận chết hắn, nàng không bao giờ ... muốn để ý người đàn ông này nữa!

Lệ Hường Phong sùng sốt, nhất thời không nói được gì, cuối cùng chật vật mở lời, "Song nhi, xin ngươi tha thứ cho ta nhất thời hồ đồ, cho là ngươi bỏ thuốc trong trà."

Đều do hắn lúc ấy tức giận che mất lý trí, sau khi hắn tỉnh táo lại để suy nghĩ, nếu như nàng thật muốn phản bội hắn, sớm nên tiết lộ hành tung Cao Thiên Hải, sau đó cùng Đông Tiến Thần giả mạo bỏ trốn mất dạng, để bọn họ cuối cùng thất bại trong gang tấc.

Nhưng nàng không có làm như vậy, ngược lại còn cứu hắn ra ngoài, điều này chứng tỏ từ đầu tới đuôi nàng không có phản bội hắn!

"Rốt cuộc ngươi cũng biết là ta vô tội?" Đông Ngưng Song tức giận nói.

Lệ Hường Phong then thùng thừa nhận, "Ừ! Hồ Từ đem sự thực nói cho ta biết rồi." Coi là hắn nhìn nhầm người, không ngờ tới Hương Ngọc bán đứng hắn.

Về phần Hương Ngọc, vì biết mình gây ra đại họa, đã sợ chạy trốn, mà Lệ Hường Phong cũng không muốn truy cứu trách nhiệm của nàng ta.

Dù sao, nếu như hắn thủy chung tin tưởng Đông Ngưng Song, coi như Hương Ngọc lợi hại thế nào đi nữa, cũng không phá hư nữa.

"Tốt lắm, chân tướng đã rõ, sau này đường ngươi ngươi đi, đường ta ta đi" Cho dù hắn nói xin lỗi, Đông Ngưng Song vẫn tức giận, tính toán cả đời đều không tha thứ cho hắn!

"Song nhi, ngươi có ý gì?" Lệ Hường Phong sợ hãi hỏi.

"Ngươi còn không hiểu? Ý ta là chúng ta không còn dây dưa gì tới nhau nữa." Đông Ngưng Song hận không thể nhìn hắn

"Song nhi!" Toàn thân Lệ Hường Phong chợt lạnh, vươn tay ôm lấy nàng, "Không phải ngươi đã đồng ý chờ ta báo thù xong, sẽ cùng ta xây dựng kế hoạch cho tương lai, tại sao ngươi có thể đổi ý?"

Đông Ngưng Song không khách khí cắt đứt lời nói của Lệ Hường Phong, "Tại sao ta không thể đổi ý? Ngươi chạy trốn chừng mấy ngày, cũng không tới tìm ta, hại ta nhất định vì mẹ, đáp ứng thành thân cùng Dương Vạn Tiến." Chỉ cần vừa nghĩ tới mình phải gả cho Dương Vạn Tiến, cùng nàng động phòng hoa chúc, trong lòng nàng không nhịn được dâng lên cảm giác sợ hãi.

Nàng thậm chí muốn nói, nếu như Lệ Hường Phong thủy chung không xuất hiện, như vậy nàng sẽ phải tự kết liễu sao!

"Song nhi, ngươi nghe ta giải thích, ta không lập tức cứu ngươi, là sợ Đông Tiến Thần giả mạo nghe được tiếng gió mà đuổi theo, cho nên vội vàng đi tìm Cao Thiên Hải, xác định hắn đã nhận được công văn của triều đình, mới chạy tới cứu ngươi." Thật ra thì không ai biết hắn lo lắng nhiều như thế nào,

"Được rồi! Coi như là ngươi đúng, ngươi mới xuất hiện, tại sao hồ hững hờ với ta như vật, như là người xa lạ?" Đông Ngưng Song không cách nào quên đi bộ dáng hồ hững hờ của hắn, hại nàng khổ sở muốn khóc.

Nàng còn muốn nói, thà dứt khoát để cho Đông Tiến Thần một đao giết chết nàng! Nàng cũng không bao giờ ... muốn nhìn thấy dáng vẻ lạnh băng của hắn.

Hai tay Lệ Hường Phong bắt được hai vai của nàng, vội vàng lên tiếng giải thích, bất kể như thế nào, nhất định phải nói cho nàng tin. "Song nhi, ta cũng không phải không để ý tới ngươi, ta chỉ là muốn Đông Tiến Thần giả mạo sớm bị báo ứng, chờ xong chuyện mới tìm ngươi."

"Ngươi gạt người! Ta không tin!" Đông Ngưng Song bịt lỗ tai.

"Ngươi phải tin tưởng ta, Song nhi, ngươi có biết hay không khi Đông Tiến Thần giả mạo kẻ dao trên cổ ngươi, ta cũng đã điên rồi, chỉ cần ngươi có thể bình an vô sự, coi như thù giết cha không báo cũng không sao!" Lệ Hường Phong kích động giải thích.

"Ngươi. Ngươi không có gạt ta?" Đông Ngưng Song để hai tay xuống, không ngờ tới hắn sẽ nói như vậy.

"Song nhi, ta lừa ngươi làm gì!" Lệ Hường Phong lộ ra nụ cười khổ, hắn cũng không phải ăn no nhàn rồi, lấy chuyện trên trời dưới đất làm thú vui.

Có thật không? Vì nàng, hắn có thể buông tha chuyện báo thù? Bất kể là thật hay giả, nhịp tim của Đông Ngưng Song cũng tốt hẳn lên, hưng phấn, sắp không thờ nổi.

"Ngươi thật là." Nàng giương mắt nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy ngượng ngùng bởi vì mình hiểu lầm hắn, ngượng ngùng rũ mắt xuống.

"Song nhi, bây giờ ngươi nên biết ngươi đối với ta, ngươi rất quan trọng." Lệ Hường Phong nắm bả vai của nàng, thành khẩn nói.

Đông Ngưng Song nghe vậy vẫn không dám giương mắt, nhưng cũng không bỏ qua lời nói nào của hắn.

"Song nhi." Lệ Hường Phong đột nhiên cúi thấp xuống, thân thể tới gần nàng, gần đến nỗi nàng có thể nghe thấy được hơi thở của hắn.

Đông Ngưng Song khuôn mặt nhỏ nhắn nóng lên, hơi nghiêng về phía sau, muốn tách rời khỏi hắn, "Ngươi. Ngươi nghĩ làm cái gì?"

Lệ Hường Phong chăm chăm nàng, "Ta nghĩ muốn. Hôn ngươi." Hắn không thể chờ đợi được nữa, một đôi bàn tay lặng lẽ ôm nàng.

"Hường Phong!" Đông Ngưng Song kinh hãi kêu một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn nghênh đón Lệ Hường Phong.

Lần nữa thưởng thức cái miệng nhỏ nhắn của Đông Ngưng Song, Lệ Hường Phong không nhận được dục vọng xâm chiếm, không ngừng hôn, khiến cho nàng không chịu nổi phát ra tiếng kêu yêu kiều

"Ưm." Nàng thật nhớ nụ hôn của hắn, nhiệt tình phối hợp, đầu lưỡi tiến công, cho đến khi sắp không thờ nổi, mới lưu luyến dừng lại.

Hắn phả ra hơi thở nóng rực, "Song nhi, ngươi biết không? Ta vừa thấy ngươi, liền muốn làm như vậy."

"Hường Phong." Đông Ngưng Song không nghĩ hắn sẽ đói khát như vậy

Lệ Hường Phong nhìn chăm chăm gương mặt nàng, "Song nhi, mấy ngày nữa ngươi có nguyện ý cùng ta trở về gặp mẹ ta?"

Hắn rời nhà vì cha báo thù đã được ba năm, hiện tại hung thủ đã đền tội, hắn muốn về nhà một chuyến, để mẹ và mọi người của hắn biết được tin tức tốt lành này

Dĩ nhiên, hắn sẽ không một thân một mình trở về, nhất định phải mang theo Đông Ngưng Song về nhà.

"Ngươi. Ngươi muốn ta cùng ngươi đi gặp mẹ ngươi?" Đông Ngưng Song giương mắt kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy! Chẳng lẽ ngươi không muốn nhìn thấy người nhà ta sao?" Nàng không lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, khiến hắn cau mày.

"Ta." Đông Ngưng Song muốn nói lại thôi, nhìn Lệ Hường Phong.

Không phải là nàng không muốn, chẳng qua nàng bị nhốt mấy ngày nay, nàng luôn nghĩ, tại sao hắn chưa từng nói với nàng, hắn thích nàng?

Trước kia, nàng cũng không để ý, nhưng nàng xác minh đời này chỉ thích hắn, thì càng khát vọng hắn cũng có thể yêu nàng.

Hắn rốt cuộc có thích nàng không? Không thể từ trong miệng hắn nghe được đáp án, nàng không yên lòng

Chẳng lẽ nàng không muốn gả cho hắn? Lệ Hường Phong chợt không an tâm. Mục đích hắn mang nàng về nhà, là muốn công bố quan hệ của hai người

"Song nhi, chẳng lẽ ngươi không muốn gả cho ta sao?" Không nhận được nội tâm bất an, hắn mở miệng hỏi.

"Cái gì? Ngươi nguyện ý cưới ta?" Đông Ngưng Song khiếp sợ không thôi, run rẩy hỏi.

"Đúng vậy! Dẫn ngươi trở về, dĩ nhiên chính là muốn để cho mẹ ta biết ngươi là vợ tương lai của ta." Thấy nàng tròn mắt há hốc mồm, hắn không chỉ có mỉm cười cười một tiếng, bổ sung một câu, "Cô dâu xấu xí cũng nên thấy mặt cha mẹ chồng"

"Là thế này phải không? Nhưng là ngươi." Đông Ngưng Song dĩ nhiên thật cao hứng khi hắn muốn kết hôn với mình, chẳng qua hắn chưa từng nói thích nàng nha?

Lệ Hường Phong không hiểu tại sao nàng có vẻ do dự, "Song nhi, ngươi còn chuyện gì không tha thứ cho ta sao?"

"Không có." Nàng buồn buồn lắc đầu.

"Vậy ngươi tại sao ấp a ấp úng, có điều gì muốn nói?" Lệ Hường Phong từ trước đến nay không có kiên nhẫn, nhưng đối với nàng lại rất nhẫn nại.

"Được rồi! Ngươi đã muốn ta nói, ta muốn nói." Đông Ngưng Song hít một hơi thật sâu. "Ta muốn hỏi ngươi, ngươi chưa từng nói thích ta, tại sao muốn ta gả cho ngươi?"

Quả nhiên, lời vừa nói ra khỏi miệng, tâm tình nhất thời thoải mái rất nhiều.

Lệ Hường Phong sững sốt một chút, sau đó nhếch môi cười không ngừng, " Song nhi đàn, nếu như ta không thích người, cưới người làm gì?"

Vì chuyện này mà giận hấn sao? Nha đầu ngốc, chẳng lẽ nàng cho là hấn sẽ tùy tiện tìm một cô gái để kết hôn sao?

Hấn đương nhiên là thích nàng, cả đời này chỉ yêu mình nàng.

"Người thật thích ta? Không phải gạt ta?" Đông Ngưng Song vui vẻ vô cùng, không nhịn được nhào vào trong ngực hấn.

Thì ra là hấn thích mình ! Nghe chính miệng hấn cam kết, nàng rất vui

"Dĩ nhiên, nếu như không thích người, tại sao ta lại bồi người một đêm động phòng hoa chúc?" Lệ Hường Phong không nhịn được nhớ lại lần đầu tiên hai người chung đụng.

"Ghét! Tại sao người lại nhắc lại chuyện này? Thật xấu!" Đột nhiên Đông Ngưng Song dùng sức đánh vào lồng ngực hấn, xấu hổ kháng nghị.

"Ha ha! Hiện tại xấu hổ rồi sao?" Lệ Hường Phong vui vẻ cười to, thấy nàng bởi vì xấu hổ mà bộ dáng mê người, không nhịn được hôn nàng một cái."Song nhi, người có chịu cùng ta trở về một chuyến hay không?"

Hấn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, ánh mắt tràn đầy nhu tình .

"Ừ! Chỉ cần ta nói cho mẹ một tiếng, ta có thể đi theo người." Đông Ngưng Song lần này không do dự nữa gật đầu đáp ứng, tựa vào ngực hấn, trong lòng chỉ có hấn.

Chỉ cần có hấn nơi nào nàng cũng đi

Coi như hấn muốn trở về làm thủ lĩnh sơn trại, nàng cũng nguyện ý làm thủ lĩnh phu nhân!

"Thật tốt quá, ra mắt mẹ ta xong, ta sẽ hướng mẹ người cầu hôn, sớm bái đường thành thân." Nhìn nàng mặc giả y màu đỏ, Lệ Hường Phong hi vọng bọn họ chuyện tốt mau mau đến.

Được." Đông Ngưng Song đồng ý, cũng hy vọng lần sau có thể cùng hấn mặc hỉ phục.

"Đúng rồi, Song nhi, người còn không có nói cho ta biết, người rốt cuộc có thích ta không?" Hấn cũng học nàng, hướng nàng đòi một cái đáp án.

Đông Ngưng Song từ trên người hấn ngẩng mặt lên cười, "Hường Phong, ta thích người, ta đã không cách nào tự kiềm chế được liên yêu người."

"Song nhi, ta cũng không cách nào tự kiềm chế được, ta yêu nàng." Lệ Hường Phong nghe vậy, kích động, cúi đầu đoạt lấy môi của nàng. "Như vậy. . . .
. . . Tôi nay ta lại phải bồi người một đêm động phòng hoa chúc sao?"

"Dĩ nhiên! Coi như người không chịu, ta cũng muốn người!" Đông Ngưng Song ngửa đầu, dồn hết tâm tình vào nụ hôn, chứng minh nàng rất yêu hấn.

--- Hoàn----

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.